

A L U M N I

BizLetter

A L M A M A T E R

Sayı
2014 - 1
Ocak

TAC 1920

“İkinci 125 Yıl”

TAC 2014

TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu

Başkan

Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı

Kemal Tanım

Sayman

A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter

Erdoğan Kaynak

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak

Betül Öcal

Nuran Baykal

Emine F. Halil

Tasarım

Hasan Taylan Özdemir

penguen

film | medya | event | tasarım

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 435 13 13

T: 0 324 613 19 22 - (ext:224)

Telefon: 0 324 613 23 10

Adres: TAC Mezunlar Derneği

Pk: 6 33401 Tarsus / MERSİN

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

A L U M N I
BizLetter
ALMA MATER

İÇİNDEKİLER

6 2014'te Neler Yaptık

10 "Come Together"
Buluşmamızın ardından

14 Mutlu Haberler

16 Kaybettiklerimiz

30 Buluşmalar

32 Ankara Yemeği ve Yönetim Toplantısı

35 Yayla Evi

36 Tac'de Kariyer Günleri

38 Tac'de 24 Kasım Öğretmenler Günü

40 Tac Korkut Beriker Kütüphanesinde
Dijital Dönüşüm

44 6. Ertan Dumanlı Basketbol
Turnuvası

46 Söyleşiler

Röportaj: **Sabanur Kırac** TAC'2001 - Her Tac'li uluslararası iş hayatında başarılı olmak için gerekli temeli almıştır

Röportaj: **Ebru Güngör** TAC'96 - "Bizim sınıfkoleje giriş sınavı ile alınan ilk sınıftır"

Röportaj: **Mehmet Öken** TAC'91 - "Tarsus'ta geçirdiğim yıllar benim hayatımda çok belirleyici oldu"

Röportaj: **Defne Ongun Müminoğlu** TAC'89 - "Tarsus bize sorgulamayı öğretti"

Röportaj: **Mert Uğurses** TAC'98 - "İnsanımız hasta olmadan hastalıkla ilgilenmiyor"

58 Edebiyat köşesi

Emre Toğrul TAC'81 - Bahtıyarım

Timur Sümer TAC'64 - Okuldan kaçış...

Nihat Taner TAC'68 - Enis Fikri Tokcan

Engin Ünsan TAC'55 - Duvardaki Resimler

Semih Fırıncıoğlu TAC'71 - Sinema Makinistlerine Saygılarımla

Mahmut Telli TAC'57 - Vatan Sevgisi

yeni

ultrasoothing eye serum

Hassas ve yaşlanan göz çevresi için

Aktif içeriklere ve çevresel etkenlere daha duyarlı olan hassas ciltler de Anti-Aging bakım yapabilirler.

- Peptitler ve Vitamin C, erken yaşlardan itibaren görülen ince çizgileri azaltmaya,
- Kırmızı, kahverengi yosun ve altın papatya göz altındaki şişlikleri ve hassasiyeti gidermeye,
- Çapraz bağlı Hyaluronik Asit, nemsiz ve kuru göz çevresini nemlendirmeye yardımcı olur.

dermalogica®

Editör

Erdoğan Kaynak
TAC'63

Merhabalar sevgili Dostlar,

Üç aylık bir ayrılık sonrası gene sizlerle beraberiz. Dopdolu haberler ve etkinlik resimleriyle.

Biz Letter ekibimizin değerli gönüllüleri Nihat Taner, Kubilay Keçelioğlu, Betül Ablamız, Nuran Baykal, Emine Halil, Bora Güner, Billur Özdoğmuş;

Muhabirlerimiz Defne Ongun, Elif Doğan, Sabanur Kırac, Mert Uğurses, Sevgin Oktay, Metin Atamer, Engin Ünsal, Mahmut Telli, Gözde Özgödek, Bahattin Gürsöz, Refik Kutluer, Tuncer Erzin, Akif Ünal, Selçuk Doğan, Necati Güler, Irmak Bozdağ, İbrahim Kocalıoğlu, Kerem Kavrar, Erkin Gonca, Emre Toğrul, Soğman Sakarya, Faruk Bozbey, Yılmaz Ayata, Gürkan Ertaş, Gizem Ovat Gilik, Erdem Gök, İbrahim Orhon, Ata Tanrıverdi, Tuncay Sergen, Durul Bozbey, Cevdet Dönmez, Onur Sokullu, Rasim Barutçu, Müslüm Doğru, Doğan Güvenç, Abdullah Kasapçı, Can Setenci, Ergül Bakay, Nur Altınörs, Lorry McKay, Muhtar Kent, Serkan Taylan, Dilem Deniz Yıldırım, Aylin Türkmen, Yakup Ersoy, Savaş Özkan, Ata Gider, Yücel Erken, Sezer Türktan, Ayşe Arman, Püren Yeşil Ödemiş, Alan McCain, Celal Toroğlu, Ercan Özer, Hamit Serbest, Ongun Tan, Uluş Gürkan, Özgür Yaşa, Selim Derbent, Bahri Özden, Güçlü Atınc, Badahan Canatan, Teoman Sipahigil, rahmetli Yüksel Oktay, Zeki Akıllıoğlu, İlker Göçmen, Tibet Ağırtan, Attila Yaprak, Semih Fırıncıoğlu, Alp Bekişoğlu, Çetin Şaşmazer, Yılmaz Argüden, Sadık Güngör, Ebru Güngör, Lütfi Bayboğan, Şeref Genç, Cem Baysal, Bill Amidon, Vamık Kural, Cengiz Sönmez, Gül Kaynak, Gamze Savaşır, Leyla Keskiner, İlter Baykal, Hamdi Demirel, Atahan Çukurova, Erdem Erkilic, Tamer Büyükyılmaz, Mustafa Nacar, Ali Cerrahoğlu ve daha nice celeri.

Aklıma gelen isimleri bir çırpıda sıraladım ki, “HER MEZUN BİR HABER, HER MEZUN BİR MUHABİR”, sloganımızın ne denli doğruyu yansıttığını görelim diye.

Bu vesile ile Biz Letter için emek veren tüm dostlara sonsuz teşekkürler.

Her geçen gün sizlerin desteği ile dergimiz gelişiyor,

renkleniyor.

Her sayı bir öncekinden daha okunur hale geliyor.

Sizlerden gelen her haberi resimleyerek yansıtmaya çalışıyoruz.

Ocak 2014 sayımızda, sizlere 1933’lerden, 2013’e kadar geniş bir yelpazede haberler sunuyoruz.

Dile kolay 125 yıllık koca bir çınarın gerisinde o kadar çok anılar, başarılar, heyecanlar var ki...

Ekim sayımızda Nihat Taner dostumuz, 1950’li yıllarda TAC’li gençlerin kafa kafaya vererek, o yılların kısıtlı imkanlarıyla hazırlayıp bastırdıkları “RÜZGAR” gazetesini çoğalttı ve sizlere ulaştırdı.

Kendilerine sizin adınıza teşekkür ediyoruz.

Genç TAC’li mezunlarımızdan, içinde TAC olan haber ve resimler bekliyoruz.

- Neredesiniz?

- Ne yapıyorsunuz?

- Dönem buluşmalarınızı yapıyor musunuz?

- Bir arkadaşınız mı evleniyor?

- Bir arkadaşınız baba veya anne mi oldu?

* Bir başarıya imza mı attı?

Buna benzer her haber bizim için değerlidir.

Lütfen yazıp, resimleyip aşağıdaki elektronik posta adreslerinden birine gönderiniz:

-- erdogankaynak@gmail.com

-- eminefh@gmail.com

-- bocal@tac.k12.tr

-- nuranbaykal@gmail.com

Biz de göndereceğiniz haberleri bir sonraki sayımızda camiamıza duyuralım. Ölümsüzleştirilim...

2014 YILI HEPİMİZE HUZUR, MUTLULUK VE ESENLİK GETİRSİN...

TÜM SEVDİKLERİNİZE VE SİZE, GÖNLÜNÜZCE GEÇİRECEĞİNİZ YENİ BİR YIL DİLİYORUZ...

TAC & TAO dostluğu ile kalın,

Biz Letter’sız kalmayın...

Ali Cerrahoğlu
TAC'63

2013'DE NELER YAPTIK ?

Sevgili mezunlarımız;

TAC sevgisi ve etkinlikleriyle dolu dolu geçen bir yılı daha tamamladık. Bu yıl yürüttüğümüz faaliyetlerini sizlere özetlemek istiyoruz:

125. YIL ETKİNLİKLERİ Çocuklar gibi şendik

2013 yılı faaliyetlerimize Ankara Şubemizin öncülüğünde Ata'mızı ziyaretle başladık. Anıtkabir'i TAC Mezunlar Derneği olarak okul müdürlerimizin de katılımıyla resmi törenle ziyaret ettik ve anı defterini imzaladık. 12 Ocak 2013 tarihinde Ankara Balosunda camiamız bir araya geldi. Ankara Hilton Otel' de gerçekleşen gecede okulumuzun kuruluşunun 125. yılı etkinliklerini başlattık. Homecoming'de Şefika Kutluer flüt resitali, Kasım ayında Come Together etkinlikleri ile bu birliktelikler devam etti. Kasım ayında İstanbul'da tam 835 kişiyle yeri göğü inlettığımız 'Come Together' etkinliği de bu coşkunun doruk noktası oldu. Türkiye'deki Amerikan Kolejleri ve onların sahibi olan Sağlık ve Eğitim Vakfı olarak bir araya geldik, güçlerimizi birleştirdik ve müthiş bir sinerji ortaya çıktı. İstanbul'da Swiss Otel'de gerçekleşen bu muhteşem geceyle ilgili yazıları ilerleyen sayfalarda, başta o gecenin mimarlarının başında gelen Refik Kutluer '74 olmak üzere güçlü kalemlerden okuyacaksınız.

Ben sadece en önemli noktayı vurgulamak istiyorum: Mezunlar bir araya gelip hasret giderip eğlenirken bu geceyi çok anlamlı bir sonuçla taçlandırdılar; 'Bir Tuğla da Sen Koy! burs fonu'na o gece 234.600 dolar karşılığında bağışta bulundular. Böyle bir camianın parçası olmakla ne kadar gururlansak azdır.

125. yıl kutlamaları çerçevesinde SEV ve TAC ile birlikte kurulan ekibe aktif destek veriyoruz. 125. Yıl Tenis Turnuvası, sergi, panel ve çalıştaylarla ilgili çalışmalarımız devam ediyor.

TAC ANI EVİMİZ

- 2013 Yılında yeni dernek ofisimize geçtik. TAC'nin Misak-ı Milli kampüsünde bulunan 'Ali Bey House' da yer alan ofisimiz yine aynı kampüste SEV'in restore ettirdiği 'Pembe Bina'nın 2. katına taşındık. Ofisimizin bir bölümünde ileride kurulacak olan TAC Müzesinin hazırlık çalışmalarını yürüttüğümüz 'Anı Evi' yer alıyor. Sizlerden gelen fotoğraf ve anı malzemelerini orada sınıflıyor ve depoluyoruz. 125 yıllık geçmişimizin artık bir müzede sergilenebilecek olması fikri hepimizi heyecanlandırıyor.

BİR TUĞLA DA SEN KOY

- Tuğla Burslu öğrencilerimiz mezun oldukça başarı haberlerini sizlerle paylaşmaktan mutlu oluyoruz. İlk

Tuğla burslu öğrencimiz Velat Kılıç eğitim gördüğü Brown Üniversitesinde edindiği deneyimlerini yeni yıl tatili için geldiği Tarsus'ta öğrenci kardeşleriyle paylaştı. Her yıl yılbaşı tatilini fırsat bilerek düzenlenen etkinlikte yurt dışında okuyan mezunlar okula davet ediliyor ve kardeşleriyle buluşuyorlar. 2013 mezunu olan Gülşen Seçen'de İtalya'nın Bucconi Üniversitesinde yine yüzde 100 burslu eğitim görüyor ve bu etkinliğe o da katıldı. Tuğla Burslu öğrencilerimiz Gürkan Gülçubuk Boğaziçi Üniversitesinde, Sercan Kaymakçı ITÜ'de, Özge Şahan Hatay Tıp Fakültesinde, Cem Soyupak ise İstanbul Hukuk Fakültesinde eğitim görüyorlar.

AİDİYET

- Dernek faaliyetlerimiz sizlerin bağlı yaşlarıyla yürütülüyor. Gerek aîdat bağl yaşları gerekse diğer destekleriniz için camiamız adına ne kadar teşekkür etsek azdır. Bu yıl aîdat sayısında rekor kırdığımız bir yıl olarak 910 mezunumuz aîdat ödemesine rağmen hedefimiz olan 1100 sayısına ulaşamadık. 2014 yılında daha fazla mezunumuza ulaşabileceğimizi umuyoruz. Bu yıl TAC'de okuyan kardeşlerimiz ve mezunlarımıza toplamda yaklaşık 210.000.- TL burs verdik.

TAC YAYLA EVİ HAZIR VE SİZLERİ BEKLİYOR

TAC Yayla Evi'nin restorasyon çalışmalarının ilk etabı tamamlandı ve öncelikle tarihi ev onarıldı ve kullanıma hazır hale getirildi. Bundan sonraki aşamada ikinci evin rekonstrüksiyonu projelendirilecek ve peyzaj çalışmaları yapılacaktır.

Tarsus'un tertemiz havası ve yaz sıcaklarında sığınabileceğimiz, kışın ve sonbaharın keyfini çıkartabileceğimiz 'Namrun Yaylası'nda (Çamlıyayla) bulunan yüz yıllık 'Yayla Evi' SEV tarafından restore edilmek ve camianın kullanımına sunulmak üzere TAC Mezunlar Derneği'ne tahsis edilmişti. Biz de aylar süren proje ve uygulama çalışmalarından sonra y - kın zamanda onarıl ym ve düzenlemeleri tamamladık ve artık yayla evimiz sizlerin kullanımına hazır hale geldi. Artık bu tarihi ve büyümlük mekanda ağırlamak üzere sizleri bekliyoruz.

'TAC Yayla Evi' toplam 6 dönümlük sarp bir arazide yer alıyoraktiyle bu arsada kullanılan üç farklı ev varmış. Bizim onardığımız ve aslına uygun hale gelen mevcut ev iki katlı ve en üstte geniş bir çatı katı varlt katta açık bir mutfak ve salon varçeriden tahta merdivenlerle çıkılan üst katta da 2 oda ve bir salon mevcut. Yine içeriden merdivenlerle çıkılan çatı katını yakın dostların birlikte kalabilecekleri geniş bir yaşam alanı haline getirdik. Her katta bulunan tarihi soba ve şömineleri onardık, iç donanımlarını yeniledik.

Mutfakta, yatak odalarında ve diğer yaşam alanlarında evinizin rahatlığını aratmayacak tüm donanım mevcut. Sadece tatil için ihtiyaç duyacağınız özel eşyalarınızı alarak gelebilirsiniz. Evde bulunan 2 ve 3 kişilik iki oda sizi yanıltmasın; salonlarda ve çatı katındaki divan ve yer yataklarıyla 13-15 kişilik mini-reunionlar için ideal imkanlarımız mevcut. Yayla Evi'nin bitişiğinde yer alan butik otelin yatak imkanlarını da sayarsak geniş grupların konaklaması mümkün.

TAC Yayla Evi Çamlıyayla'ya ha-

kim bir tepede yer alan Namrun Kalesi'nin hemen eteğinde yer alıyor ve inanılmaz bir manzaraya sahip. Yürüme mesafesindeki çarşıda yöresel ürünleri bulabilir ve samimi bir ortamda devam eden ve henüz bozulmamış o geleneksel yaşamın izlerini görebilirsiniz.

Evin kendine özgü; 'unique' bir özelliği kocaman bir kaya üzerine inşa edilmiş olması. Alt kattaki mutfağın yanında bir odanın kapısını açtığınızda karşınıza odayı dolduran kocaman bir kaya çıkıyor. Bu özelliği ile çok özgün bir mimariye sahip olan bu sınımsız binayı mutlaka görmelisiniz. Üst kattaki odaların tahta duvarlarında tarihi boyunca içerisinde yaşamış olan müdürlerimizin, hocalarımızın çocuklarının boylarının ölçüldüğü işaretleri tarihleriyle koruduk.

Yayla Evini SEV ve TAC'nin tüm mensuplarının kullanımına açıyoruz. Bu bir ticari işletme, kar amacı güden bir yapı değil okulumuzun bir devamı, evimizin, geleneğimizin bir parçası olarak yaşayacak. Rezervasyon yaptırmak için Betül Abla'yı aramanız veya dernek@tac-alumni.org adresine bir mail atmanız yeterli.

Mezunlar olarak okulumuzun kamuoyunda görünen yüzü ve temsilcileri olduğumuzun bilinciyle gerek Tarsus'ta gerek diğer şehirlerde camiamızı ilgilendiren tüm proje ve çalışmalara gerek kişisel gerekse kurumsal destek veriyoruz. Son dönemde, özellikle okulumuza öğrenci kazandırma ile ilgili olarak SEV ve TAC ile birlikte birçok tanıtım ve planlama çalışmasının içerisinde yer alıyoruz.

BİZLETTER

TAC Mezunlarının dergisi Bizletter artık daha da güzel. Erdoğan Kaynak' 63 Abimizin editörlüğünde bir ekip çalışmasıyla hazırlanan dergimizin görsel düzenlenmesine artık Adem Erol' 81 un katkısıyla profesyonel bir firma destek veriyor. Bizletter'ın boyutunu ve görünümünü değiştirerek

daha kolay okunabilmesini hedefledik. Çağa ayak uydurarak Bizletter'da barkod uygulaması başlattık. Derginin çeşitli köşelerinde göreceğiniz barkodları akıllı telefonlarınıza yükleyeceğiniz basit bir uygulama ile okutarak internet üzerinde o konuyla ilgili fotoğraf, video veya web sayfalarına ulaşabiliyor ve haberin daha geniş detaylarına ulaşabiliyorsunuz.

İnternet iletişimi ve sosyal medya giderek geliyor ve her geçen gün daha fazla kişi bu dijital dünyaya adım atıyor. Biz de bu değerli iletişim imkanından daha fazla yararlanmayı hedefliyoruz. Bizletter'ın dijital kopyasına www.tac-alumni.org adresindeki web sayfamızdan ulaşabilirsiniz. Yine aynı sayfadan kullanıcı adı ve şifrenizi girerek tüm mezunlara ulaşabilirsiniz. Eğer kullanıcı adınızı ve şifrenizi bilmiyorsanız lütfen dernek@tac-alumni.org adresinden bize ulaşınız. Derneğin resmi facebook sayfası www.facebook.com/bombalaki ve Twitter ismi de TarsusAmerikan.

TAC' DE SPOR

- TAC'nin spor geleneğinin sürdürülmesine 'Eli top tutan TAC'liler yetiştirmek' sloganı ile destek veren spor kulübümüz bu yıl SEV ve okulun desteği ile Mersin ve Adana'da basketbol okulları açıyor. Bu sayede hem spor geleneğimizi sürdürüyor olacağız hem de okulumuzun tanıtımına önemli bir katkı gerçekleşecek.

HOMECOMİNG 2014

- Homecoming 2013 yine muhteşimdi. Son yıllarda gelenekselleştiği şekilde sayımız 1000'i aştı. Gün boyunca spor yapan, sohbet edip mavra yapan, yöresel yemeklerin en lezzetlilerini yiyip törenle katılım sertifikalarını ve plaketlerini alan mezunlar akşam yemeğinde coşku ile eğlendiler. 2014 Homecoming bu yıl 17 Mayıs 2014 Cumartesi günü gerçekleşecek. Biletlerinizi şimdiden alınız.

2013 YILI GELİRLERİ	2013 SONU
AİDİYET (920 kişi)	165.684,44
GENEL BURS BAĞIŞI	11.255,00
DÖNEMLERİN ŞARTLI DESTEKLERİ (1976, 1977, 1981, 1986)	39.100,00
ÜNV ve TAC ÖĞRENCİLERİ İÇİN ŞARTLI BURS	36.500,00
ÖĞRENCİ DESTEĞİ (KIRTASIYE ve YEMEK)	1.370,00
SEV BURS BAĞIŞI (OKUL KIYAFETLERİ)	22.415,90
GIFT CENTER	14.880,00
YENİ OFİS DÜZENLEMESİ BAĞIŞLARI	13.400,00
GARANTİ BANKASI KREDİ KARTI PROJESİ BAĞIŞI	17.042,00
HOME COMING'DE YAPILAN BAĞIŞLAR (STANDlar ve DİĞER)	7.180,00
YAYLA EVİ DÜZENLEMESİ İÇİN YAPILAN BAĞIŞLAR	500
BİZLETTER İÇİN YAPILAN BAĞIŞ	700
DERNEĞE YAPILAN ŞARTLI BAĞIŞLAR	13.950,00
TOPLAM	343.977,34

2013 YILI GİDERLERİ	2013 SONU
BANKA MASRAFLARI	1.004,81
BİZLETTER BASIM	31.824,70
BİZLETTER KARGO	15.487,34
BURS	197.166,49
DEMİRBAŞ (YAYLA EVİ ve YENİ OFİS)	24.152,99
SPOR KULÜBÜ FAALİYET GİDERLERİ	35.267,00
SABİT GİDERLER	53.144,00
HABERLEŞME VE WEB GİDERLERİ	1.860,28
HOME COMING	11.959,36
İDARİ	20.953,26
DERNEĞE YAPILAN ŞARTLI BAĞIŞ GİDERLERİ	13.950,00
KARGO - İDARİ	746,92
MUHASEBE	6.341,44
DÖNEMLERİN ŞARTLI DESTEKLERİ (1976, 1977, 1981, 1986 ve ÖĞRENCİ)	48.750,80
ŞUBELER	1.900,50
ULAŞIM	5.203,91
TOPLAM	469.713,80

TUĞLA FON GETİRİSİ 2013	102.670,51
TL GELİR	54.628,04
\$=TL	48.042,47
\$ GELİR	24.780,32
TOPLAM gelir	446.647,85

**** SHELL TAŞIT TANIMA SİSTEMİ PROJESİ 2013 BAĞIŞLARI TOPLAM 17.376,02 TL.dir.**

TUĞLA FONU	2012 devir	2013	12/31/2013	FABSİT MEVCUT
TL BAĞIŞLAR	754.202,02	216.110,44	970.312,46	
Banka mevcut	728.493,98		930.474,34	
\$\$ BAĞIŞLAR	619.392,85	113.803,85	733.196,70	
Banka mevcut	619.392,85		732.996,70	

TALAS EVİ	2012 devir	2013 Bağış	12/31/2013	BANKA MEVCUT
TL	28.148,05	400	28.548,05	35.282,77
\$	5.072,41	0		0
KUR	1,8		2	

Emine Fulsen Halil Şen
TAC'92

“DİLEK AĞACI V.”

Yıl 2013, okulumuzun 125. kuruluş yıldönümü. 125. Yılımızı kutlar-ken bir dileğimiz vardı; 2006 yılında başlayan ve 2007-2008 eğitim öğre-tim yılında ilk burs desteğinin veril-meye başlandığı Bir Tuğla da Sen Koy projesini bu yıl içinde tamamlamak.

125. yılımızı geniş bir katılımıla kutlayacağımız ‘Come Together’ ba-losunda Stickler’a son tuğlayı yer-leştirebilmeyi diledik. Bu dileğimizi gerçekleştirmek adına küçük bir ça-lışma grubu oluşturarak camiamıza yakışır bir şekilde bağış toplamak için beyin fırtınası yapıp fikirler oluşturd-uk. Mezunlarımız için en iyisi, en güzeli olsun dedik. Fikirler kafamız-da volta atarken; Zeynel Ateş TAC ‘2004 ve dünyaca ünlü ressam amcası Ertuğrul Ateş biranda aklıma geldi. Ertuğrul Ateş’in sosyal sorumluluk projelerinde yer aldığını bildiğim için Zeynel’e amcasının projemizde bize destek olup olamayacağını sordum. Miami, Dallas, Los Angeles, Chicago, Palm Beach, Boston, South Hampton, Barselona, Kopenhag, New York ve

Pekin’de birçok sergi gerçekleştiren, Ahmet Ertegün’ün desteklediği, ünlü modacı Oscar De la Renta dahil olmak üzere birçok koleksiyonerin takibe al-dığı ressam Ertuğrul Ateş’in hiçbir ücret almadan büyük bir memnuni-yetle bir tablosunu bizlere bağışlaya-cağı müjdesini aldık.

İşin zor kısmı şimdi başlıyordu. Ertuğrul Ateş’in en küçük tablosu 60x60 boyutunda ve bizlere bağış-ladığı tablonun boyutu hakkında en ufak bir bilgimiz yoktu. Tablonun tes-lim alınarak balonun yapılacağı Swiss Otel’e götürülmesi gerekiyordu ki, tablonun olabileceği boyutları düşü-nünce sevkiyatın nasıl yapılacağı işin zor kısmıydı. Mabeyn Gallery’de Er-tuğrul Ateş ile buluştuk. Bir yandan çağdaş Türk resminin sürrealist ve mistik temsilcisi olan dünyaca ünlü bir ressam ile buluşmanın heyecanı bir yandan yeni açılacak olan sergisini ilk gezen kişi olmanın heyecanı biran-da tablonun boyutlarını unutmamı sağladı.

Büyüleyici bir atmosferde gezi-

len ‘Evvel Zaman İçinde’ sergisinin ardından nihayet bizim için seçtiği tabloya sıra geldi. 120cm. çapında, yuvarlak bir tablo. Tablonun ismini söylediğinde kulaklarıma inanama-dım; ‘Dilek Ağacı’ tam da amacımıza uygun bir tabloydu. Tablonun otele transferini Mabeyn Gallery sağladı ve işin zor kısmı dediğim bölüm kolay bir şekilde gerçekleşti.

‘Dilek Ağacı’ 125. yılımızın anısına ‘Come Together’ balosunda açık art-tırmaya çıkartıldı. Koleksiyonerlerin sahip olmak için yarıştığı Ertuğrul Ateş tablolarından birini almak adı-na o akşam Rasim Küçükkurt’84 ve Özgür Yaşa’87 yarıştılar, Dilek Ağacı şuan Özgür Yaşa ‘87nin evinin duva-rında bulunuyor.

Ertuğrul Ateş’e ulaşmamıza aracı olup, dileğimizi ileten Zeynel Ateş’e, büyük bir bağış yaparak tabloyu alan Özgür Yaşa’ya ve bizlere hiç tereddüt dahi etmeden bu anlamlı bağışı yapan ressam Ertuğrul Ateş’e teşekkür ederiz.

Neydi 125. Yılımızda bizi bir araya getiren?

- Okulumuza olan sevgimiz
- Çocukluk arkadaşlarımızla birlik-te olmak
- Gençlik günlerimize duyduğumuz özlem
- Türkiye'nin "aydınlık" geleceğine katkı arzusu
- Hepsi

23 Kasım 2013 Cumartesi akşamı Sağlık Eğitim Vakfımızın ve Okullarımızın yıl dönümlerini kutladığımız 'Come Together' gecesinde bizi bir araya getiren birçok sebep vardı. Yukarıda sıraladığım, başka ilaveler de yapabileceğimiz, bizi motive eden tüm bu duygular aslında tek kelime ile özetlenebilir:

"Sevgi".

O öyle bir sevgidir ki; TAC ile ilgili bir çağrı olduğunda işi gücü bırakıp koşmamızı sağlar, karşılık beklemeden elimizden geleni yaptırır, bizi gece gündüz keyifle çalıştırır, çorbada tuzu olan herkesi mutlu eder.

23 Kasım organizasyonun arkasında işte bu duygularla çalışan bir ekip vardı.

4 kurumdan oluşan geniş bir organizasyon komitesi ve onları yönlendiren yönetim kurullarının şemsiyesi altında bu ekip yaklaşık 6 aylık bir çalışma ile hazırladı bu güzel geceyi. Sevgili Başkanımız Ali Cerrahoğlu (TAC'78), Necati Güler (TAC'75), Çağlar (ve Serena) Yılgör (TAC'01), Betül Abla, Emine Fulsen Halil (TAC'92) ekibin TAC grubunu oluşturuyorlardı. Ben de profesyonel tecrübemi bir çocukluk coşkusu ile sundum camiamın emrine. Herkes çok gayretle çalıştı, pozitif enerjimiz hiç eksik olmadı, daha birçok mezun, SEV Yönetim Kurulu ve Ekibi, kardeş okullarımızın mezunları, herkes katkı verdi. SEV Yönetim Kurulu Başkanı Ceyda Aydede, Genel Koordinatör Ziya Köseoğlu ve Yönetim Kurulu Üyesi Sedefhan Oğuz projeyi inançla desteklediler.

Ve birlik, beraberlik imajımızın perçinlendiği, kıvılcımların volkana dönüştüğü bir süreç yaşadık. Herkese yürekten teşekkürler...

O akşam 700 kişilik salona 835 kişiyi sığdırabilmek için omuz omuza oturduk. Sanki omuz omuza savaştık.

bir orduyu anımsatırcasına hep bir ağızdan "Bombalaki" mizi haykırdık. Gürdü sesimiz, coşku dolu idi, sevinç ve ümit dolu idi. Yarınların daha güzel olacağını ve arzu ettiğimiz aydınlıkta bizim de payımız olabileceğini, olması gerektiğini hissettik, anladık.

Amerikan Kolejlerinin her yaştan "çılgın" mezunu gençler buluştu, gönüller buluştu ve başarıldı. Birlikte başarıldı.

Başta ABD elçisi Mr. Ricciardone ve eşi, ABD Başkonsolosu Mr. Hunter, Hıncal Uluç olmak üzere camia dışın-

OLGUNLAŞAN DOSTLUKLAR

Defne Ongun TAC'89

Bu sene peş peşe eski arkadaşlarımla bir araya geliyorum.

Duygu karmaşası yaşıyorum her bir buluşmada.

Mutluluk, şaşkınlık, heyecan, ...

Sanki senelerdir görmediğim ailemle buluşuyorum.

Midemde kelebekler.

Kalbim pıt pıt..

Bir hazırlık, bir hazırlık.

Fiziken değil, kafaca...

Aklımdan geçiyor hepsi tek tek.

Neler yapardık, şimdi nasıllar, aileleri ne durumda, eş, çocuk çocuk, iş,...

Burada bahsetmek istediğim kıymetli okulumuzun buluşması...

Tarsus Amerikan'ın 125.yılı nede niyle toplastık İstanbul'da. En kalabalık katılımlardan biri bizim dönemindi. Yani 1989 mezunları. İnsanın en hızlı geliştiği dönemlerden biri ortaokul-lise olsa gerek. Pek çok zorluğu da beraberinde getiren bir dönem. Hormonlar tepeye vurmuş ama

hormonları ne hocalar ne de aileler takardı o zamanlar.

Birbirimize anlatırdık derdimizi, heyecanımızı...

Omuz omuza büyüdük gerçekten.

Tarsus Amerikan'ın yeri bambaşka benim için. Çocukluk arkadaşlarım onlar benim. Üstelik yanlış hatırlamıyorsam beşinci kız mezunları biz verdik. Erkek okulunda gençliğin geçmesinin de ayrı bir farklılığı var gerçekten.

Kimisini seneler sonra görsem de hiç kimse değişmiş gibi gelmedi bana. O sıcaklık belki daha da artmıştı. Olgunlaşmış, hayat tecrübesi edinmiş hepimiz. Şaplak yemiş, yere düşmüşlük zaman zaman.

İşte onun için çok kıymetliydi bu dostluklar. İhtiyacı var insanın.

Saf, temiz, içten,...

Yeni bir seneye girerken iyi geldi bana. 2014 için dileğim, sizlerin de etrafında sıcak dostlarınız olsun. Paylaşın özel anları, zorlukları, tatlı hayalleri, onları olduğu gibi kabul ederek, sevgiyle,...

Ve işte 1989 mezunlarından kısa kısa geceyle ilgili hisler, yorumlar:

“Öncelikle bize bu güzel geceyi yaşatan Mezunlar Derneği'ne çok teşekkür ederim.

Bence güzel ve renkli bir gece oldu. Mezunlarımızın birbirine bağlılığını, beraberliğini tescil ettik. En büyük gücümüz olan birlikteliğimizi kaybetmemek ve güçlendirmek adına bu tip organizasyonların sadece özel yıllarda kalmamalı diye düşünüyorum.

Yapılan bağışlar ile vakfımızda ki birikimlerinde gerekli yerlerde değerlendirilmesi ve eğitime bir katkı yaratması da bence gece için güzel bir anlam ifade etti.

Bir daha ki toplantımızı, Mezunlar Derneği'ne ait, mezunlarımıza yakışır bir çatı altında kutlamamız dileğiyle tüm emeği geçenlere tekrar teşekkürlerimi sunarım. Saygılarımla.”

Ayberk Menevşe

“Kendimi çok iyi hissettiğim, yıllar sonra bile olsa gördüğüm arkadaşlarımla sanki dün ayrılmış gibi samimi sohbetler yaptığım bir birliktelikti. Emeği geçen herkese teşekkürler.”

Cem Küçükcan

“Bir araya gelmek süperdi, çok mutlu oldum! Sevgiler.”

Neşe Soybaş

“‘89 Dönemi olarak bu baloya büyük önem verdik. Bazılarımız davetiye kalmadığı için gelemediler. Bazılarımız davetiye engelini tanımadılar ve yine de geldiler. Kendi yönüyle herkes geceye kendi rengini kattı. Bizim dönem için mezuniyetimizin 25. yıl kutlamalarının başlangıcı oldu. Bom çekmeyi tekrar öğrenmemiz gerektiğini düşündüm. Güzel günlerde tekrar buluşmak dileğiyle, sevgiler.”

Ahmet Alptekin

“Herkesin yüzlerce,binlerce arkadaşı vardır. Onlardan sadece belli bir kısmı arkadaşlıktan öteye geçip dostun olabilmektedir. Bende TAC'89 mezunlarını arkadaşlıktan da öteye geçmiş kendimin bir parçası olan dostlarım olarak görüyorum. Her gördüğümde, her bir araya geldiğimde ayrı heyecan yaşıyorum. 125. Yıl balosuda o akşamlardan bir tanesi idi. İyi ki varsınız iyi ki sizleri tanımışım.

O akşamın anısına da, tabii ki anlatmaya gönderiyorum...

‘İnsanların en acizi DOST edinmeyen, bence ondan da acizi ise DOSTUNU kaybetmeyi göze alabilenlerdir.’

Allah dostluğunuzu eksik ettirmesin.”

İlter Ergenç

“Dönem arkadaşlarımla birlikte olmak harikaydı. Uzun süredir göremediğim farklı dönemlerden bir çok arkadaşımı gördüm; hem mutlu oldum hem de camiamızın büyüklüğü ve gücü karşısında gurur duydum.İyi ki gitmişim baloya...Öperim.”

Defne Özkul Öztürk

“Merhaba,başarılı ve keyifli bir organizasyon idi. Bu tür organizasyonların devamlılığı olmalı diye düşünüyorum. Sevgiler.” –

Aylin Korucu

“Süper bir organizasyondur, emeği geçen herkesin eline sağlık. En azından 5 yılda bir tekrarlanmalı, veya her yıl Adana, Ankara, İstanbul, Mersin gibi dönüşümlü olmalı diye düşünüyorum. Selam ve sevgilerimle.” –

Özgür Yayıcıoğlu

“Balo organizasyonu çok iyi ve üst düzeydeydi. Her şeyden önemlisi bizi bir araya getirdiği için organizatörlere teşekkür ediyorum. Eşim de katılmış olmaktan memnun oldu. I am looking forward to future events.Sevgiler.”

Sılay Cantürk Uğurbaş

“En yakışıklı dönem bizimkiydi, en avantacıların olduğu da, en güzel hanımlar da 89’lu baylarınkıydı. 125. Yılımızı sevdiğimiz dostlarımızla ve Ayhan Sicimoğlu’nun kıvrak müzikleriyle kutlamak eğlenceliydi.’89 rocks!”

Serkan Solmazer

“Kalbimde 125. Yıl Balosunun coşkusu,aklımda değerli mezunlarımızın gururu,kulağımda Ayhan Sicimoğlu’nun temposu, dilimde ‘daha nice yıllara’ duası...Gümüş yılda buluşmak dileğiyle.”

Keriman Sarper

“Aylar öncesinden başlayan heyecanımız çok güzel bir geceyle devam etti. 25 senedir görmediğim, hatta sesini bile duymadığım arkadaşlarımı, abilerimi, ablalarımı, kardeşlerimi görmek çok heyecan vericiydi... Okul çayları gibi dans etmeyi de ihmal etmedik. Erdoğan Hoca’mı görmek beni ayrıca duygulandırdı. Gönül isterdi ki, değerli hocala-

rumdan birkaçını daha görebilseydim. Bizsiz TAC olmadığı gibi, onlarsız da olmuyor...”

Ayşegül Hekimoğlu Türkmen

“Balo son derece nezih bir ortamda özellikle bizim ‘89 döneminin ciddi katılımı ile gerçekleşti. Gerek büyük camiamızdan, gerekse dönemimden bu kadar güzel insanı bir arada görmek beni onurlandırdı doğrusu.”

Oğuz Yılmaz

“125 yıllık çağdaş bir eğitim kurumu olmak, çağdaş eğitim hedefine sadık kalabilmek desteği hakediyor. Bunu yaparken toplumun tüm kesimlerinin eridiği bir pota olmak da gerek, ancak o zaman birbirini iyi anlayan, farklılıklarına saygı duyan bir toplum oluruz. Burs fonuna katkısı olan herkese ben de teşekkür ediyor, TAC’nin çok daha iyi yönetilmesini diliyorum çünkü o bir “Diamond in the rough.””

Özgür Yaşa TAC ‘87

“Come Together davetini ilk aldığımda, orada bulunma isteğimle beraber aklımda iki soru oluşmuştu:

1) Arkadaşlarım gelmek istemez de ben yalnız kalır mıyım?

2) Böyle bir baloda ne giyilir?

Daha salona girer girmez kafamdaki bu iki soru da anında cevaplanmış oldu. O atmosferde “benim arkadaşlarım” diye bir şey yoktu. Herkes birbirinin ailesiydi ve bu yüzden pijamamla bile gitsem kimsenin umurunda olmazdı. İnsanı iyi hissettiriyorsun TAC.

Herkesin emeğine sağlık!

Gümrah Kerimoğlu’08”

Okulumuz çalışanlarından Bekir Alp Küçükala, Amaç'ta hostes olarak çalışan Ayça ile hayatını birleştirdi. Hocalarımız Nobel Oteldeki düğünde idiler...

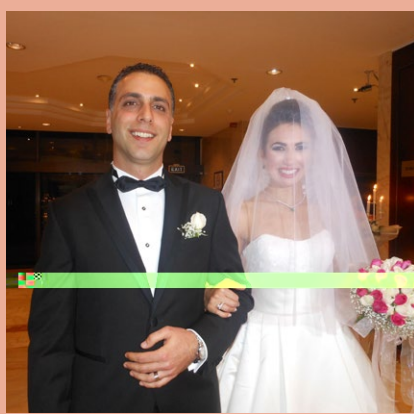
TAC Spor Kulübümüzün değerli başkanımız Ali Çekiç (TAC'82) baba oldu. Sevgili eşi Gülşah Hanım, Ela adını verdikleri bir bebek dünyaya getirdi. Doğumunu, kadın mütehassı doktor Atıl Aktaş (TAC'93) yaptırmış olup, annenin ve bebeğin sağlığı gayet iyidir. Baba Ali'yi ve Anne Gülşah'ı kutluyor, Ela bebeğe aramıza hoş geldin diyoruz.

Atıl'a da teşekkür ediyoruz. TAC camiası bir arttı sayenizde.

Ahmet Boyacıoğlu TAC'65, Emine Boyacıoğlu, Eda Boyacıoğlu ÜAL'03, Çağlar Kaçar, Beyza Boyacıoğlu ÜAL'05.

Ahmet Boyacıoğlu'nun TAC'65 kızı Eda Boyacıoğlu ÜAL'03, Çağlar Kaçar ile evlendi.

Mert Bozkaya TAC '92 evlendi

TAC'nin gerek iş yaşamında gerek de sanatsal ve sportif yönüyle, etkin mezunlarından Metin Atamer Ağabey'imiz' 61, Mustafa Kemal Atatürk anısına düzenlenen Uluslararası MASTERS Yüzme Yarışları'nda katıldığı yaş katagorisinde 100 metre serbest yarışında 1. olarak altın madalya almıştır.

Ağabeyimizi kutluyor ve başarılarının devamını diliyoruz.

Ahmet Gökmar TAC '01 26.10.2013 tarihinde Merve ile evlendi.

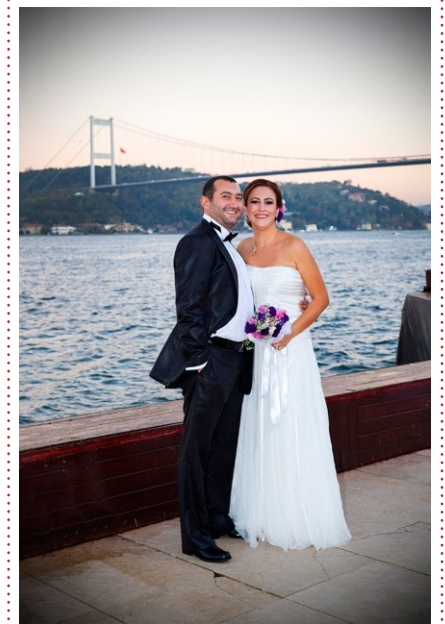
1988 Dönemi Yıllar Sonra Yıllığına Kavuştu

1988 lise son da Cumhur Güler, Mehmet Saraçoğlu, Ersin Galioğlu, Ömer Naci Güllalp, Ali Murat Gürçay, Ali Murat Atlas, Gökmen Gemici, Celal Soysal yıllık komitesini kurduk... O senelerde Yıllık Adana'da Kemal Matbaası ile anlaşarak orada basılırdı. Fiyatı daha uygun olması sebebi ile bir dönem arkadaşımızın akrabasının matbaasında yaptırmaya karar vererek, tüm resim ve yıllık yazılarımızı, bir miktar ön ödeme ücretini teslim ettik. Aradan 1 sene geçmesine rağmen yıllığımız bir türlü çıkmadı. Sürekli bahaneler ürettiler ve ardından iletişimde olduğumuz kişiye de ulaşamaz olduk. Teslim ettiğimiz ne fotoğraflara ne de yazılara tekrar ulaşabildik.

20 sene boyunca yıllık çıkartma girişimleri mezuniyet yemeklerinde kebab ve rakı sohbetlerinde yer almaktan ileri gidemedi.

Mezuniyetimizin 20. yılı öncesi gaza gelip arkadaşların elinde olan fotoğrafları biraz toplamaya başladık ama yine işin ucundan tutan olmadı.

25. reunion öncesi, elimde bulunan fotoğrafları ve 10-15 diğer arkadaşımın katkısı ile arşivlerinde olan fotoğrafları topladım. Eski mail yazışmalarından derlediğim mavraları ve kendi yazdığım birkaç anı ve hikayeyi derledim. Fotoğrafçılık ve albüm işi ile uğraşan İngiltere'de yaşayan ÜAL'90 mezunu bir arkadaşımın rica ederek yıllığımızı 25 yıl aradan sonra bastırdık.

Pınar Çekiç TAC '92 22 Ekim 2013'da Ömer Adem Kargın ile evlendi.

TARIK VE SAMİRA'nın kızları Zehra Banu Mughisuddin 9 kasım 2013 saat 2.38pm eastern US Boston Ma de aramıza katıldı.

Yılmaz Ayata (TAC'63)'nın 3. torunu Eda Su dünyaya geldi...

KAYBETTİKLERİMİZ

Sina Sipahi (TAC '64)

Ayşegül Şalfun (TAC '94), (Aysegul Erdogan, 1994 mezunu Tolga Salfun'un eşi, 1990 mezunu Tolga Erdogan'ın karesi ve 1962 mezunu Andre Salfun'un geliniydi.

Ömer Hilmi Muhaddis (TA0'58) vefat etmiştir.

Sina Sipahi (TA0'64) vefat etmiştir.

Onur Can Coşar TAC 2013 vefat etmiştir.

Necdet Özcan'ın (TAC'67) **annesi**, T. Doruk Özcan'ın (TAC'04) ve Mert Özcan'ın (TAC'08) **babaanneleri** vefat etmişlerdir.

Şahin KOL'un (TAC'74) **annesi** vefat etmiştir.

Ozan Yenigün'ün (TAC'93) **annesi** vefat etmiştir.

Cezmi Kuru'nun (TAC'80) ve Taner Kuru'nun (TAC'81) **anneleri** vefat etmişlerdir,

1952 TAC mezunu Çetin Kocaer'in **kardesi**, 1988 TAC mezunu Hüseyin Şimşek'in **kayınbabası**, Talas 1952 mezunumuz **Gültekin Kocaer** 27 Haziran 2013 tarihinde aramızdan ayrılmıştır.

Rifat Tokbey (TAC'76) ve Cem Tokbey'in(Tac'73) **babaları**, Yiğit Tokbey (TAC 2010), Fırat Tokbey (SEV 2010) ve Asya Tokbey'in (TAC 2017) **dedeleri Seyfettin Tokbey** vefat etmiştir.

Hakkı Ege'nin (TAC '78) **babası**, Özge Ege (TAC 2005) ve Sevde Ege'nin (TAC 2014) **dedeleri Orhan Ege** vefat etmiştir.

Ömer Orkan'ın TAC '80 **annesi** vefat emiştir.

Sezgin Erol'un TAC '89 **babası** vefat etmiştir.

Sait Tosyalı'nın TAC '75 **annesi** vefat etmiştir.

Kaan Alkan'ın TAC '86 **babası** vefat etmiştir.

Erman Sezer'in TAC '83 **babası** vefat etmiştir.

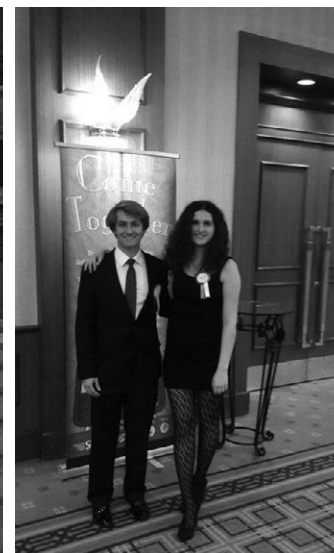
Umut Yalnız TAC '88 ve Egemen Yalnız'ın TAC '96 **babaları** vefat etmiştir.

Tamer Büyükyılmaz'ın TAC '82 **babası** vefat etmiştir

Mehmet Perçin'in TAC '82 **babası** vefat etmiştir

Erdoğan Durmaz'ın TAC '64 abisi **Ali Durmaz TAC '59** vefat etmiştir

Ebru Solmaz TAC '88 ve Aslı Solmaz'ın TAC ' 93 **babaları** vefat etmiştir.

“Onur Can”ın ardından...

Adı gibi onurlu bir adamdır Onur Can Coşar, bu bir veda veya bir ayrılık notu değil, O sadece bizi ondan daha çok seven birinin yanına alındı... O yüzden zamansız veya çok erken denilemez çünkü öyle bir zaman gelecek ki tekrar bir arada olacağız ve fotoğraflardaki gibi eski zamanlardaki gibi gülümseyerek bakacağız birbirimize... O şuan burada olmasa bile bize ondan geriye kalan arkadaşlığı, kardeşliği, sevgisi ve hatıraları halen burada...

Boşuna demedik birbirimize şarkılarımızda “Yolun sonunda bir sen varsın bir de ben dostum neden ağlarsın? Bitmedi burda sen hep aklımdasın kanımdasın ve de arkamdasın” diye...

Ne mutlu bize ki böyle bir adamla birlikte adımızı ve sanatımızı ölümsüzleştirdik... Adı gibi onurlu bir adamdır Onur Can Coşar böyle bir adam ne unutulur ne unutulabilir ne de unutturulur...

Echo 2013- Mertcan Boyar, Yiğit Özşahin

Yanılmıyorsam sene 2009

Yaz.... bir haziran akşamüstü Kireçburnu'ndaki Ali Baba Balıkçısına gittim...

Oturduğum masanın karşısında gencecik bir aile 2 güzel oğulları ile gelmişler boğaz serinliğinde yemek yiyecekler anlaşılan..

Ailenin küçük oğlu masaların etrafında dolaşıyor, oynuyor.. Yanıma yaklaşınca sordum.. Gel bakayım yanıma.. Senin adın ne? Soruma cevabı aynen şuydu...

“Benim Abim Tarsus Amerikan Koleji” nde okuyor..” İşte o zaman anladım... Ailenin keyfini, gururunu, mutluluğunu....

“Hadi” dedim “abine söyle o da gelsin hep beraber konuşalım bu TAC işini zira bende orada okudum” dedim....

O gün tanıdım Onur’ u ve güzel ailesini...Bana benim zamanımın TAC sini sordu ben ona onun TAC sini sordum..

Ailesi ile konuşurken oğulları ile ne kadar gurur duyduklarını gördüm...

Sonrayine ailesi ile birlikte Adana 5 Ocak Lokantasında karşılaştık o çocuk delikanlı olmuştı. Ve mezun oldu çok sevdiğimiz okulumuzdan Onur...

5-6 gün önce haberi gördüm... İnanamadım.. Ve bugün bunları yazıyorum...

Mantıklı olan Onur’un benim için böyle bir yazı yazması idi... Çok üzgünüm...

Güzel ailesine sabır diliyorum. Seni çok özleyeceğiz Onur Kardeşim....

Hakan Mutlutürk TAC'75

ERKAN ESMER TAC '59

Amerika'da ilk TAO/TAC birlik kutlamasında Erkan Bey ve Suna Hanımın göstermiş oldukları misafirperverliği hiç unutamayacağız. Betty ve ben, Suna ve Esmer ailesi bireylerine, TAO/TAC topluluğuna başsağlığı diliyoruz.

Sevgili Erkan'ımızın mekanı cennet olsun.

Sevgin Oktay,
TAO'50/TAC'54

-Bundan 8-10 sene evvel Erkan Esmer abimizin ve Suna ablamımızın sayelerinde Charleston, WV'da ilk TAO + TAC North America birlikteliii kutlamıştık. Organizasyonu ben yapmıştım ama Erkan abimle Suna abla bizlere büyük ve muhteşem evsahipliği yapmışlardı. Çevresinde “DocEsmer” olarak tanınan Erkan abimize Tanrıdan rahmet, Suna ablamıza, Özkan abimize, Esmer ailesine, TAO ve TAC topluluğuna başsağlığı diliyoruz. Yerin cennet olsun Erkan abimiz.

Cenap Erenben (TAO'61, TAC'64) + Lucy + Defne

-Çok üzüldüm. Mekanı cennet olsun. Hepimizin başsağolsun.

Güçlü TAC '95

-Erkan abiye Tanrı'dan rahmet, Özkan abi, ailesi, yakınları, arkadaşları, camiamız ve sevenlerine sabırlar dilerim.

N. Celal Toroglu TAC '84

-Sevgili TAC Ailesi

TAC '59 mezunu Sevgili Erkan Esmer ağabeyimizin vefatını Akar kardeşimizin aşağıdaki mesajı ile öğrendim. Biraz evvel erkek kardeşi ve bizim sınıf arkadaşımız Özkan Esmer '62 ile konuştum.

Sevgili ve rahmetli Erkan ağabeyimize Allah'tan rahmet diliyorum. Mekanı cennet olsun.

Başta eşi Suna Esmer olmak üzere, Özkan Esmer kardeşimize ve tüm Esmer ailesine ve yakınlarına başsağlığı ve sabırlar diliyorum.

Hilmi Oktar TAC '62

- Sevgili Dostlar

Erkan Abimizin vefatını biraz önce Özkan'dan öğrendim. Erkan abi nin mekanı cennet olsun. Allah rahmet eylesin. Başımız sağ olsun.

Sevgi ile

Akar Burduroğlu TAC '63

-Acı Haberin Ardından,

Bizim TAC'59 grubu son yıllarda hızla küçülmeye başladı. 50. Yıl buluşmamız için Mersin'e giderken aynı otobüste 6 saat birlikte oturup birbirimizi tanıyamadığımız Osman İnal'ı ancak Mersin içinde servis aracında gideceğimiz Öğretmenler Evini çıkarmamaya çalışırken birden tanıy-vermiştim. O buluşmadan sonra önce sevgili Osman İnal'ı kaybetmiştik. Daha sonra 50. Yıl buluşmamızsın koordinatörü sevgili CEVO'yu (Cevat Taylan), şimdi de, 50.yıl buluşmamıza gelmeyi çok istediğini, her telefon konuşmamızda tekrarlayan ama katılamayan sevgili Erkan Esmer'i kaybettik.

Sevgili Erkan'ın Tarsus'a geldiği yıl, lise 1 de benim ikinci senemdi. Onunla çok çabuk kaynaşmıştık. Sanki Talas'dan ayrılmak onu üzmüştü. Mahsun bir hali vardı. Sessiz sezsiz bir köşede otururdu. İşte öyle bir atmosferde birbirimize yaklaşmış ve samimi olmuştuk.

Birden anımsadım da, dönem arkadaşlarımızdan rahmetli Erden Sevilir arkadaşımızın ölüm haberi yeterince

duyurulmadığı için ne denli kızmıştı anlatamam. Konuşmalarımızda bunu defalarca söylemiş ve yazmıştı. Çok severdi Erden'i.

Tanrıdan, sevgili dönem arkadaşım için rahmet diliyorum. Mekanı cennet olsun. Geride bıraktığı eşi, çocukları, kardeşi ve diğer yakınlarına, TAC'59 mezunu kardeşlerimize, TAO ve TAC camiasına başsağlığı diliyorum.

Nurlar içinde yat kardeşim.

Prof.Dr. O. Tekin Aybaş TAC '59

FRIENDS OF THE AMERICAN BOARD SCHOOLS IN TURKEY, INC.

14 Beacon Street Suit 708 Boston, Massachusetts 02108

Dear Friends;

We are deeply saddened to announce that Erkan Esmer Talas 56 and TAC 59 passed away on November 8th, 2013.

Erkan was born in Iskenderun, Turkey to Dr. Raif and Mehcre Esmer in 1941. He and his brother Ozkan enjoyed their early childhood there and then attended Tarsus American School for secondary school. Erkan later graduated from Roberts College in Istanbul, Turkey with a Bachelor's degree in engineering. He then attended graduate school at Virginia Tech, where he earned a Master's degree in civil engineering.

He returned to Turkey in 1965 and married his wife of 48 years, Suna.

He and his bride immigrated to the United States and resided in Blacksburg, VA where Erkan earned a PhD in civil engineering at Virginia Tech. He received the moniker “Doc”, as he was known by most.

The young couple finally settled in Fayette County WV where they started a family and Erkan began a brief ca-

Back Row: Atakan Sobay, Kirkor Balci, Louis Wilkins, Nedim Dikmen, Betty Oktay, Feramerz Attar, Menijeh Marvastian, Ömer Akın, Dee Keller, Adnan Ertan, Hans & Sylvia Meyer, Paul Nilson, Erkan Esmer, Ti mur Sümer, Meral Akın, Lucy Erenben **Front:** Zafer Ecevit, Cenap Erenben, Haldun & Nihal Taşman, Ayşegül Özdoğu, Erkan Abi's 's tatli torun. (Photo courtesy Zafer Ecevit)

reer in academics at the West Virginia Institute of Technology. He founded a consulting firm, Esmer & Associates, Inc. in 1970 and enjoyed a prosperous 43-year career as a consulting engineer.

He is survived by his wife, Suna, his three sons: Ersan, Ertan and Tolga. He has four grandchildren: Shan, Suna, Ethan and Leyla.

The First Talas-Tarsus North America Family Reunion

By Bob and Dee Keller

They came from allid rect ons and some came long distances, Metin and Yıldız Atamer from Ankara, to the “First Talas-Tarsus, North America Family Reunion”, March10-12, 2006 in Charleston, WV. Fifteen Talas students, nine of whom were also Tarsus grads, and two Tarsus students joined with former teachers to celebrate the riprec ous her tage.

Students of the early '50s ncluded Atakan Sobay and the three Oktay brothers, Erol, Sevgin and Yüksel. From the later '50s were Metin Atamer, Feramerz Attar, Douglas Critchell, Fikr Ned Dikmen, Zafer Ecevit, Adnan Erta, Erkan Esmer, Yavuz Özdoğu and Haldun Taiman. From the early '60s were Kirkor Balci and Cenap Erenben and Ömer Akın and Timur Sümer of Tar-

sus. Wives, special friends, children, and grandchildren of some also joined the family gathering. Teachers included Bob and Dee Keller, Talas, and Hans and Sylvia Nilson Meyer, Eleanor and Tom McNair, and Louis Wilkins of Tarsus. We were also honored to have Paul Nilson Jr., along with his sister, Sylvia, representing the founders of our family: Paul and Harriet Nilson, Sr. who taught at both Tarsus and Talas.

As we signed into the hotel we were greeted by organizers Erkan Esmer and Cenap Erenben, who provided us with name tags and a wonderful “Memory Booklet” which had our pictures and written statements along with letters from Cem Baysal, Akar Burduroğlu and Mrs. Gwen Scott. More than half of the group had gathered for the Friday evening meal. We visited with persons that we had not seen for many years and shared delightful stories of cold winters in Talas, lackluster food and restrictions in the dining hall, the fun times in sports and evening programs, the value of Tenkit Saati for learning to speak out in a group, how to fake a fever when one wanted to miss a test, having a faucet handle to get more hot water in the hamam, and more... Most poignant was remembering the posted saying in the Talas dining hall: “Education is life long.”

On Saturday, we gathered in the home of Erkan Esmer for a very delicious and abundant brunch prepared by his wife, Suna, lots more visiting with persons and picture taking. Then, after a drive into the mountains we gathered in the home of Feramerz Attar for delightful cocktails, more visiting and a meeting to discuss the future of Talasev.

Returning to our hotel, we were joined by those who arrived during the day and shared a meal together and continued our remembering of the times and events we had shared together, enhanced by pictures on a laptop taken by Bill Mathews in the early '50s and shared copies of early Banners. Some left early Sunday morning, others gathered at breakfast for final thank you's and farewells. What a great time we all had...and we look forward to future meetings. “Binlerce tesekkurler” to Cenap, Erkan and Feramerz!!

REMEMBERING ERKAN ESMER HOSTING THE FIRST RE-UNION OF TAO/TAC ALUMNI IN THE UNITED STATES*

We all were saddened when we learned the passing of Erkan Esmer (TAO'56/TAC'59) on 8 November 2013. On occasions like this, we hark back in our memories to the happy times we had together for no longer will we have a chance for our paths crossing again on this earth.

Speaking of “chance meets,” it was on Friday, 10 March 2006 that I, along with my wife Betty and later brothers Yüksel and Erol with many others close to fifty had the opportunity of meeting Erkan and his lovely wife Suna for the first time on the occasion of the first reunion of TAO/TAC alumni and their accompanying guests. And what a “meet” that was at their splendid house in Charleston, West Virginia. Let alone the house being very impressive, not to mention the warm and hospitable themselves, there were the

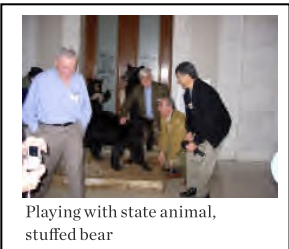

impressive collections in the house, mostly memorabilia from Turkey and other parts of the world, including as well as that of Atatürk that still reside in one's mind's eye.

The elaborate program for the reunion as prepared by the tireless and innovative Cenap Erenben and his wife Lucy consisted of relaxing the day of the arrival and meeting for dinner at the Chesapeake Crab House. Essentially it was a free day where comings and goings at the Holiday Inn were filled with surprises of seeing old faces for the first time in many years. For me

Statue of US Senator Robert Byrd

Playing with state animal, stuffed bear

(TAO'50/TAC'54), they were all new faces with the exception of my brothers Yüksel and Erol. We had of course seen each other many times after they followed me to the States, but seeing them at this first reunion of Talas and Tarsus Alumni was a real pleasure. I cannot help but mention now that losing Yüksel back in 2011 and now Esmer in 2013 makes one appreciate the value of these get-togethers in one's life. In that vein, I say once again that 'Hepimizin başı sağ olsun' for many

more fond memories together.

The program for the next day called for a bus tour of Charleston, and most importantly the State Capitol. It is interesting to note from Wikipedia that "prior to the American Civil War, the counties that would ultimately form West Virginia were a part of the state of Virginia; the state capitol was in Richmond, Virginia. After Virginia seceded from the Union in 1861 [which in itself is an interesting event- my emphasis] , the northwest counties of Virginia loyal to the United States started the process which would ultimately create the State of West Virginia on June 20, 1863. Settling on a state capital location, however, proved to be difficult. For several years, the capital of West Virginia intermittently traveled between Wheeling and Charleston. In 1877, however, the state's citizens voted on the final location of their capital. Charleston was chosen and, eight years later, the first capitol building was opened. After a fire in 1921, a hastily-built structure was opened but it too burned down in 1927." A new Capitol Building was dedicated in 1932

The State Capitol was, in a way, the playground of Esmer. He had befriended many politicians, including US Senator Robert Byrd who learned a great deal about Turkey from Esmer and was a staunch supporter of Turkey. Although the day we visited was a bit cloudy, the spirits were bright and high. And we too made a playground of the State Capitol once we were inside.

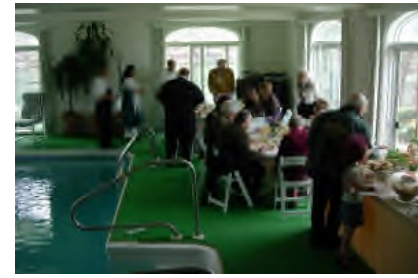
From the State Capitol we proceeded to Erkan's residence for a late brunch. It may have been, in fact, a late lunch, but thanks to Suna Esmer, there was great food and all kinds of delicacies that sat well with the hungry crowd. The lunch was served by the indoor pool of Esmer's residence, just a stone's throw from the Kanawha River, if I remember the name correctly. One could imagine Erkan contemp-

lating his big building projects while whiling away by the river side right down from his pool room seen in the picture below.

Speaking of which, in his consulting career, Erkan was the principal engineer for over thirty nine hundred (yes, 3,900) for industry and governmental agencies involving impoundment and dam design, design of spillways, diversion channels and canals; abandoned mine lands reclamation design; geotechnical investigations and analysis; water pollution control assessment and containment design; geotechnical and site design for many industrial complexes; subsidence evaluation, analysis, and rehabilitation design; laboratory control and inspection. According to his biography, Erkan was the principal engineer in design, rehabilitation design, abandonment or reclamation design of one hundred sixty two (162) dams and impoundments in West Virginia, Kentucky, Ohio, Illinois, Virginia and Pennsylvania. He personally supervised or performed the work on projects whose construction costs exceeded many billions of dollars involving excavation and placement of several billion cubic yards of earth, rock, and concrete. Erkan also acted as expert witness in many court cases that involved millions of dollars in legal liability. He gave many lectures and authored more than sixty (60) papers. More below as to how he got to be what he was after leaving TAC, but now let us return to the events of the day after having had a lovely lunch at Erkan's place.

On the afternoon of the second day of the re-union, namely on Saturday, 11 March 2006, the program led us to a visit to the New River Gorge National Park on the way to Marz Attar's (TAO'59) home at Green Sulphur Springs. From the bridge spanning the Gorge, we had a view of a very rich landscape.

New River Gorge Bridge

At Attar's, the cocktail party blended beautifully with the surroundings of majestic mountains as seen below. Marz and his friend Menijer Maravastian's hospitality will remain unforgettable.

After the cocktail party, we all returned to our hotel for our re-union dinner. The next day Sunday, 12 March was our last day of our first Talas-Tarsus reunion in the United States. As Cenap Erenben put it aptly in his beautifully prepared folder of this reunion "After hugs, kisses and a few tears, everybody goes home (evli evine,

Gathering at Erkan's place

köylü köyüne...!") Here are few more photographs from this great event:

and some alumni/teacher names in the order they were listed in the attendees list- with apologies to those whose names may have been missed:

Haldun Taşman TAO'59; Cenap Erenben TAO'61/TAC'64; Sevgin Oktay TAO'50/TAC'54; Yüksel Oktay TAO'53/TAC'56; Erol Oktay TAO'53/TAC'56; Kirkor Balcı TAO'61/TAC'64; Paul Nilson TAO'27-43; Ömer

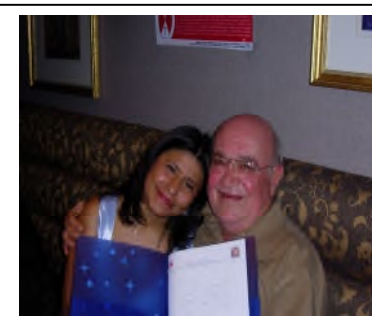
Akın TAC'64; Tom McNair TAC'64-69+; Nihat Taner TAC'68; Douglas Critchell TAO'58; Bob/

Dee Keller TAO'53-'5, '60-'64; Zafer Ecevit TAO'59/TAC'62; Timur Sümer TAC'64; Erkan Esmer TAO'56/TAC'59; Fikri N. Dikmen TAO'55/56?; Marz Attar TAO'59; Mehmet Kasım TAO'64; Sylvia/Hans Meyer TAC'55-'71, '89-'93; Atakan Sobay TAO'54; Yavuz Özdoğu TAO'57; Metin Atamer TAO'58/TAC'60.

Going over these names and looking at the faces of so many of us who have ventured from Talas/Tarsus

of our motherland to this new world where we started new lives, perhaps citing here Erkan Esmer's hard work

Cenap ve Lucy Erenben

in this country may serve as a good example of what could lead to a successful life (as excerpted from Cenap Erenben's booklet about the re-union): After graduating from Talas (56) and Tarsus (59), Erkan received his BSCE degree in civil engineering from Robert College in 1963. He then received his MSCE degree with "Society of Sigma Xi" award/honors, from Virginia Tech in 1965. He then went back to Iskenderun, Turkey during the summer of 1965 to marry his sweetheart Suna Aselcioğlu.

After receiving his Ph.D. degree back in this country, he started his acade-

mic career. Between 1966 and 1975 he taught and/or did research at Virginia Tech, University of Virginia, West Virginia Tech, and West Virginia College of Graduate Studies. In 1970 his twin sons Ertan and Ersan were born. He established Esmer & Associates, Inc., in 1970 and did a lot of consulting/moon lighting to make ends meet. In 1973 his youngest son Tolga was born. He was elected the national president of American Road Builders Association in 1973 and had a chance to travel the country in style- his own words. He ended his academic career in 1975 and then devoted all his time to consulting work.

He was active with the Assembly of Turkish American Association (ATAA) activities in its beginnings and worked hard to stop Armenian "BS"- again in his own words- going through the US Congress. Thanks to his good friend Senator Robert C. Byrd, all of the "BS" were dead on arrival in the US Congress. Erkan also paid for the full page advertisement in the Wall Street Journal in 1989 in which many historians refuted the Armenian Allegations.

I cannot help but remember my brother Yüksel Oktay who also worked hard in refuting the baseless Armenian allegations. Now that they are both gone, we shall continue with the remaining work. May they rest in peace with heartfelt condolences to their families once again.

They are the events and thoughts such as being together at the first US reunion of Talas/Tarsus alumni and their guests at Erkan's place in the spring of 2006 that remain etched in our minds- with fond memories of great friendship still alive for many years to come.

****"AMONG FRIENDS"**
The Newsletter of FABSIT- Friends of the
American Board Schools in Turkey / Spring 2006
sayısından alınmıştır.

Ata Tanrıverdi
TAC'54

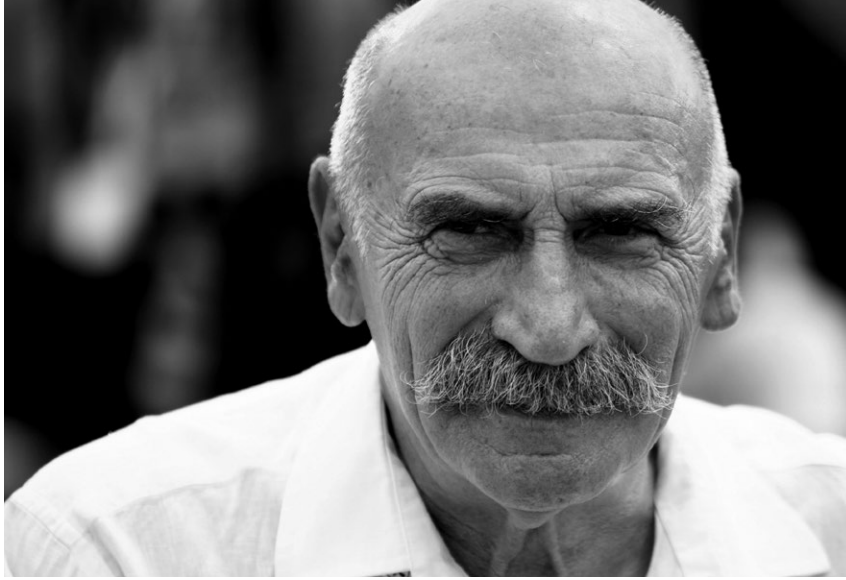
TAC'li Arkadaşım

“Cheryl ve Ata Kaya Tanrıverdi arkadaşlarım benim -- Tarsus, Frankfurt ve Zeytinbağı karşılaşmalar -- ‘İSTASYON’lar çoğalıyor -- Yeni İSTASYON neresi? -- Sevgiler mutluluklar sizinle hepinizle olsun...”
Tuncel Kurtiz,
2005 Eylül, Zeytinbağı”

Zaman zaman TAC Mezunları Yahoo Grup'ta “Tuncel Kurtiz hakikaten TAC'te okudu mu?” şeklinde yazılar çıkıyor. Bu yazılara birkaç defa cevap verdim ama, öyle görünüyor ki yazdıklarım gerekli yerlere ulaşamamış. Aynı sorular hala devam ediyor. Tekrar edeceğim; evet Tuncel TAC'te okudu ve bunun canlı şahitleri 1949 yılında TAC'de Tuncel'le aynı sınıfta okuyan biz arkadaşlarıyız. Tarihte inşallah yanılmıyorumdur, 1948 de olabilir. Her ne ise Tuncel'in babası Vala Kurtiz Tarsus'a kaymakam olarak tayin olur. Tuncel İlkokulun birkaç yılını Amerika'da okuduğu için okul idaresi Tuncel'in İngilizcesi'nin

TUNCEL KURTİZ

dersleri takip edebilecek düzeyde olduğu kanaatine varırlar ve doğrudan orta ikinci, yani bizim sınıfa alırlar.

Tuncel'in okula gelişini bugünkü gibi hatırlıyorum. Altında Türkiye'de hiç görmediğimiz Amerikan yapısı kalın lastikli bir bisiklet, sırtında yine Türkiye'de pek alışık olmadığımız siyah kareli kırmızı bir gömlek. Tuncel her haliyle dikkatimizi çekti. Çabuk arkadaş olunabilecek bir tipti. Öyle de oldu. Kısa zamanda çok samimi arkadaş olduk. O zamanlar Tarsus'ta bisiklet sahibi insanlar pek azdı. Benim de bisikletim olduğu için birlikte gezilere çıkardık. Bu vesileyle de türlü maceralar yaşadık. Sık sık Tuncel bizim eve, ben de onların evine girip çıkardık. Şiir ve edebiyat hayranıydı. Politik görüşlerimiz uyuşmamasına rağmen birbirimizin fikirlerine her zaman saygılıydık.

Tuncel'in babasının Tarsus'a birçok hizmeti olmuştur. Bunlardan bir tanesi de Tarsus'un Vala Bey'in gayretleriyle bir futbol sahasına ka-

vuşmasıdır; ancak Vala Bey Tarsus'ta fazla kalamadı. Tarsus'tan tayini çıktı ve Tuncel'ler Tarsus'tan ayrıldılar. Tuncel'le birkaç yıl sonra İstanbul'da Haydarpaşa İskelesi'nde karşılaştık. Ayaküstü birkaç laf ettik. Aktörlüğe başlamış, hayli heyecanlı gözüküyordu.

Tuncel zamanla iyi bir oyuncu, uluslar arası şöhrete sahip meşhur bir aktör oldu. Birçok filmini gördüm. Oyunculuğuna hayrandım. Zannedirim 1986 yılıydı. Almanya'nın Frankfurt şehrinde çalıştığım bankadan çıkmış evime gidiyordum. Yolda Tuncel'e rastladım. Kendisini filmlerinde gördüğüm için tanımakta hiç zorluk çekmedim; ama Tuncel'in bunca yıl sonra beni tanıması imkansızdı. Yanına yaklaştım ve kendimi tanıttım. Gözlerime dikkatlice baktı. İsmimin her hecesini teker teker vurgulayarak “Ata Kaya Tanrıverdi” dedi. Birbirimize sarıldık. Beni o günkü gibi hatırlıyordu. Birbirimize anlatacak çok şeyimiz vardı. Yakındaki

bir bara girerek saatlerce konuştuk. Sonraları birkaç kez daha buluştuk. Beraber yedik içtik. Başından geçen türlü maceraları anlattı. Frankfurt şehir tiyatrosunda oynadığı bir piyese eşimle birlikte gittik. Politik nedenler sebebiyle Türkiye'ye gidemiyordu.

Vatandaşlıktan çıkarılmıştı. Bunun için çok üzgündü. Ben 1990 yılında Türkiye'ye temelli döndüm. Gene irtibatımız koptu.

Yıllar sonra af çıktı. Tuncel Türkiye'ye döndü. Edremit'in şirin bir köyünde kayınbiraderi ile birlikte ZEYTİNBAGI adlı bir otel açmışlar. Eşimle hemen yollara düştük. Kendisine haber vermedim, sürpriz yapmak istiyordum. Karşılaşmamız yine dramatik oldu. Otelinde üç gece misafir olduk. Her akşam yemekte beraberdik. Kahvaltımızı birlikte yaptık. Gene eski günleri yad ettik. TAC'li Gün Kuran, Duran Karaca ve Sait Rezaki'nin resimlerini buldu, çıkardı. Mükemmel bir hafızası vardı. Bizlere sahnede oynadığı bazı eserlerden parçalar sundu. Yazdığı “BÖLÜK PÖRÇÜK” adlı kitabını şu satırları yazarak hediye etti.

“Cheryl ve Ata Kaya Tanrıverdi arkadaşlarım benim -- Tarsus, Frankfurt ve Zeytinbağı karşılaşmalar -- ‘İSTASYON’lar çoğalıyor -- Yeni İSTASYON neresi? -- Sevgiler mutluluklar sizinle hepinizle olsun -- Tuncel Kurtiz, 2005 Eylül, Zeytinbağı”

8 Temmuz 2013: Yaz aylarını Bozcaada'da geçiren yine eski bir TAC'li arkadaşımız Ergun Sayın'ı ziyaretimizden dönüyoruz. Yolumuz tam Edremit'in içinden geçiyor. Tuncel'i bir arayayım dedim. “Muh-

teşem Yüzyıl” adlı dizide oynadığı için kendisinin çok meşgul olduğunu hatta o anda hangi şehirde olduğunu bile bilmiyorum. Telefonla otel'i aradım. Kayınbiraderi çıktı. Otelde olmadığını söyledi. Yollarının üzerinde olduğumuz için aradığımı, selamı-

mızı bildirmesini söyledim. Aradan beş dakika geçmedi, cep telefonumuz çaldı. Tuncel Kurtiz. Çarşıda imiş. Hemen otele gideceğini orada buluşabileceğimizi söyledi. Manevra yapıp döndük. Bizleri yine candan karşıladı. Kahvelerimizi yudumlarırken oynadığı oyun ve seyahatler dolayısıyla çok yorgun olduğunu söyledi. Birkaç saat güzel vakit geçirdik. Antalya'ya yolumuz uzak. Yolcu yolunda gerek. Vedalaşıp ayrıldık.

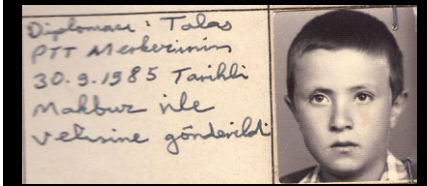
27 Eylül 2013: Antalya'daki evimin bahçesinde çalışıyorum. Telefon çaldı. Açtım, TAC 55 mezunu Engin Ünsal: “Ağam başın sağolsun, Tuncel Kurtiz'i kaybetmişiz”. İşte o her zamanki duygu. Sözü bittiği yer. Bir yakınınızın vefat haberini aldığınız zamanki çaresizlik. Yine bir yanınızın yıkıldığını hissettiğiniz an. Cevap bile veremedim. Engin devam etti: “Televizyonunu aç, nasıl olduğunu anlatıyorlar.”

Koca Tuncel'e layık olduğu gibi bir tören yapılmış, kadirşinas dostlarının arasında iki gün sonra toprağa verilmiş. Cenazesine gidemedim. Ama cenaze namazı kılınırken imamın “merhumu nasıl bilirsiniz?” sorusunu sanki kulağıma birisi fısıldadı. Kendi kendime mırıldandım. “İyi biliriz, hem de çok iyi biliriz. Bundan sonrakı İSTASYON artık belli, orada buluşmak üzere, benim güzel dostum.”

Cem Baysal TAO'64

Hilmi Muhaddis

1953'de Talas'a girerken çektiği fotoğraf.

Yanındaki yazıda tarih hatalı. 1985 de TAO mu vardı. 1958 olmalı.

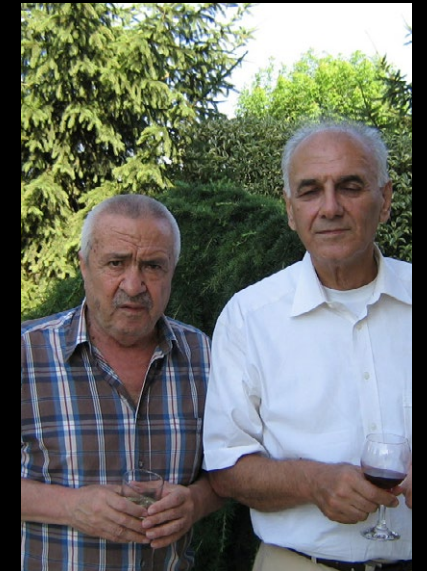
Doğum : 1941 Kayseri

Baba Adı : Mehmet İhsan

Mesleği : Tüccar

İlkokulu İskenderun'da bitirmiş.

Talas'a 18.07.1953'de - o dönemler herkes gibi - imtihansız kabul edilmiş.

Mezuniyet 20.08.1958 (ikmalden geçmiş olmalı Ağustos olduğuna göre)

63'ler İSTANBUL

TAC'63lü Demir Özkaya, Akar Burduloğlu'nun İstanbul'a gelişini fırsat bilerek Oğuz Ergin, Candan Bulutgil, Zühtü Sezer ve Bülent Özsoy dönem arkadaşlarını 27 Kasım, 2013 tarihinde Adana Kebapçısında buluştu...

Sevgili Abdullah Ateş kardeşimizin İncek'teki HOBBY Bahçesinde verdiği yaza Veda veya Wellcome Winter toplantısı için kendisine teşekkür ederiz. Gelemeyenlere veya unutana söyleyeyim muhteşem bir toplantı idi.

İkram masasında çatal koyacak yer bile zor bulunmaktaydı. Masa başı olarak Tuncer AĞAM yerini almış, ilerleyen saatlerde bol miktarda anı-

lar konuşuldu.

Bu toplantıyı bir dahaki sefere sıkın kaçırmayın.

Karlı bir günde yine orada bir araya gelmeyi umut etmekteyim. Mangalda et yerine balık yaparız ne dersiniz.

Abdullah Ateş bizi bu vesile ile bir araya getirdiğin için teşekkür ederiz.

Sevgiler,
Metin Atamer
TAC '61

WEST WIRGINIA

Mrs & Mr. Meyer Timur Sümer (TAC'64) ile birlikte

TAC Mezunlar Derneği başkanımız Dr. Ali Cerrahoğlu (TAC'78) sevgili eşi ve kızı Elif (TAC'11) ile , başkan yardımcımız Kemal Tarım (TAC'74), efsane basketçimiz Necati Güler (TA'75), TAC'68 döneminden Nihat Taner, Nedim Ardoğa, Dr.Mustafa Cömert, Av. Lütfi Can Çukurova, Toros Üniversitesinin rektörü Prof. Tayyar Şen (TAC'71), Turgay Atınç (TAC'70), Haldun Kancaal (TAC'74), Demokan Özgen (TAC'59), Aydın İzgialp (TAC'77), Mehmet Ok (TAC'83), sevgili eşi ve üçüzleriyle birlikte, Erdem Gök (TAC'83), Dr. Dr.Bülent Döner (TAC'78), Fransa'da yaşayan ve emekli Nazmi Uzunca (TAC'66), Hepimizin ablası Betül Ablamız, buluşmalarımızın neşe kaynağı, one man show, pişmiş kelle Hüseyin Sungur (TAC'73), önceki dernek başkanlarımızdan Atahan Çukurova (TAC'72) ve sevgili eşim Fezile Kaynak.

MERSİN ARALIK AYI BULUŞMASI

2013 yılının son Mersin Son Cuma buluşması, farklı dönemlerden dostlarımızı bir araya getirdi.

Şimdiye kadar hiç aramızda olamamış misafirlerimizi ağırlamanın zevkini yaşadık.

İstanbul'da yaşayan TAC 1971 mezunumuz Tanju Şahiner Mersin'de oturan kardeşi Tual Hanımı ziyarete gelişini fırsat bilerek Son Cumamızı onurlandırdı. Hem de iki kere. İlk dakikalardaki beraberliğimize ara verecek Fazıl Say'ın programına giden Tanju, gecenin ilerleyen saatlerinde kardeşi Tual Hanımla beraber yeniden aramıza katıldı. İhsan Gürani (TAC'78)'nin oğlu Mahmut Gürani (TAC'05) de Son Cumamızı sifatahlayanlardandı. Dönem arkadaşları Cumali Çetinkaya (TAC'05) ve Andaç Avşar (TAC'05) ile birlikte aramızdaki en genç mezunlarımızdı. Cevdet Azbulunur (TAC'56), ve Toros Üniversitesinde

MERSİN OCAK AYI BULUŞMASI

Sevgili Dostlar,

Bir hafta önceye aldığımız (bu ay için) Mersin Son Cuma buluşması sohbeti bol ve hoş bir etkinliğe vesile oldu. Onur konuklarımız, değerli hocamız Prof.Dr.Uğur Ersoy (TAC'51) ve Mersin Yenışehir belediye başkan adayı TAC'84 mezunumuz Dr.Can Müftüoğlu sevgili eşiyle aramızda idi.

okuyan kızı Deniz, Demokan Özgen (TAC'59), Kemal Tarım (TAC'74), Haldun Kancaal (TAC'74), Kadir Kokulu (TAC'73), M. Hüseyin Sungur (TAC'73) ve sevgili eşi Deniz Hanım, uzun yıllar TACde Fizik öğretmenliği yapan Sami Işıksal, Erdoğan Hoca ve eşi Fezile Hanım gecemize katılan diğer dostlardı. Okul anıları tazelandı. Çok hoş bir atmosferde yapılan mavra ve sohbetler gecenin geç saatlerine kadar sürdü...

Ocak ayı Son Cuma buluşmamız 24 Ocak Cuma akşamı bir hafta önce düzenlenecek.

Bu buluşmamızın onur konuğu TAC 1951 mezunumuz değerli hocamız Uğur Ersoy olacak.

Ayrıca sevgili Haydar Hocanızın 95. doğum gününü 12 Şubat Çarşamba günü Tarsus'ta kutlayacağız. Yeri ve saati sizlere duyurulacaktır.

81'ler Buluşma

TAC'81, 27 Ocak akşamı İstanbul'daki Tarsuslar Derneği'nde biraraya geldi.

Katılanlar: Temel Tırak, Alihan Irmakkesen, Selim Oktav, Mete Malcıoğlu, Ekrem Erdem, Baha Toygar, Ali Behlil, Selçuk Örsel, Cevdet Kızılkaya, Murat Molu, Ufuk Özkaya, Abdulgani Melek, Çağrı Bağatur, İbrahim Özdemir, Eren Eroğlu, Hakan Eminsoy ve Kudret Süzer.

ADANA BULUŞMASI

Doğan Gözde ÖZGÖDEK TAC'83
TAC Mezunlar Derneği Ankara Şubesi Başkanı

18 Ocak 2014

ANKARA YEMEĞİ VE YÖNETİM TOPLANTISI

TAC Mezunlar Derneği Ankara Şubesi tarafından geleneksel olarak düzenlenen “Yıllık Ankara Yemeği” bu yıl Ankara Hilton Otel’inde düzenlendi.

Başta Refik Kutluer (74)abimiz ve taa Mardin’den teknik destek veren Çağlar Yılğör(01) olmak üzere pekçok mezunumuzun emeği ile gerçekleşen bu güzel etkinlikte, Dernegimizin Betül Abla’sı ile Emine Halil kardeşimiz de çok çaba sarfettiler. Yemekte 63 mezunları ile 83 mezunları en yoğun katılım gösteren dönemlerdi. Emeği geçen ve yemeğe katılan herkese teşekkürler.

Cumartesi sabahı Ankara Esenboğa Havalimanı’nda ben Ramazan Dinçer(83) ile Haydar Göfer hocamızı karşıladım. Aynı saatlerde Ankara Tren Garı’na inen Çukurova Mavi treninin yataklı vagonlarından Kemal Tarım (74) ve Haldun Kancaal(74) abilerimiz iniyordu. Onları da Tuncer

Erzin abimiz karşıladı.

Hasret giderildi, kahkahalar atıldı. Gün güzel başladı.

Gün içinde TAC Mezunlar Derneği Yönetim Kurulu toplantısı vardı. Toplantıya Merkez ve Şubelerden mezunlarımız ile SEV adına da Kubilay Keçelioğlu abimiz katıldı. Son dönem de SEV ile bu tur toplantılarda daha çok beraber olmaya başladık. Tabii ki her konuda aynı düşünmüyoruz; ama her konuda artık konuşabiliyoruz. Karşılıklı düşüncelerimizi öğrenebiliyoruz. Bence bunda TAC’den sorumlu son üç SEV yönetim kurulu üyesi olan İbrahim Orhon, Ali Rıza Ersoy ve Kubilay Keçelioğlu abilerimizin katkısı büyük.

Dernek Yönetim toplantısında 2013 değerlendirilmesi yapıldı. 2014 hedefleri konuşuldu.

Aidat ödeyen mezun sayımız 920 olmuş, Dernek rekoru. Bunda Betül Abla ve Emin Çulhacı(68) abimizin

içinde olduğu yeni Dernek yapılanmasının etkisi var. Tabii ki hedefler büyük olunca, mezun katılımının da büyümesi çok önemli.

Derneğe diğer projelerinde destek veren mezunlarımız ile birlikte bu sayı yaklaşık 1500’e çıkıyor. Herbiri kocaman yürek mezunlarımıza teşekkür ediyoruz.

Yeni dönemde TAC mezunu üniversite öğrencilerine yönelik burslarda önemli bir artış öngörüldü. Bu konuda Ağustos 2013 tarihinde yapılan sınıf temsilcileri toplantısında Dernek Yönetimine iletilen görüşlerin etkili olduğu anlaşılıyor.

Bizletter’da SEV ve okula birer bölüm ayrılmasına da karar verildi.

Homecoming planlaması şimdiden başladı.

Öğrenciden, mezuna, Spor Kulubunden, Homecoming’e, Bizletter’dan, şubelere, koşuyoruz, her yere.

Her yıl Dernek misyonunu ve hedeflerini büyütüyor; burada da güç aldığı tek dayanak, mezunlarımızın desteği ve TAC sevgisi.

Sağolsun varolsun abi ve kardeşlerimiz. Bu dernek her zaman mezunun derneği.

Yaklaşık 6 saat süren toplantının ardından, akşam saat 19.00’da Hilton Otel Marko Polo salonunda, önce kokteyl, ardından yemek başladı. Bu arada Rıfat Kırıl(78) abimizin önderliğinde hazırlanan TAC Fotoğraf sergisi açıldı. Fotoğraflar içinde katılanlar kendi geçmişlerini aradılar, TAC’nin eski halini de bir kere daha hatırladık.

Serginin en popüler fotoğrafı “Foto Haydar” afişi idi.

Yemek boyunca “TAC Gift Center” ürünleri mezunlarımızın beğenisine sunuldu. Mezunlarımız ve eşleri, çocukları TAC logolu yeni ürünleri adeta kapıştılar.

Yemek’te ise önce “125.Yıl, yani 2013 nasıl geçti” bunu anımsadığımız güzel bir müzikli sunum vardı. Anıtkabir’de Ata’mızı ziyaretle ve resmi törenle başlayan yıl, son günü-

ne kadar çeşitli etkinliklerle devam etmişti. 2013’ü bu şekilde andık.

Ardından SEV mütevelli Heyet Başkanımız İlter Turan(59) abimiz, güzel ve kucaklayıcı bir konuşma

kısa bir konuşma da yaptı. Bu esnada Haydar Hoca’nın yanında sahnede bulunan Tuncer Erzin(56) abimizin konuşmayı “Engelsizler için haber Bülteni” şeklinde, işaret dili ile ayrıca nakletmesi, milleti kırdı geçirdi. Bunun görüntüleri zannediyorum, yakında Mezunlar Derneği sayfası ve YouTube’ta dikkatinize sunulur. Muhteşemdi, Tuncer Abi.

Haydar Hoca’mız, konuşmasının sonunda “Haydar Haydar” türküsünü de söyleyince salon alkıştan yıkıldı.

Devamında Tuncer Abi’nin fıkra ve anıları ile devam eden yemek, TAC pastasının alkışlarla kesilmesi ile sona erdi.

Önümüzdeki yıl da inşallah mezunlarımıza yeniliklerle dolu benzeri bir etkinliği yapmayı planlıyoruz. Yeni sürprizlerimizle yeni güzelliklerde buluşmak dileğiyle.

Bu yıl içinde ise bir daha ki Ankara Buluşması ise TALAS Yemeği olacak. Gürkan Ertaş(63) abimiz yoğun bir şekilde çalışıyor.

TAC sevgi ve saygısı ile hepinizi selamlarım.

yaptı. Denek Başkanımız Ali Cerrahoğlu(78) abimiz kısa bir konuşma ile herkesi selamladı.

Yemeğin ilerleyen saatlerinde Haydar Göfer Hocamız sahneye çıktı. Her zamanki gibi anlamlı ve bu kez

Talip Güneyiz TAC'77

Şanslı'nın Getirdiği Şans

Kızım, Alemşah Güneyiz'i (TAC'15) 1 Ekim, 2013 tarihinde , okul dönüşü, Adana Atlı Spor'a günlük programındaki binicilik antrenmanına götürdüm. Eve dönüşte, sitemizin girişinde bitkiler arasından acı acı bir kedi sesi geliyordu. Kızım;

- Babacığım dur da kediye bir bakayım dedi.

Alemşah'ın bitkilerin arasına girmesi ile çıkması bir oldu.

- Babacığım, lütfen acele bir veteriner çağır. Bu kedinin ayakları kırık!

- Kızım , hayırdır inşallah. Gel önce eve gidip üzerini değiştir. Terlisin. Sonra ilgileniriz kediyle dediysem de,

- Hayır baba. Sydney'in (Alemşah'ın atının adı) veya benim ayağım kırılmış olsaydı, önce eve gidip, üzerini değiştirip sonra mı ilgilenirdin?

Tüylerim ürperdi. Kızımın duyarlılığı karşısında çok duygulandım.

Eve gitmeden ayağı kırık kediye kucakladığımız gibi veterinerlere teslim ettik.

Ertesi gün kedinin son durumunu öğrenmek için, okula girmiş olan kızımı telefonla aradım.

- Kediden ne haber ? Ne durumda? diye sorduğumda,

- Hasan amca (veteriner) ayağına platin ayarlıyor. Beli ve ayağı kırılmış!

Alemşah, 25. günün sonunda platinleri çıkarılmış olan kediye teslim aldı ve evimize getirdi. Adını “Şanslı” koydu. Sitemizin maskotu oldu ŞANSLI

Adana Atlı Spor kulübü , Türkiye Binicilik Federasyonunun düzenlediği 1-2 Kasım tarihlerindeki “İller Kupası”na ve 10 Kasım tarihindeki “Atatürk Kupası”na ev sahipliği yapıyordu o günlerde. Kızım da yarışmacılar arasındaydı.

Kızım Alemşah, ilk yarış için atı Sydney'i ısıdırıp yarış sahasına girdi.

Kurallar gereği atıyla dört beş kere mani atlaması gerekiyordu. Ana yarış parkuruna girmek için ısınma maneji çıktı. En son atlayışını yapıp çıkmak için

- Mani ! diye bağırıp engele yöneldi hızla. Sydney havalanıp, tam mani üzerinden geçmek üzere iken korkunç bir şey oldu!

Alemşah'ın, “mani” bağırmasını duymamış olacak ki, yakın bir yarışmacı arkadaşı kural hatası yapmış, tam da mani önüne gelip durmuştu!

- Babacığım , 4 nal zıpladım. Mani üzerinde uçuyordum ki. Önümde arkaşımı gördüm. Yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı..

O kısa zaman aralığında olan olmuştur. Bağrışmalar. Korkunç bir acı. Ambülansın acı sireni. Hastahane. Doktor ve hemşireler. Çekilen MR. Sonuç: bel kırığı teşhisi!

ŞANSLI'nın getirdiği bir şans mıydı, bilinmez.

Tanrı Alemşah kızımı bize bağışladı. Çok az bir zararla atlattık bu kazayı.

Bugünlerde kızım okuluna gidiyor. 6 köpeği, 2 kedisi ve bir atı ile çok mutlu...

Birisi, sizi ilgilendirmediyi düşündüğünüz bir tehlike ile karşı karşıya ise, hepimizin aynı tehlikede olabileceğini hatırlayalım.

Hepimiz yaşam denilen bu yolculukta yer alıyoruz.

Diğerimiz için bir gözümüzü açık tutmalı ve diğerlerini cesaretlendirmek için çaba harcamalıyız.

Nuran Baykal
TAC Mezunlar Derneği

YAYLA EVİ

Bu ayki toplantımızı yeni halini görmek istediğimiz Namrun'daki yayla evimizde yapmaya karar verdik. Pazar sabahı erkenden yola çıktık . Şansımıza hava güneşliydi.

Geçen yılki gidişimizde ev çok bakımsız durumdaydı. İçindeki tüm eşyalar kırık dökük ve çok kirli idi.

Evin son hali muhteşem olmuş. Damla'nın ve Betül Ablanın sihirli elleri değince inanılmaz sıcak bir yuva halini almış. Betül abla perdeler, yatak örtüleri ve masa örtüleriyle oraya tam bir anne şefkatiyle dokununca ortaya inanılmaz bir güzellik çıkmış. İkisinin de ellerine sağlık.

Yayla evimizdeki odalar konforlu yataklarla döşenmiş durumda. Odaların otantik görüntüsüne fazla dokunulmamış. Evin terasına çıktığımızda muhteşem bir yayla manzarası bizi kucaklıyor. Küçük bir ev turundan sonra kahvaltı ile güne başladık. Öğlen yiyeceğimiz mamalara yer kalsın diye kimse kahvaltıyı abartmak istemiyordu ama ikinci servisi de almayı kimse ihmal etmedi. Gün sohbet havasında geçti. Bol oksijen dolu yaylada bahçeye serpiştirilmiş koltuklara herkes kendini teslim etti. Baştepe manzarasını daha önce görmeyen bir grup oraya gitti. Bir grupta öğlen ki yiyecekler yer açmak için yürüyüşe çıktı. Şömine keyfini yaşayanlarda vardı. Evimizin alt katında ortamı müthiş ısıtan bir şöminemiz bile var.

Sizde şehir hayatına biraz mola vermek isterseniz Namrun'da keyifli bir hafta sonu için Yayla Evimizde kalmayı ihmal etmeyin.

TAC'de KARIYER GÜNLERİ

Kariyer günlerine konuşmacı olarak çağrıldığım zaman heyecanlandım. çünkü bu konuşmanın 30 yıllık bir akademisyen olarak defalarca yaptığım konuşmalardan farklı bir yanı vardı. Yaklaşık 30 yılın ardından hayatı öğrenmeye başladığım, bana yaşam biçimiyle, değerleriyle damgasını vurmuş yuvaya gidip orada bir zamanlar aynı yaşlarda okulda olduğum kardeşlerimle birlikte olacaktım. Onlara yaptığım işi anlatacak ve destek vermeye çalışacaktım.

Okul farklılığını her zaman kardeşlik duygusundan alıyor. Ben T.A.C. denim demek bir an önce yabancı olan kişinin bir an sonra kendiliğinden en yakınınızmiş olarak davranılmasını getiriyor. Bunu ben ve hepimiz her iki yönde o kadar çok yaşadık ki TAC'li olmak hep bir ayrıcalık ama en çok da karşılıklı bir güven duygusunu yaratıyor olması çok önemli.

Kariyer gününde de öğrenci kardeşlerimle çok samimi bir ortamda deneyimleri, meslek seçiminde kriterlerin ne olması gerektiğinden adli tıp ve bilimlerin içinde olmanın ne anlama geldiğini tartıştık. Toplantı sonrasında iletişimde olmak isteyen kardeşlerimin sayısının çok olması bana yararlı bir gün yaşadığımızı hissettirdi.

Kariyer günündeki duygularımı gün bitiminde akşam yemeğinden sonra havaalanında uçağı beklerken içimdeki duyguyu paylaşarak yazdıklarımı sonlandırmak istiyorum.

Arada sırada zaman yaratıp, fırsatları değerlendirip okula gelmek ve haysattan bir gün çalmak lazım. Çünkü eski güzel günlere o kısa süre içinde olsa dönebilmenin keyfini verecek, yerine koyacak hayatta başka bir şey yok bence.

Oğuz Polat TAC '77

Her seferinde bir heyecan yaratır okula girmek, Stickler gölgesinde olmak. Sanki okuldaki hava dışardaki değil gibi, farklı bir şey solursun. Ama okula bu sefer eğitim vermek için gelmek, yıllar boyu oturduğum sıraların diğer tarafında olmak, ekstra heyecan verici idi. Karşılamadan uğurlama yemeğine kadar oldukça iyi hazırlanmış bir program ile geleceğin liderlerine bir miktar vizyon ve heyecan sağlayabildiysem, ne mutlu bana.

Sevgiler selamlar...

Ongun Tan TAC '98

Kariyer gününe katılmaktan büyük bir mutluluk ve onur duyduğumu ifade etmek istiyorum. Yuvama yeniden kavuşmanın heyecanını, öğrencilerle birlikte sınıfta olmanın ve deneyimlerini paylaşmanın keyfi ile süsleyince, tadına doyum olmaz bir gün oldu... Organizasyon, başından sonuna, son derece başarılıydı. Yaratılan çok sıcak ortam ve başlangıçtaki coşku, programın sonuna kadar, eksilmeden devam etti. Öte yandan, öğrencilerin katılımı ve ilgisi, beklentilerimin çok üzerinde gerçekleşti. Bir sunumdan diğerine koşturmalarına rağmen, ilginin son dakikaya kadar kesintisiz devam etmiş olmasından büyük bir memnuniyet duydum. Genel bir değerlendirme olarak, kariyer günü etkinliğinin, "kariyer" boyutunun yanı sıra, bir yandan mezunlarla köprülerin sağlamlaştırılması, öte yandan da öğrencilerin, okurken belki de fazla farkında olamadıkları çok yönlü sağlam temellerin, gelecekte kendilerine ne gibi avantajlar sağlayacağını görmeleri açısından da çok yararlı olduğuna inanıyorum. Bu duygularla, bizlere bu günü yaşatanların ve emeği geçenlerin her birine, şükranlarımı sunmayı bir borç biliyorum.

Sevgi ve saygılarımla

Sadun Emrealp TAC '73

Erdoğan Kaynak
TAC'63

TAC'de 24 Kasım Öğretmenler Günü

TAC kampüsünde
Okullarımızda çalışmakta olan
genç ve dinamik öğretmenlerimizle,
emektar öğretmenlerimizi buluşturan
hoş bir etkinlik
yaşandı.

Erdoğan Kaynak (TAC'63)
Mustafa Özünlü (TAC'82)
Ramazan Dinçer (TAC283)
Mustafa Özyiğit (TAC'83)

SEV İlköğretimin güzel müdiresi Pelin Hanım TAC mezunlarımızı etkinlikler sonrasında geleneğimiz olan BOMBALA Kİ çekmemiz için mikrofona çağırınca tüm gücümüzce:

**BOM BOM BOM
BOMBALA Kİ
BOMBALA Kİ
BOM BOM BOM
TARSUS TARSUS
ZIM ZIM ZIM
KOLEJ KOLEJ KOLEJ!!!!**

SEV İlköğretim- TAC - Okul Aile Birliklerince düzenlenen günde, TAC'den Mr. Hanna ve Tekin Baransel, SEV İlköğretim'den Pelin Çağlayan, TAC Okul Aile Birliği Başkanı Şebnem Büyükyılmaz ve SEV Okul Aile Birliği Başkanı Tülay Sevgi Can anlamlı birer konuşma yaptılar. SEV İlköğretimin öğretmenleri koro halinde söyledikleri hareketli şarkılarla coşturdular hepimizi.

Haftanın yorgunluğu üzerine öğretmenlerimizdeki bu dinamizim taktirlerimizi kazandı. Etkinliği hazırlayan yöneticilerimizce günümüzün pastası kesildi, nefis ikramlar ve pasta yenirken, derin sohbetler yaşandı. Anılar paylaşıldı.

Emektar öğretmenlerimizden kimler vardı?

Hocaların hocası edebiyat hocası sevgili Haydar Göfer Hocamız, basket koçumuz beyaz gölge Nejat Güngör Hocamız, beden eğitimi öğretmenimiz Nur Cemal Eden Hocamız, İngilizce öğretmenlerimiz Selçuk Biçer ve sevgili eşi Ersin Hocalarımız, Türkçe öğretmenimiz folklorcu Ahmet Karagözlü Hocamız, Fizik öğretmenimiz Süleyman Sezen Hocamız, Matematik öğretmenimiz Turgay Kenziman Hocamız, Coğrafya öğretmenimiz Kemal Hakçıl Hocamız.

TAC Mezunlar Derneğimizden kimler vardı?

Başkanımız Dr. Ali Cerrahoğlu İstanbul Swiss Otel'de 125. kuruluş yılı kutlamaları hazırlıkları için İstanbul'da olduğu için bu etkinliğimize katılamadı.

Gizem Ovat (Gilik)
TAC'03

GEZİCİ KÜTÜPHANE

Bookmobile projesini hayata geçiren öğrencilerden bir tanesi olarak mutlaka bir şeyler yazmalıyım diye düşündüm. Tabii uzun zaman geçti üstünden. Hatırladığım kadarıyla bir şeyler aktarmak isterim.

TAC'03 dönemi olarak Bookmobile yani Gezici Kütüphane'nin kurucusuyuz diyebilirim. Lise 1'de dönem olarak yaptığımız bir toplantıda 6 kişilik gönüllü bir komite seçildi. Ben, Gülizar, Suzan, Ayşe, Ahmet Yağlıcı ve Ahmet Bülbül'den oluşan bir takım, projede çalışmaya başladık.

O dönem Lise Dean olan sevgili Eric Trujillo'nun büyük katkısı ve desteğiyle kitaplar topladık, gezici aracın kütüphane haline getirilmesinden, köy okullarını araştırmaya kadar pek

çok adımda keyifle çalıştık. Aracın arka koltuklarının çıkarılıp rafların yapıldığı gün hepimizde "bu proje başarılı olacak galiba" duygusu vardı. Eski Centennial 'ın hizasındaki bahçeye bakan geniş sınıflardan bir tanesini kitapları barındırmak, organize etmek ve diğer çalışmaları yürütmek için Dr. Mitchell bize ayırdı. Bol tozlu ve son derece keyifli dakikalar geçirdik bu odada.

Tarsus'un civar köylerinden bir tanesindeki ilköğretim okuluna ilk seferimizi düzenlediğimizde heyecanlı ve şaşkın olduğumuzu, en çok da çok iyi karşılandığımızı hatırlıyorum. En az bizim kadar heyecanlı olup, bizim kadar şanslı olmayan öğrencilerle tanışmak ve sonrasında düzenlediğimiz

seferlerde ilişkimizi pekiştirmek son derece değerli deneyimlerdi. Kendimizi tanıtmak, gezici kütüphaneyi anlatmak için girdiğimiz sınıflardan bir tanesinde sıraların yarısında 2.sınıf, diğer yarısında 3.sınıf öğrencileri vardı. Öğretmen dersin bir kısmında bir grupla, bir kısmında diğer grupla ilgileniyordu. 2000li yıllarda yanı başımızdaki imkansızlıkları görünce doğru bir iş yaptığımızı teyit etmiş olduk. Tüm bu imkansızlıklara rağmen bizlere kurdukları sofra hala hatırmızda.

Bookmobile geleneğini sürdüren kardeşlerime, bunu bir TAC kültürü haline getirmeye çalışan idareciler ve mezunlara çok teşekkür ederiz.

Selam ve sevgilerimle...

KÜTÜPHANESİNDE DİJİTAL DÖNÜŞÜM

Her alanda teknolojinin etkilerinin hissedildiği günümüzde, kültürümüzün önemli bir parçası olan kütüphanelerimiz de çağa ayak uydurmaya başladı.

Okul kütüphanemizin temeli; 3000 kitap bağışları ile Dr. Christie ve Mrs. Christie döneminde (1823-1920), Shepard Hall'da atıldı. TAC kütüphanemizde, rafları süsleyen ve her bir sayfasında bizi başka dünyalara götüren, kitaplar da yeni teknoloji ile dijital dönüşümün bir parçası oldu. Hala elinde kitabı hissederek okumanın ayrı bir haz olduğunu savunanlar çoğunluğu oluştursa da, elektronik kitapların avantajları ve kolaylıkları kitapseverleri yavaş yavaş cezbetmeye başladı bile.

Nihat Taner
TAC'68

İlyas Halil

TAO '46 - TAC '49

21 Ekim pazartesi akşamı İçel Sanat Kulübü'nün Müfide İlhan-Gazanfer Uğural Salonunda şair/yazar İlyas Halil Söyleşi ve İmza etkinliği vardı. Yıllardır Montréal'de yaşayan İlyas ağabey (TAO '46, TAC '49) 2012 yılı İçel Sanat Kulübü Öykü Ödülünü almıştı. İlaveten Akdeniz Belediye Meclisi çocukluk ve gençlik yıllarının geçtiği mahallede bir sokağa İlyas Halil adını vermeyi kararlaştırmıştı. Ekim 2012'de Mersin'e gelmesini beklediğimiz İlyas ağabey programını iptal edince, planladığımız etkinlikleri bir yıl erteledik.

Salon tamamen doluydu. TAC mezunları Cevdet Naci Güllalp ('47), Dr. Necat Yaycıoğlu ('48), Kanada'da yaşayan Dr. Gabriel Muruve ('49), Abdullah Kasapçı ('50), İbrahim Mete ('62), Ergül Bakay ('63), Dr. Kadir Kokulu ('73), İlyas ağabeyin yeğeni Jozef Atat ('76), Dr. Ali Fazıl Ediz oradaydı. Son derece keyifli gecen toplantıda konuşan sanatçılar ve sanatseverler İlyas ağabey hakkında bilmediğimiz güzellikleri paylaştılar. En son söz alan, Mersin Üniversitesi öğrencisi Ayça çok heyecanlıydı. Lisansüstü tez konusunun “İlyas Halil'in Öykücülüğü” olduğunu söyledi. İlyas ağabeyin imzaladığı kitaplarının geliri İçel Sanat Kulübü'ne bırakıldı.

Daha sonra aksam yemeği için Hilton Otel'i'ne geçildi. Cihat Lokmanoglu da bize katıldı. Güzel sohbet gece boyunca devam etti. TAC mezunları olarak eski günleri andık.

Ertesi sabah Kültür Merkezi yanında, İlyas Halil sokağına ağabeyimizin adını taşıyan plaket çakıldı. Bu vesile ile kişinin kıymetini o hayatta iken bilmenin, onu yitirdikten sonra anmak-

tan daha üstün olduğunu düşündüm.

Eski Kültür bakanlarımızdan Prof. Talat S. Halman'ın bu özel günle ilgili mesajını paylaşmak isterim:

İlyas Halil özlü şiirlerle yoğun öykülerin virtüözüdür. Türk edebiyatında en başarılı minimalist örneklerin birçoğu, yirmi beş yıldır onun kaleminden çıkıyor. Üç beş mısradan oluşan şiirlerinde özdeyişlerin damıtılmış gücü var. Bazıları gönül okşayıcı Türkçe haikular... Kimisi de berceste akıl parıltıları...

İlyas Halil öykücüklerin ustası... Geniş bir insanlık coğrafyasına yayılan bu mücevherler, evrensel değer taşıyor. Yürek parçalayanları da var, tebessüm ilham edenleri de, kahkahadan kırıp geçirenleri de...

Bu kadar kısa şiirler ve öykülerle koskoca bir beşerî panorama yaratan kaç şair-yazar düşünülebilir herhangi bir dilde?

Türkçe ve Türkiye İlyas Halil'in değerini bilmezse büyük bir edebî haksızlık yapmış olur. Yetişkin hayatının üçte ikisini yabancı ülkelerde geçirmiş olmasaydı ülkemize dillere destan bir isim olacaktı. Yine de, hepimiz minnettarız bu olağanüstü şiir ve öykü ustamızın eserleri için. Ömrü bol olsun.

Bir Erciyes Her İnsanın İçinde

Theodore Hoca'yı son olarak Ulus'ta Haşet Kitabevi'nde görmüştüm. Talas'tan ayrılalı on beş yıl geçmişti. Hoca yaşlanmıştı. Yorgun görünüyordu.

İlk önce tanıyamamıştım. Her nedense karşımda duran insanın Theodore Hoca olduğunu sezdim. Başkası olamazdı. Ondan başka kimse hem karşımda, hem de düşünceleri ile baş-

ka bir gezegende olamazdı. Faydasız bir gerçek bulmuş. Dünyaya uydurma-ya çabalıyordu.

Hala bir varmış ülkesinden bir yaratıktı. Kendi bir yerde, akli her yerdedi. Çoğu zaman bilgisinin ortasında şaşkın bakardı yöresine.

Bazen apansız yürür gider. Sonra döner geride kalan Theodore'u aramaya gelirdi.

Bilgisi günümüzün dışındaydı. Yarına aitti. Kehanete yakın. Gelecekten haber. Bir tembihti. Zaman yüzünde bir çizgi. Bir hüznün. Karınca acele. İki atın çektiği yükü yüklenir giderdi.

Karşısında durdum.

“Merhaba Theodore Hoca” dedim. “Umarım ki yanılmadım, Theodore Hocanız değil mi?”

“Merhaba” dedi. “Affedersin, sizi tanıyamadım. Nerede tanıştığınızı hatırlatır mısınız?”

“Çok yıl önce Talas'ta” dedim. “Okula geldiğiniz yıl son sınıfta öğrenci idim. Bize geometri dersi veriyordunuz.” Yüzünde gölgeli bir çizgi. Bir gülümseme.

“Evet, evet” dedi. “Talas'ı hatırladım. O zor günlerimde hocalık bana bir bahar esintisi olmuştu. Ama kimseye bir faydam olmadan yıllar yok oldu gitti.

Savaş daha bitmemişti. Parasızdım. İşsizdim. O yıllarda İstanbul'da bir Osmanlı Rum'u idim. Theodore adında felsefe öğretmenine kimse iş vermiyordu. Talas bana cankurtaran simidi oldu. Adını söyler misin?”

Adımı söyledim.

“Pek hatırlayamadım, kusura bakma” dedi. “Unutkanlık başladı. Kendini tanıttacak başka bir şey söyleyebilir misin?”

“Evet, var” dedim. “Her zaman saçma sapan geometri soruları soran salak öğrenci bendim. Bana ‘soru sormayı bırakma’ demiştiniz. Bana yeni sorular bulacağım yolu göstermişsiniz.”

“Evet, evet” dedi. “Hayal meyal hatırlıyorum. Bazı günler geometri ile bazı günler kelimelerle uğraşıyordun. Hangi yolu seçtin?”

“Rakamlı kelimeler beni çekti” dedim. “Başka türlü edemedim. İki döşek arasında uykusuz kalacaktım. Birini seçmek zordu. İki döşegi birleştirdim. Portakalı kokusundan ayırmak mümkün olmadı. Kelimeler rakamlarla beraber geldi.”

“Theodore Hoca, Erciyes'le ilgili öğüdünüzü hatırlar mısınız?”

“Hayır, hatırlamıyorum” dedi.

Yıllar geriye. 63 yıl anarya. Zaman 1946. Talas'tayım şimdi. Ders yılı sona ermiş. Öğrenciler evlerine dönmeye hazırlanıyordu.

Haziran o yıl civciv sarı. Gök deniz mavi. Bulut ince. Kar arı. Güneşin toprağa dokunduğu yerde civciv sesleri. Uzak sandığım gelecek kapıma dayanmıştı. Mersin beni Mersin'de bekliyordu.

Öğrencilerin kimi Tarsus'ta öğrenime devam edecekti, kimi İstanbul Robert Kolej'de. Ben de kafamı sokacak bir yer arayacaktım.

İçimizde bir dönemin bittiğinin bilinci, sevinci ve acısı. Kitapta yeni bir yaprak. Çocukluğumuzdan bir şey yitmişti.

Talas'ta lambada yağ bitmiş, ama karanlık azalmamıştı. Öğrenciler evlerine dönmekten okul yönetimi Erciyes dağına çıkmak isteyenlere program hazırlamıştı.

Son gün, bir kaç öğrenci çalışma salonunda toplanmış; havadan, sudan söz ediyorduk. Genç kız konusu dilimizde yeni. Bir acelecî öğrenci, mahallesinden bir kızın adını ninni gibi mırıldanıyordu. On altı yaşın heyecanını yaşıyordu.

Safranbolulu Burhan, Erciyes'e tır-

“İnsanların
tırmanacağı
Erciyes,
herkesin
kendi içindedir.

Sonsuz bir
zirvesi var.

Yaş haddi yok.

Tam yirmi senedir
Erciyes'e tırmanırım.

Hala
varacağım tepeyi
göremedim.”

manmak niyeti olmadığını söyledi. O arada Theodore Hoca çalışma salonuna girdi. Başka bir öğrenci “Theodore Hoca ile dalga geçelim” dedi.

“Hocam” dedi. “Siz de bizimle Erciyes'e geliyor musunuz?”

Theodore Hoca'nın, öğrencinin sesindeki alayı sezmemesine imkân yoktu. “Herhalde gelemeyeceğim. 6 yıl Avusturya'da her günümü Erciyes'e tırmanmakla geçirdim. Her yıl ayrı bir tepesine çıktım. Benim çıktığım Erciyes'in tepesi görünür yerde değildi. Duman içindeydi. Tırmanmakla varılmıyordu.”

Öğrenci, “Hocam” dedi. “Avusturya'da Erciyes dağının ne işi var?”

“Var” dedi hoca. “İnsanların tırmanacağı Erciyes, herkesin kendi içindedir. Sonsuz bir zirvesi var. Yaş haddi yok. Tam yirmi senedir Erciyes'e tırmanırım. Hala varacağım tepeyi göremedim.”

Haşet Kitabevi kalabalık olmuştu. Dışarı çıktık. Ulus'tan Sıhhiye'ye yürüyorduk.

“Hocam” dedim. “Şu sözlerinizi hatırlıyor musunuz? ‘Avusturya'ya giderken evimi, bahçemi beraber götürmüştüm. İstanbullu Rum'dum. Dışarda İstanbul'suz zor yaşayacaktım. Anne çocuğuna bir börek sarar gibi, bavuluma kaçak mavi bir Boğaz koymuştum. Adalar vardı. Martılar benimle trendeydi. Viyana'ya kadar. Raylarda tekerler, dalgalar sahile vurdu, durdu. İçimde Erciyes. Okumam bitip İstanbul'a dönmekten Erciyes'in tepesinden Kayseri'yi görmek istiyordum. Sizin gibi bir tepe tırmanıp iki günde geri dönmemiştim.”

Sustum. Theodore Hoca'nın yüzüne baktım.

Gözünde bir damla yaş parıldıyordu.

Ebel'in Duası (öyküler) Ürün Yayınları Mayıs 2011

Emin Özgür
TAC'92

Avrasya Koşusu

Son 7-8 senedir (30 yaş krizinden beri de diyebiliriz) düzenli olarak koşuyorum. Antrenmanlarımın sonuçlarını takip etmemin en eğlenceli yolu da her sene İstanbul'daki Avrasya Koşusu'na katılmak. Bu koşuda 8, 10, 15 km ve maraton (42 km) yarışları var.

8 km olanı televizyonlarda gördüğümüz herkesin Boğaziçi Köprüsü'ne çıkıp köprüyü sallamak suretiyle sağlamlığını kontrol ettiği koşu. Bu, koşudan ziyade bir karnaval gibi. Mangalınızı, yumurtanızı, dolmanızı, tavlanızı getirip köprü üstünde piknik yapıyorsunuz. İlerki senelerde bu kısmın yasaklanacağını veya disipline olacağını tahmin ettiğimden bunları yapmak isteyen abi, abla ve kardeşlerimin gelecek senekine muhakkak katılmalarını öneririm.

10 km biraz daha heyecanlı. En azından ciddice bir koşu ve 15 km'ye kendini hazır hissetmeyen bazı

iddialı koşucular ile yürüyüş yapmak isteyen pardesülü teyzeler ve laci eşofmanlarını çekmiş yazlıkçı amcalar katılıyorlar. Bana kalırsa 10 ile 15 arasında fazla fark yok, birini yapan ötekisini de rahatlıkla yapıyor ama 15 birçok yeni koşucuyu korkuttuğu için 10 km'ye de rağbet var. 10 km son bir-

kaç senede çıktı ve bir boşluğu doldurdu o yüzden o da güzel.

Maraton için tek söyleyeceğim ilk defa maraton koşacaksanız İstanbul'da değil de mümkünse sporun sevildiği bir ülkede (etraftan gelen destek çok önemli) ve düz bir parkurda koşunuz. Bizde koşan insanlara genellikle manyak veya başbelası olarak bakıldığı için maratonun uzun parkurunda özellikle Yenikapı civarındaki ıssız kısımda tam yorulmuşken arkanızdan kovalayan yoken koşmak suretiyle trafiği tıkadığınız için dayak yemeniz söz konusu olabilir. Ben 2 sene önce Karaköy civarında etrafta bir dolu koşucu varken (ki koşucuların en azından bazılarının kashı insanlar olduğunu da unutmayınız) dellenip “Ulan siz manyak mısınız? Sabah sabah ne koşuyorsunuz??” diye saldıran bir adam

gördüm.

İkinci sorun da İstanbul parkurunun çok yokuşlu olması. 41 km koşuktan sonra son 1 km'de Gülhane Parkı'nın yokuşunu çıkmak kolay değil. 2012'de burada bir koşucu kalp krizi de geçirip malesef vefat edince bu sene 15 km parkurunu kolaylaştırdılar zaten. Son senelerde koşu Sultanahmet Meydanı'nda bitiyordu, bu sene sahilde Eminönü'nde bitirdiler.

Benim hep koştuğum 15 km gayet makul bir mesafe. Yarı maratondan kolay, 10 km'den iddialı. Geçen senelerde sınıf arkadaşlarım Gökhan Çayhan (TAC 92), Cahit Erdoğan (TAC 92) ve Doğa Yarman (TAC 92) ile beraber koşmuşluğumuz vardır. Bu sene de koşu öncesinde telefonlaştık ve Doğa ile başlangıç civarında buluştuk. Fakat telefonların iki azizliği

oldu, birincisi Cahit'i bir türlü bulamadık. İkincisi Doğa'nın telefonu ile çektiirdiğimiz resim telefonu bozuk olduğundan yok oldu (ekte eski bir resmini kanıt olarak sunuyorum). Koşuya Doğa ile başladık, bitişte bir daha buluştuk.

Bu seneki parkur Altunizade Köprüsü'nün ilerisinden başladı. Belediye Başkanı ve Vali'nin konuşmaları sonrasında start verildi. Gişelerden geçerken kol kola girmiş kadınları itip köprüye çıktık. Köprü arabayla geçenlerin farketmeyeceği kadar hafifçe eğimli ve uzun özellikle ikinci kısmında yokuş yukarı koşarken eğim hissediliyor. Ardından Barboros Caddesi'ne çıkan ilk çıkışa kadar yokuş daha da dikleşiyor ama buradan sonrası nispeten kolay. Bu kolay kısma gelmeden önce Doğa'nın nefesi kesildi, bana “Sen kendini kurtar, ben kaldım” dedi ben de her sorumlu koşucu gibi yoluma devam ettim. Barboros Caddesi'nde ilk 5 km su istasyonu var. Ama Barboros Caddesi'ne gelmeden önce yanımdan hızla siyah bir karaltı geçti. Bir baktım Cahit! Ensesine vurdum, durdu, selam verdi. “Oğlum dur iki dakika beraber koşalım” desem de, dinlemedi “Rekor kırıcım, sonra görüşürüz” diye devam etti. Kulaklığın taşan “Eye of the Tiger” melodisi uzaklaştıkça yavaşça kayboldu. Barbaros'tan 1 km kadar yokuş aşağı koşmak çok zevkliydi ama su istasyonu civarında kayma tehlikesine dikkat etmek gerekir, genelde herkes burada canını dişine takıp hızlanıyor, zincirleme kaza riski büyük.

Mimar Sinan'ın eseri Sinan Paşa Camii'nin yanından döndükten sonrası artık dümdüz. İnönü Stadı civarında eskiden bandolar olurdu, bu sene sponsor Vodafone oraya DJ koymuş. Serdar Ortaç'ın oynak ezgileri eşliğinde hızınızı ayarlayıp Karaköy bölgesine geçebilirsiniz. Karaköy'de Zürafa Sokak'a çıkan merdivenlerdeki delikanlılar Adana'da halka tatlısı olarak bilinen tatlılarını yerken ko-

şanlara destek veriyorlar. Özellikle Kuzey Avrupa ülkelerinden gelmiş sarışın koşucu kadınların bu gençlerden aldıkları destek bir sporsever olarak gözlerimi yaşarttı.

Galata Köprüsü'nü geçerken 10 km bitmiş oluyor. 10 km yarışının koşucuları bu sene burada bitirdiler ve bize acıyarak el salladılar. Ama yarışın 15 km açısından en zevkli kısmı Sveti Stefan Bulgar Kilisesi'nin (Demir Kilise) etrafından Haliç manzarasına son bir bakıp döndükten sonra oluyor. Burada Maraton koşucuları Valens (Bozdoğan) Su Kemeri'ne doğru sağa dönerlerken (ki kendilerinin koşacak bir 25 km'leri daha var) siz son birkaç kilometre için hızlanabilirsiniz. Ben her sene yarışın bu kısmında kendi kendime “Emin, şu anda ne kadar yorgun olduğumu iyi hatırla - gelecek

sene maraton koşmak için dolduruşa gelme” diyorum.

Bitiş ise harika, birçok bitiren koşucu ve onların yakınlar burada tezahürat yapıyorlar. İnsan kendisini gerçek bir atlet gibi hissederek finiş çizgisinden geçiyor. Ardından dönüş karambolü başlıyor. Doğa karşıya döndüğü için rahat, vapura doğru yürürken ıslak tişörtü ve şapkasını çıkarıp kurularını giyiyor. Ben ise belediye her sene verdiği gibi tişört verir diye düşündüğüm için tedariksizim ve terli terli ayazda yola koyuluyorum. Yollar kapalı dolayısıyla Şişhane'ye kadar yürüyerek oradan binecek bir vesait buluyorum, 15 km koşu üstüne 2 km yürüyüş de iyi geliyor aslında, organizatörlere bir kez daha teşekkürü borç bilirim.

Barış Bütün
TAC Genç Takım Antrenörü

6. ERTAN DUMANLI BASKETBOL TURNUVASI

12-13 EKİM 2013 MERSİN/TARSUS

Tarsus Amerikan Koleji Spor Kulübü olarak Ekim ayının 2.haftası yapılan yeni sezon öncesi katılımcı takımların son durumlarını görebilmeleri açısından önem arz eden bu turnuvarımızın bu sene 6. sınıfı düzenlemiş bulunmaktayız.

TAC'58 mezunu Sağlık ve Eğitim Vakfı eski Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı Op.Dr Ertan DUMANLI

anısına düzenlenen bu turnuva ile daha önceki senelerde olduğu gibi turnuvaya katılan takımları kaynaştırıp, dostluk ve centilmenlik çerçevesinde sahada rekabet etmelerini sağlayarak yeni sezona en iyi şekilde hazırlanmalarını amaç edinmekteyiz.

Bu sene ev sahipliği yaptığımız turnuvarımız Adana Bilfen Koleji S.K, Çukurova Üniversitesi S.K, Kayseri

Atlas Koleji S.K, Mersin Büyükşehir Belediyesi S.K, Niğde ODTÜ Koleji S.K takımlarının katılımı ile gerçekleştirilmiştir.

A Grubunda Adana Bilfen Koleji S.K, Mersin Büyükşehir Belediyesi S.K, Kayseri Atlas Koleji S.K , B Grubunda ise Tarsus Amerikan Koleji S.K, Çukurova Üniversitesi S.K, Niğde ODTÜ Koleji S.K yer a

En iyi Guard : Ekrem Buğra DİLSEL
(Tarsus Amerikan Koleji S.K.)

En iyi Forvet : Akın FİDANCA
(Mersin Büyükşehir Belediyesi S.K.)

En Değerli Oyuncu : Buğra SÖNMEZ
(Çukurova Üniversitesi S.K.)

İlk gün oynanan maçlar;

Tarsus Amerikan Koleji S.K – Niğde ODTÜ Koleji S.K : 51 – 40

Mersin Büyükşehir Belediyesi S.K – Kayseri Atlas Koleji S.K : 54 – 68

Tarsus Amerikan Koleji S.K – Çukurova Üniversitesi S.K: 57 – 72

Adana Bilfen Koleji S.K - Mersin Büyükşehir Belediyesi S.K : 80 – 37

İkinci gün oynanan maç sonuçları ise;

Kayseri Atlas Koleji S.K - Adana Bilfen Koleji S.K : 50 – 65

Niğde ODTÜ Koleji S.K – Çukurova Üniversitesi S.K : 33 – 73

Birinci ve ikinci gün oynanan maçlar neticesinde Tarsus Amerikan Koleji S.K olarak Kayseri Atlas Koleji S.K ile üçüncülük maçı oynayıp maçtan 57 – 53 lük skorla galip ayrılarak turnuvayı üçüncü sırada tamamladık. Turnuvanın finalinde ise Çukurova Üniversitesi S.K yine Adana takımı olan Bilfen Koleji S.K nü 20 – 0 yenerek turnuvarımızı şampiyon tamamlamıştır. Turnuva beşincisi Mersin Büyükşehir Belediyesi S.K, altıncısı İse Niğde ODTÜ Koleji S.K olmuştur.

Turnuvarımız sonunda katılımcı takım oyuncularından yapılan değerlendirme neticesinde :

• **En iyi Guard : Ekrem Buğra DİLSEL**
(Tarsus Amerikan Koleji S.K.)

- **En iyi Forvet : Akın FİDANCA**
(Mersin Büyükşehir Belediyesi S.K.)
- **En iyi Pivot : Yusuf AYATA**
(Kayseri Atlas Koleji S.K.)
- **En Değerli Oyuncu : Buğra SÖNMEZ**
(Çukurova Üniversitesi S.K.)

seçilmiştir. Çukurova basketbolunu geliştirmek, farklı takımlarla müsabık olabilmek ve merhum Ertan DUMANLI'nın anısını yaşatabilmek için yapılan turnuvarımıza iştirak eden tüm katılımcı takımlara, Tarsus Amerikan Koleji okul yönetimi, idareci ve öğretmenlerine ve sporcu velilerimize tekrar teşekkür ederiz.

Sabanur Kırac TAC 2001

TAC'80 mezunu Hüseyin Özkaya ile genel müdürlüğünü yaptığı Odebank'ta buluştuk ve Tarsuslu yılları, finans sektöründeki kariyeri ve TACli kardeşlerine tavsiyeleriyle ilgili çok keyifli bir söyleşi yaptık.

“Her TAC’li uluslararası iş hayatında başarılı olmak için gereken temeli almıştır”

Hüseyin Özkaya TAC'80

Hüseyin Özkaya Abimle 31 Aralık günü yani yeni yıla girmeden birkaç saat önce Maslak'taki ofisinde buluştuk. 12 yıllık gazetecilik hayatımda ilk defa beklediğimden daha gergindim bir röportajda. Aslında TAC'li bir abimle bir araya gelmek her zaman heyecanlandırmıştır beni. Ama sanki bu sefer farklı bir duygu daha vardı içimde. Biraz çekiniyordum Hüseyin Abi'den. İş hayatındaki başarıları göz kamaştırıcıydı ama tam olarak ondan da değildi çekincem. O, finans sektörünün sayılı başarılı isimlerinden biriydi ve bu sektör bana çöldeki kutup ayısı kadar uzaktı.

Soracağım sorular üzerine çok çalıştım. Onu tanımak için Google'ın altını üstüne getirdim. Tarsuslu olduğunu, TAC'den sonra İTÜ İşletme Mühendisliğini bitirdiğini, Wisconsin Üniversitesi'nde yüksek lisans yaptığını... Babasının Yüksel Özkaya TAC'52 ve erkek kardeşinin de Dr.Ufuk Özkaya TAC'81 TAC'li olduğunu... Fanatik bir Galatasaray taraftarı olduğunu... Akbank'ta, İmpexbank İstanbul'da ve Midland Bank Türkiye'de (şimdiki HSBC) önemli pozisyonlarda çalıştığını biliyordum. Hatta Odeabank'tan önce Rusya HSBC'nin CEO'luğunu yaptığının da farkındaydım. Şimdi de karşıma Odeabank'ın Genel Müdürü olarak oturacaktı. Her finansçının hayalini kurduğu bir kariyere sahipti anlayacağınız ve ben böyle bir finansçının karşısında doğru soruları sormamaktan çok korkuyordum.

Odasına girdiğim anda tüm korkularım ve çekincelerim geçmişte kaldı. Öylesine candan, öylesine harbi ve öylesine TACli bir sohbet oldu ki tadı

hala damağımda. İşte size Hüseyin Özkaya ile Tarsuslu yılları, finans sektöründeki kariyeri ve TACli kardeşlerine tavsiyeleriyle ilgili yaptığımız sohbetin bir özeti.

Tarsus Amerikan dendiğinde aklınıza ilk ne geliyor?

TAC dendiğinde ilk aklıma gelen medeniyet ve özgür düşünce. TAC, küçük bir Anadolu şehrinden, dünyaya açılan bir pencere. Eğitim kalitesi, öğrenmeyi ve gelişimi teşvik eden kültürü, spor ve sanat ile kişisel gelişimin tabanını sağlam oluşturan bir platform aklıma geliyor. Ve tabii sağlam arkadaşlık ve bağlılık duygusu.

Sizin döneminizde TAC nasıl bir yerdi?

Benim dönemimi benim çocukluğum ve gençliğim gözlüğü ve bakış açısı ile hatırlayabiliyorum. Dolayısı ile kişiliğimin oluştuğu, bir birey olarak karakterimin temel özelliklerinin ortaya çıktığı bir dönemin hatıraları var. O gözle baktığımda, güven veren, güzel, naif ve özgürlükçü bir yerdi.

TACli yıllarla ilgili en çok neyi özleyorsunuz?

TACli yıllarımla ilgili tabii ki öncelikle gençliğim ve enerjimi özleyorum. Bu enerjinin oluşturduğu samimi arkadaşlık, öğrenme, başarılı olma, kendini geliştirme gibi duyguları yoğunlukla ve safça yaşadığım dönemi özleyorum.

Ben TAC'nin kendine has bir dili olduğuna inanıyorum. Sizce de öyle mi?

70 li ve 80 li yıllarda özel ve nitelikli okul sayısı çok azdı, kendine has kültürü ve geçmişi olan okul sayısı ise çok daha azdı. Bu geçmiş ve kültüre sahip olan TAC mezunlarının elbette kendilerine has bir ortak düşünce ve davranış bütünlüğü oluşturmaları, bunun da özel bir dilinin olması çok normal. Bu ortama giren gelin/damatlar da eminim bir süre alışmakta zorlanıyorlardı.

Bir röportajınızda “Bankacı olmasaydım, futbolcu olmak isterdim” dediğinizi okumuştum, TAC'li yıllarda sporla aranız nasıldı?

TACli yıllarda birçok arkadaşım gibi yoğun olarak spor yaptım. Lise sonda Atletizm takımının kaptanlığını yaptım, gülle ve çekiç atıyordum. Türkiye şampiyonasında üçüncülüğe kadar yükselmiş, pek çok bölge kupası almıştık. Ancak, okul hayatı boyunca favori sporlarım futbol ve basketboldu. Hala spor hayatımda önemli bir yere sahip. Basket ve futbolun yanı sıra Uzak Doğu sporlarına da büyük ilgilim var. Yıllarca Kick-box ve karate yaptım son beş yıldır da Kung-Fu'yla ilgileniyorum.

TAC 80'lilerde bir motosiklet sevdası olduğuna duydum. Siz de o ekibin içinde miydiniz?

Evet kesinlikle. Bir dönem motosiklet sevdam vardı. Hatta bizim grupta ilk başlayanlardan biriyim. Küçükken mobilete filan binerdim ama ilk motorumu 95'te aldım. 95'ten de 2010'a kadar bir tutku halini aldı motor benim için. Oldukça uzun yol yapmışlığım var. Hatta TAC 80'li 7-8 arkadaş, İstanbul'da toplanıp motosikletle Homecoming'e, Tarsus'a gitmişliğimiz bile var. Hala garajda bekleyen bir spor motorum var ama bir yıldır yüzünü görmedim dersem yeri. Zeki, Aykut, Murat bildiğim kadarıyla hala devam ediyor.

Ben TACli olmanın iş hayatında getirdiği sayısız avantaj olduğuna inanıyorum. Network sahibi olmak, liderlik DNA'sı, iletişim becerileri bunlardan sadece birkaçı. TAC'nin sizin iş hayatınıza kattığı en büyük avantaj neydi?

TACli olmanın iş hayatımdaki gelişime kattığı en önemli özellikler arasında sağlam duruş, basitlik, netlik, evrensel değerlerle düşünebilme, kaliteli ve zeki insanların arasında kendini birçok yönden geliştirebilme çabasını sayabilirim. Sonuçta TAC çok iyi bir zemin ve ortam sunuyor insana. Değerlendirebilmek burada önemli olan.

Yurtdışı çalışma ortamlarına kolay adapte olabilmek bu avantajlardan biri sayılır mı sizce?

Kendini geliştirmiş ve açık fikirli her TACli uluslararası hayatta başarılı olmak için gereken temeli almıştır. Bu bazı kolaylık sağlar, ancak doğal olarak tek başına yeterli değildir. Gençler, TAC de başlayan gelişimi, diğer kurumlarda ve hayatlarının her aşamasında yeni bilgi ve deneyimlerle pekiştirmeli ve her şeyden önce kendilerine güvenip kapasitelerinin en üst sınırlarına çıkmayı hedeflemeli

ve istemeliler. Ben Amerika'da master yaptım, İngiltere'de ve Rusya'da çalıştım. Şimdi'de Lübnanlılarla çalışıyorum. Her şeyden önce farklı kültürlerden hocalardan eğitim aldığım için bu ortamlardaki farklı kültürleri de garipsemedim. TAC, mezunlarına hayata güvenli bir bakışla atılma, güçlü olma ortamı sağlıyor diyebilirim.

Zorlu bir sektör finans. Ve siz bu sektörde çeyrek asrı devirdiniz. Pişmanlıklarınız var mı? “Bir daha dünyaya gelsem finans sektörünün yakından geçmem” mi diyorsunuz yoksa “Her şeyi yine aynı yapardım mı?”

Finans sektörünü ve yaptığım işi her zaman çok severek yaptım. Zaten işini sevmeyen veya yeterince sevmeyen bir insanın başarılı olma şansı yok diye düşünüyorum. Finans sektörü bana göre çok keyifli bir sektör. Ama belki diğer sektörlerle göre biraz daha fazla ciddiyet ve bağlılık gerektiriyor olabilir. Gün içinde mesela iş dışında bir şeye çok konsantre olma şansım olmaz. Genelde işten çıkıp eve giderken yolda ararım arkadaşlarımı. Çalıştığım zaman yoğun çalışırım. Son yıllarda artık hafta sonları çalışmaya özen gösteriyorum. Daha çok aileme ve kendime zaman ayırmak için. Ama işe gelmemem bazen bir anlam ifade etmiyor çünkü akıllı telefonlar

sayesinde istesenez de uzak kalamıyorsunuz. Genelde en geç yarım saat içinde dönerim işle ilgili konulara. Hatta tatildeyken bile. O yüzden böyle birkaç saat cevap alamazlarsa hemen ararlar “Hüseyin Bey” bir şey mi oldu diye sorarlar. Ben de seviyorum açıkçası böyle olmayı.

Herkesin hayran olacağı bir kariyer yolunuz var...

Kendimi çok şanslı hissediyorum o açıdan. Deneyim kazanabileceğim çok alan oldu. O deneyimleri kazanmak için imkanları da çok zorladım. Amerika'dan döndüğümde CV'imi elime aldım ve pek çok kapı çaldım. Hepsinden de teklif aldım. Kendi imkanlarımı kendim yarattım ve onlar için savaştım. Dedğim gibi çok de verecek yaptım hep işimi.

Fanatik bir Galatasaraylı olduğunuzu okumuştum. Odeabank'ın Galatasaray Kadın Basketbol Takımına sponsorluğunda sizin fanatikliğinizin ne kadar etkisi oldu?

Galatasaray'ı çok sevdiğim doğru ancak iş hayatımda kişisel tercihlerimin baskın olmaması prensibini benimserim. Bu karar tamamen iş odaklı bir karardı.

Tüm iş dünyasında olduğu gibi Finans sektöründe de pek çok TACli başarılı işlere imza attı. Gözünüze çarpan, sizi gururlandıran veya size ilham veren isimler oldu mu?

TACli çok başarılı insanlar olduğu bir gerçek, isim veremem ama beni daha çok etkileyenler insanlığa faydalı bilimsel başarı elde eden abilerim ve kardeşlerim.

Kardeşlerinize, özellikle yeni mezunlara verebileceğiniz hayat tavsiyeleri var mı?

Abi ve kardeşlerimin her zaman gurur duydukları TAC'yi ve camiasını hayatlarının önemli bir yerinde tutmaya ve desteklemeye devam etmelerini dileyebilirim.

Ebru Güngör
TAC'96

“Bizim sınıf koleje giriş sınavı ile alınan ilk sınıftır”

İsmet Güngör TAC'61

Her ne kadar söyleşi konumuz ODTÜ de bilgisayar eğitiminin nasıl başladığı ise de, söyleşimize Tarsus Amerikan Koleji'ndeki günlerinizden başlayabilir miyiz? Kısaca kolej de hangi yıllarda okudunuz ve nasıl bir öğrenci idiniz?

Tarsus Amerikan Kolejine 1954 yılında başladım. Bizim sınıf koleje giriş sınavı ile alınan ilk sınıftır. İyi bir öğrenci olduğumu söyleyebilirim. Sınıfta veya ikmale kalmadım. Kırık not da aldığımı hatırlamıyorum. Lise kısmında daha başarılı olduğumu ve son sınıfta iftihara geçtiğimi anımsıyorum. Genelde fen derslerinden diğer derslere göre daha yüksek not alırdım. Fırsat buldukça okul içinde ders dışı faaliyetlere de katılırdım. 1961 Haziran ayında kolejden mezun oldum.

Mühendislik eğitimi için neden ODTÜ'yü seçtiniz?

Bizden önceki sınıflardan birçok mezun kuruluş aşamasındaki bu üniversiteye kaydolmuştu. Bu ağabeylerimizin koleje geldiklerinde ODTÜ'den sitayişle bahsetmeleri, ayrıca Ankara'nın İstanbul'a göre Tarsus'a çok daha yakın olması ODTÜ'yü seçmemde etkili olmuştur. O yıllarda ODTÜ sanki TAC'ın devamı gibi idi. 1961 de TAC'dan mezun olan 38 kişiden 14'ü ODTÜ'ye kaydoldu. TAC'61 sınıfından 4 kişi İnşaat bölümüne kaydolduk; rahmetli Tuncay İnal (TAC'61), Refet Cezayirlioğlu (TAC'61), Orhan Aksoğan (TAC'61) ve ben. O yıl ki ODTÜ İnşaat 1. sınıfı 25

kişi idi. Orhan Aksoğan ODTÜ'ye başladıktan kısa bir süre sonra İTÜ'yü tercih edip ODTÜ'den ayrıldı.

O yıllarda ki ODTÜ'den bahsedermisiniz?

O yıllarda ODTÜ'de eğitim ve laboratuvar çalışmaları TBMM bahçesinde bulunan barakalarda sürdürülüyordu. Bugünkü kampüse geçmek için üç yıl beklememiz gerekecekti. Birçok derse üniversite dışından part-time hocalar gelirdi. Eğitim dilinin İngilizce olması sebebiyle; bütün derslerin kitapları olduğu gibi, kütüphanede de her derste yararlanılabilecek pek çok referans kitabı ve yayının bulunması eğitim kalitesine çok müspet etkisi olmuştur. O zaman bile ODTÜ'nün büyük bir kütüphanesi vardı.

Bilgisayar ile ne zaman tanıştınız? ODTÜ'nün ilk bilgisayarının içinde bulunduğu ODTÜ Hesap Merkezi, 1965 Temmuz ayında rektörlüğe bağlı bir idari birim olarak Fizik bölümünün zemin katındaki iki büyük salonda kuruldu. ODTÜ Hesap Merkezi IBM 1620 bilgisayar sisteminin kuruluşu ile faaliyete başlamıştır. ODTÜ Türkiye de bilgisayar kullanmaya başlayan ikinci üniversitedir. Bir yıl önce İTÜ benzer bilgisayarı kullanıma sokmuştu. Türkiye de ilk bilgisayar (IBM 650) ise 1960 yılında Karayolları Umum Müdürlüğünde kullanılmaya başlamıştır. 1965 Ekim ayından itibaren yüksek lisans eğitimimi sürdürürken aynı zamanda yeni kurulan bu merkezde çalıştım. Yüksek lisansımı tamamladığım 1966

Haziran sonunda ilk önce tam zamanlı asistan birkaç ay sonra da öğretim görevlisi olarak merkezde çalışmaya devam ettim.

Hesap Merkezinde ki bilgisayar donanımını hatırlıyor musunuz, hatırladıklarınızı kısaca anlatabilir misiniz?

Tüm donanımı çok iyi hatırlıyorum. ODTÜ'de kullanılan IBM 1620 Model II çevrimiçi(online) sistemi; kontrol konsolu ve daktilosu, hafıza ünitesi (40K kapasiteli), disk sürücü (2M kapasiteli), kart okuma/delme makinesi, ve satır yazıcı (line printer, 1000 satır/dk) ünitesinden oluşmaktaydı. Kapasite belirtmek için kullanılan K ve M birimleri sırası ile 1000 ve 1,000,000 olarak anlaşılmalıdır. Gerek çevrimiçi ve gerekse çevrimdışı (offline) ünitelerin bir çoğu buzdolabından büyüktü. Mesela sistemin hafıza ünitesi asgari iki çamaşır makinesi büyüklüğünde idi. IBM 1620 sistemi 100 metre kareden büyük bir salonda kurulmuştu. Çevrimdışı üniteler ayrı bir salonda bulunuyordu.

Sistemin özellikleri ve kapasitesi hakkında ne söyleyebilirsiniz?

IBM, 1620'de kullanılan kodlama sistemi dolayısıyla kullanılabilen alfabe çok kısıtlı idi; mesela sistemde küçük harf kullanılamazdı. O zaman bütün üniversiteye hizmet veren bu bilgisayarın hafızasına ancak 40 bin harf sığdırılabilirdi, yani 30-35 sayfalık bir dökümanı ancak alabilirdi. Ayrıca, 40 binlik hafızanın tamamı veri depolamak için kullanılamazdı; çünkü hafızanın bir bölümünü program komutlarına ayırmak gerekiyordu. 2 milyonluk disk kapasitesi de bugün kü ölçülere göre çok çok küçüktü. Kullanılan disk bir fotoğrafı depolamak için gerekli hafıza kapasitesine bile sahip değildi. Bugün bir masa üstüne kurulabilen donanım büyük bir salonu dolduran o günkü sistemden çok çok daha büyük kapasiteye sahiptir; fakat bütün kısıtlamalara rağmen o

bilgisayar ile pek çok başarılı çalışmalar yapılmıştır. IBM 1620 çalıştığı sırada bilgisayar konsolunun başında devamlı bir bilgisayar operatörü bulunurdu.

Bütün bu makinalar kullanıcılar tarafından nasıl kullanılırdı?

Bilgisayarda işlem yapacakların, yapılacak işlemleri bilgisayara tanımlayacak programı da yazması gerekiyordu. ODTÜ'de IBM 1620 sisteminde FORTRAN II programlama dili kullanılırdı. Kullanıcı FORTRAN kodlama formuna yazdığı programı ve programın gerektirdiği verileri veri kodlama formlarına işledikten sonra formları Hesap Merkezi'ne teslim ederdi. Program ve veriler delgi operatörleri tarafından 80 sütunluk standart delikli kartlara aktarılırdı. Bu kartlar, IBM 1620 operatörü tarafından sistemin kart okuyucu/delici ünitesi ile bilgisayara okutulurdu. Satır yazıcıdan çıkan sonuç kullanıcının kartları ile beraber kullanıcıya geri verilirdi. Programda hata varsa kullanıcı gerekli düzeltmeleri yaptıktan sonra program ve veriler tekrar bilgisayardan geçirilirdi. Kullanıcı tabanı büyüyünce, kullanıcıların program ve verilerini kendilerinin kartlara delmeleri istendi. Bu sebeble zamanla delgi makinesi sayısı da artırıldı.

Sistemi kullanacak yeterli kullanıcı var mıydı?

O günlerde geniş bir kullanıcı tabanı olması beklenemezdi. Üniversite içinde kullanıcı sayısını artırmak amacı ile öğretim üyeleri ve öğrenciler için kısa süreli FORTRAN II kursları düzenledik. Merkezin o sırada bilgisayar programcıları bulunmadığından,

ilk zamanlar bazı öğretim üyeleri ve lisans üstü öğrenciler için programlar yazdığımı hatırlıyorum. Hesap Merkezi akademik bir birim olmadığı için bilgisayar kodlu ders vermemiz mümkün değildi. Onun için 1966 ve 1967 yıllarında İnşaat Mühendisliği bölümünde verdiğimiz nümerik analiz dersinin (CE 401) içinde FORTRAN II programlama dilini de öğretiyorduk. Kullanıcı sayısını artırmağa çalışırken bir taraftan da üniversitenin bazı idari işlemlerinin bilgisayara aktarılması çalışmaları başladı. ODTÜ'de 1966 yılı başından itibaren öğrenci karne hesapları bilgisayarda yapılıp basıldı. 1966 ilkbaharında IBM'den bir işaret okuyucu (optical reader) kiralandı ve aynı yıl temmuz ayında ODTÜ giriş sınavının değerlendirilmesi Hesap Merkezinde yapıldı. Bu idari uygulama, ODTÜ merkezi öğrenci seçme sistemine dahil oluncaya kadar bilgisayar merkezinde yürütüldü. Üçüncü idari uygulama üniversite personelinin aylık bordrolarının IBM 1620'de hesaplanıp basılmasıdır. Bu uygulamaya 1967 sonbaharında başladık. Bilgisayar kullanımını ODTÜ dışında Ankara da bulunan kurum ve kuruluşlara da tanıtmaya çalıştık. Bu arada, bilgisayarın ücret karşılığı üniversite dışı kullanıcılar tarafından kullanılmasına da olanak sağlandı. Bu şekilde bilgisayarın boş zamanı değerlendirilmiş oldu. İlk kullanıcılarından biri (belki ilki) Devlet Planlama Teşkilatıdır (DPT). O sırada DPT'de üzerinde çalışılan beş yıllık kalkınma planı için gerekli 46X46 lık matrisin tersini (inverse) IBM 1620 de hesapladığımızı hatırlıyorum.

Hesap Merkezi ne zaman Bilgisayar

yar bölümüne dönüştü?

Hesap Merkezinin bilgisayar kullanımını konusunda sağladığı gelişmeleri değerlendirmesi ve önerilerde bulunması için, 1967 ilkbaharında Johns Hopkins Üniversitesi'nden davet edilen danışman hazırladığı raporda Computer Sciences (Bilgisayar Bilimleri) adı ile disiplinler arası (interdisciplinary) akademik bir bölüm kurulmasını ve mevcut Hesap Merkezinin akademik bölümün içinde laboratuvar statüsünde (Bilgisayar Merkezi) yer almasını önerdi. Bu öneriyi ODTÜ Mütevelli heyeti 1967 Haziran ayında onayladı. Aynı kararda bölüm başkanlığına Asistan Prof. Dr. Şafak Z. Uzsoy (daha sonra Prof Dr.) atandı. ODTÜ Bilgisayar Bilimleri, Türkiye de bilgisayar eğitimini başlatan ilk ve bu alanda öncü bölümdür. Bölüm kurulduktan bir ay sonra bölüm başkanının ardından öğretim üyesi olarak benim kadrom da İnşaat Bölümü'nden yeni kurulan bölüme aktarıldı. Bölüm disiplinler arası olduğu için her yıl bağlı olduğu dekanlık rotasyonla bir fakülte dekanından diğerine geçiyordu. İleriki yıllarda bölümün adı Bilgisayar Mühendisliği Bölümüne dönüştürüldü ve sürekli olarak Mühendislik Fakültesi dekanlığına bağlandı. Yeni bölümün kendi kodu (CS) ile verilen ilk ders FORTRAN II programlaması ve sayısal metodlara giriş içerikli CS 210 dersidir. Bu dersi ilk defa 1967-1968 akademik yılında verdim. CS 210 daha sonra revize edilerek CS 200 olarak 70'li yıllarda verilmeye devam etti.

Akademik bölüm olunca ne gibi değişiklikler oldu?

Bölümün ilk önceliği akademik per-

sonel kadrosunu büyötmekti; o sırada bölümün akademik kadrosu iki kişiden ibaretti. Bilgisayar Bilimleri Bölümü kurulduğunda öğretim üyesi yetiştirilmesine yardımcı olmak amacı ile Ford Vakfı bölüme bir fon tahsis etti. Fonun, bölümün ilk yıllarında öğretim kadrosunun geliştirilmesinde müspet etkileri olmuştur. 1968 yazında daha sonra uzun yıllar bölümün başkanlığını yapacak olan rahmetli Asistan Prof. Bülent Epir akademik kadroya dahil oldu. Bilgisayar Merkezi'nin akademik personel üzerindeki yükünü hafifletip akademik çalışmalara daha çok yoğunlaşabilmelerini sağlamak ve idari uygulamaları genişletmek için merkezin kadrosu 1967-1968 yıllarında iki bilgisayar programcısı ve birkaç sistem ve delgi operatörü ile takviye edildi.

Doktoranızı ne zaman ve nerede yaptınız?

Araştırma asistanlığına ve doktora programına kabul edilince 1968 Eylül'ün de University of Illinois (Urbana-Champaign) da asistanlığa ve doktora çalışmalarına başladım. 1971 Eylül ayında da doktoramı tamamlamış olarak Bölüme Asistan Prof. Dr. ünvanı ile döndüm. Kısa bir müddet sonra da Bilgisayar Merkezinden sorumlu bölüm başkan yardımcılığına atandım.

ABD de bulunduğunuz üç yılda bölüm de ne gibi değişiklikler oldu?

Döndüğümde tam zamanlı öğretim üyesi sayısı 6'ya çıkmış, bir o kadar öğrenci asistan alınmış ayrıca merkezin programcı kadrosu ikiden altıya çıkmıştı. Bu arada IBM 1620 sistemi, kapasitesi daha yüksek ve daha hızlı IBM 360/40 sistemi ile değiştirilmişti. Bu yıllarda bir taraftan Bilgisayar Bölüm kodu (CS) ile diğer bölüm öğrencilerine verilen ders çeşit ve sayısı artırılırken diğer taraftan bölümün

kendi lisans üstü ve lisans programlarının oluşturulması için çalışmalar hızlandırıldı.

Gelelim askerliğinize, ne zaman ve nerede askerlik yaptınız?

Askerliğimi 1973 Ekim – 1975 Nisan arasında deniz asteğmen olarak yaptım. İlk 6 aylık okul dönemi Yassıada ve Gölçük'de geçti; bir yılda asteğmen olarak Genel Kurmay Bilgi İşlem Dairesinde çalıştım. Askerliğimi yaparken part-time olarak iş saatleri dışından bölümde de ders verdim.

Askerliğinizi bitirince tekrar ODTÜ'ye döndünüz. Bu arada ne değişiklikler oldu?

O sıralarda bölüm, Fizik binasından

bugünkü kendi binasına taşındı ve IBM 360/40 sistemi çok daha gelişmiş IBM 370/145 sistemi ile değiştirildi. Bölüme bağlı Bilgisayar Merkezi de bu amaçla tasarlanmış binaya taşındı. Aynı zamanda bölümün akademik kadrosu daha da büyüdü ve lisans üstü eğitim için üniversitenin diğer bölümlerinden ve üniversite dışından lisans diploması olan öğrenciler kabul edilmeye başlandı. Bu yıllarda çok değişik alanlardan (mühendislik, idari ilimler, fen ve edebiyat fakültesi vs) programa kabul edilen öğrenciler programı başarı ile tamamlamışlardır. Hatta bir konservatuvar mezunu nu çıkan bürokratik pürüzlere rağmen programa kabul ettik. Bu öğrencimiz gerek bölümümüzde ki yüksek lisans programında, gerekse ABD'deki doktora programında ve profesyonel

hayatında çok başarılı olmuştur. Bu örnek, ODTÜ'nün o zaman ki sisteminin ülke değerlerinin ortaya çıkarılmasında ki etkinliğini ve esnekliğini göstermektedir. Bu yıllarda Asistan Prof. Dr. Erol Arkun (daha sonra Bilkent de Prof. Dr.) ile 'Fundamentals of Programming and FORTRAN IV' konusunda bir kitap yazdık. Bu arada programların yapısal özellikleri konusunda bir araştırma yapıp araştırmayı doçentlik tezi olarak verdim ve doçentliğe terfi ettim. Tezin özetini ABD Kansas City'de 1980 Şubat ayında yapılan ACM (Association for Computing Machinery) konferansında tebliğ olarak sundum.

Lisans eğitimi ne zaman başladı?

Lisans eğitimi lisans üstü eğitimden sonra başladı. Bölüm lisans eğitimi için 1976 yılından itibaren üniversite giriş sınavlarından geçen öğrencileri kabul etmeye başladı.

ODTÜ'den ne zaman ve neden ayrıldınız?

1980 yılındayedinci yılizin (sabbatical leave) hakkını kazanmıştım. Bir veya iki yıl Türkiye dışında, tercihen ABD de, mesleki bir faaliyet de bulunmayı planlıyordum. Ancak 1980 ilkbaharında NATO'nun Belçika da ki askeri karargahı SHAPE'de (Supreme Headquarters Allied Powers Europe) girdiğim mülakatta başarılı olup çalışmaya davet edilince üniversiteden yedinci yıl iznimi alıp, 1980 Eylül başında SHAPE'de çalışmaya başladım. İşe başladıktan sonra süresiz kontrat teklif edilince ODTÜ'den istifa edip süresiz kontratla emekli oluncaya kadar SHAPE'de çalışmaya devam ettim.

Bu kadar senelik amcamsınız, hakkınızda bilmediklerim ne kadar çokmuş. Bu oldukça uzun söyleşi için çok teşekkür ederim.

Mehmet Öken
TAC'91

“Tarsus'ta geçirdiğim yıllar benim hayatımda çok belirleyici oldu”

Kerem Uruş TAC'90

Merhaba Kerem, TAC'den mezun olduğun 1990 yılına kadar aşağı yukarı hayatında neler olduğunu biliyoruz. Mezuniyet sonrasında kısaca bahsedebilir misin? Üniversite, iş hayatı, neler yapıyorsun vs.

Öncelikle tüm TAC camiasına Biz-Letter vasıtasıyla sevgi ve saygılarımı yolluyorum. Dediğiniz gibi, 1990 yılında TAC'den mezun olduktan sonra önce Boğaziçi Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü'nü sonra da Amerika'da Arizona State Üniversitesi MBA ve M.S. in Information Management Bölümlerini bitirdim. Washington D.C.'de, 10 yıla yakın bir süre, American Management Systems ve WebMethods gibi şirketlerde iş geliştirme, finansal çözümler ve program müdürlüğü yaptım. Yedi senedir, kendi kurduğum Visum Inc. şirketiyle Washington D.C. Belediyesi, Washington Metro ve Taşıma Müdürlüğü, Bayer İlaç gibi çeşitli kurum ve şirketlere danışmanlık hizmetleri sunuyorum.

2006 yılından beri Bilgen Atalay Urus ile evliyim ve Asya isminde 3 yaşında bir kızım var. Anlayacağınız, hayatım TAC'den mezun olduktan sonra hem iş alanında hem özel yaşamımda dolu dizgin gidiyor.

Hürriyet Ekonomi sayfasında çı-

kan habere konu başarın, aldığınız ödül ve projeniz hakkında bilgi alabilir miyiz?

Aslında bu proje ve ödölün hikayesi biraz ilginç. Washington bildiğiniz gibi bir eyalet değil, bir bölge. Senelerdir de yerel yönetimin baskılarına rağmen bu “ara” statüsünden kurtulamıyor. Bunun başlıca sebebi de Amerikan meclis ve federal hükümetinin bu bölge içinde olması ve bir eyalete bağlı olamayacağı. İşte bu bölge içinde çalışan secret service, park polisleri ile federal polislerden oluşan 4 bin kişilik emekli grubunun maas, iletişim ve sigorta işlemleri hizmetleri de yine Washington

belediyesinin bünyesinde yapıyor. Bu hizmeti sunan sistemin ve çevreleyen proseslerin günümüz teknoloji ve hizmet beklentilerinden çok uzak olması belediyeyi bir modernizasyon arayışına itiyor. Bu arayış 2009 ve 2011 yıllarında bütçe yüzünden start alamıyor, çünkü projeyi tamamlamak için ihaleye giren şirketler sırasıyla 10 milyon dolar ve 3 milyon dolar talep ediyorlar.

Bu gelişmeler ışığında, geçtiğimiz yıl, bu projeye Washington DC, Office of the Chief Technology Officer olarak biz talip olduk. Finansal Sistem ve Çözümler Müdür Yardımcısı Felix Liderman ile oluşturduğumuz planla, hem maliyeti azaltıp hem de süreyi kısalttık.

Bu basarının temel taşları oluşturduğumuz ekip ve liderlik felsefesi.

Ekip, hem daha önce bir çok başarılı projeye imza atmış, hem sektörü, hem belediyeyi hem de teknolojiyi bilen özel kaynaklardan kuruldu. Liderlik felsefesi olarak da takım ruhu ve “sıfır hata” benimsendi. Sonuç olarak, bu optimizasyon projesini 750 bin dolarlık maliyetle 8 aylık bir sürede tamamladık. 2013 Kasım ayında da projemiz Amerika'da, belediyeler dahil hükümet kurumlarının daha profesyonel yönetilmesi amacıyla kurulan “Devlet Finans Çalışanları Derneği'nin dağıttığı ABD'de kaynaklarını etkili ve verimli kullanan devlet kurumlarına verilen 2013 yılının Mükemmellik Ödülü'nü kazandı.

Son olarak, geleceğin mezunları TAC öğrencilerine ve genç mezun kardeşlerimize söylemek istediğin şeyler, tavsiyelerin varsa alabilir miyiz?

Sevgili kardeşlerim, Tarsus'ta geçirdiğim yıllar benim hayatımda çok belirleyici oldu. Mezun olmamın üzerinden yaklaşık çeyrek asır geçmiş olmasına rağmen, etrafımdaki dostlarımdan çoğunluğu TAC'den. İki ayrı üniversite'de bir çok profesörle çalışmış olmama rağmen bende iz bırakan öğretmenlerim de TAC'den.

Sizlere tavsiyem Tarsus'ta hem akademik olarak hem de kişilik olarak aldığınız ve alacağınız eğitime ve en önemlisi kendinize güveniniz.

Hepinize tekrar sevgi ve saygılarımı yolluyorum, teşekkür ediyorum.

Defne Ongun Müminoğlu
TAC'89

“Tarsus Bize Sorgulamayı Öğretti”

Kubilay Keçelioğlu TAC'75

Sevgili Erdoğan Hocam bana ve sevgili Irmak Bozdağ'a (TAC'05) bir görev verdi: “BizLetter için Kubilay Ağabeyiniz ile bir söyleşi yapın bakalım. Onu tanımanı çok isterim.” dedi. Bu yoğun tempoda kim kime nasıl zaman ayıracak diye düşündüğümünden, mail ortamında bu söyleşiyi yapmayı önerdim Kubilay Ağabey'e. Ama o, bu sistemle birbirimizi tanıyamayacağımızı belirtti. “Beyaz üzerindeki siyah sorularına ben de beyaz üstünde, istediğim gibi, siyah cevaplar vereceğim.” dedi. Sıcaklıktan yoksun bir sohbet olacaktı ki çok haklıydı. Benim endişem onun bize zaman ayıramaması iken, bu son derece meşgul insan, bizimle karşılıklı görüşmeyi tercih ediyordu.

O maili aldıktan sonra Erdoğan Hoca'nın ne demek istediğini daha net anladım.

Kubilay Keçelioğlu'nun geçmişi de şu anki hâli de çok dolu. Çeşitli şir-

ketlerdeki yönetim kurulu üyelikleri, SEV'de TAC Campus Board Başkanlığı... Ama meşguliyeti sadece zaman anlamında değil. Yaptıkları ve yapacaklarına kafa yoran bir insan. Yaptığı şeylerin bir anlamı olmasını isteyen, buna çabalayan bir kişi.

“Bana TAC'deki sınıf arkadaşlarım “Dayı” ODTÜ'dekiler ise “Başkan” derler,” diyor “Dayımızı!” diye tanıştırdığı için, yeni tanıştırdıklarından tanıştıranın annesinin kardeşi olduğunu sananlar olmuş!

Sohbetimiz esnasında konulara bakış açısının farklılığı, gençleri kollaması, onlara verdiği öneriler beni çok etkiledi. İçtenliğini söylemeye bile gerek yok.

Söyleşiye Irmak iş görüşmesine gittiği için katılamadı. Onunla inşallah başka bir projede buluşacağız.

Ve karşınızda sevgili Kubilay Ağabey...

Tarsus Amerikan çok değişti. Yeni binalar eklendi. Siz yenilikleri nasıl tanımlıyorsunuz?

Evet, değişiklikler var. Şu anki dönemin gerekleri doğrultusunda bir takım çalışmalar yapıyor.

Ben okuldan sık kaçanlardan biriydim. Eskiden duvarlar alçak olduğun-

dan, atlayıp kaçırdık. Şimdi fiziki olarak duvardan kaçmak mümkün değil. Teller, yüksek duvarlar, kameralar var. Eski keyif o anlamda yok. :)))

Sizce kontrolün sıkılaşmasının nedeni nedir?

Bilemeyeceğim ama biz mezun olduktan sonra Tarsus kritik bazı yıllardan geçti. 70'li yılların sonu 80'lerin başı, sonra ihtilal oldu. Güvenlik probleminden ötürü duvarlar yükseltildi. Sonra buna ilave şeyler yapıldı.

Her şeyi kendi günü içinde değerlendirmek lazım.

Şu anda kızlar ve erkekler yatakhane aynı binadalar ama güvenlik için kameralar var, ki bu da gerekli diye düşünüyorum.

Siz yatılı mıydınız?

Ben okulun en şanslılarındandım. Hem yatılıyım, hem de haftasonu evime gidip annemin yaptığı yemekleri yiyebiliyordum. Kız okullarının önünden geçebiliyordum. Her iki tür-lüsünü de yaşadım.

Bir de haftasonu da okulda kalan arkadaşlarımız vardı.

Onları arada hafta sonları evinizde ağırlarmıydınız?

Yeterince değil. O arkadaşlarımıza istediğimiz kadar destek olamadık. Empati kuramadık. Onları yeterince evimizde hafta sonları misafir edemedik. Onlara sunabileceklerimizin farkında değildik maalesef.

Okuldan mezun olup iş hayatına atıldıktan sonra dönüp baktığınızda TAC'nin size olan katkıları arasında çarpıcı olan ne?

Bizim okuldan çıkanların “liderlik” tarafı da biraz geliyor. Ben Tarsus'ta sınıf temsilcisiydim. Kukla Klübü, Kütüphane Klübü, Student Council ve BİZ gazetesi uğraşlarım arasındaydı. 1980 öncesi ODTÜ'de o dönem için pek rastlanmayacak şekilde politik anlamda bağımsız bir sınıf temsilcisiydim. TAC'den ODTÜ'ye birlikte geldiğim Yalçın Bürkev ise ODTÜ'deki hakim grup olan DEV-YOL'un liderlerindendi. TAC'den Boğaziçi'ne giden sınıf arkadaşlarımız ise Boğaziçi'nin kulüplerinin başında oldular ve sonrada BÜMED'i kurdular. Pek çok derneğin başında Tarsus Amerikan mezunlarını görebilirsiniz. Bizim dernekçilik, liderlik tarafımız ağır basar.

Tarsus'lunun bir güzel özelliği de; her kademededen insanla “rahat konuşabilmesi”dir. Biraz Güney'den olmamız, ama en önemlisi de TAC'nin öğrettikleri bize bu avantajı sağlıyor. İster okuldan olsun... ister sonradan olsun... Bizimkilerin hep çok sevidikleri arkadaş grupları olur. Bu bozulmadan sürüp gider...

Okulun misyoner geçmişinin de bize kattığı pek çok önemli şey var. Mesela “Social Services Club” bünyesinde gerçekleştirilen sosyal aktiviteler vardı. O dönemlerde, başka okullarda bu yokken, bizler ağabeylerimizle civardaki köylere gidip bazı hizmetler sunardık. Bunlar aslında okulun sağlamış olduğu önemli şekillendirmelerdir.

Mrs.McCain bizim 25.yıl mezuniyetimizde okula davetliydi.

(Mrs.McCain okula geldiğinde eşi Mr.McCain ile yeni evliydi. Susmamızı bize “Sus be!” diyerek söylerdi. Bu sözcüğün ne anlama geldiğini bilmezdi. Ama işe yaradığı için kullanırdı.) Mezuniyetimize geldiğinde bence Tarsus Amerikan Koleji'nin özetini çok güzel bir şekilde yaptı: Açık anfi-de toplandık. Örnek ders verdi. “Biz size bu okulda ‘niçin?’ diye sormasını öğrettik,” dedi.

Aslında Tarsus'un bize temelde kazandırdığı şey, “sorgulamayı öğretmiş

olması”. Akılla sorgulama gelişince, bu, insana hâliyle mesafe kazandırıyor. Sorgulayan insan da daha sağlam bir düşünce yapısına sahip olur. Bir Tarsus'lunun ‘niçin’ sorusuna cevap vermeden bir faaliyete geçmesini bekleyemezsiniz. Bir insanın hayatındaki temel taş aslında bu. ‘Niçin’ini sorguluyorsa, korkma.

Sizin çalışma hayatınıza şöyle bir baktığınızda çalıştığınız şirketlerde hep üst seviyede rol almanız dikkatimi çekti. Hiç emekleme dönemine rastlamadım. Nasıl oluyor bu böyle?

Yok öyle hop diye olmadı tabii. Bir kere '80 döneminde mezun olduğumuz için, biz şanslıydık. Turgut Özal'ın yenilikler yaptığı bir dönemdi. Bankacılık sistemi büyük açılımlar yaşadı. Türkiye'de ihracat seferleri başladı. Bu kadar önemli dışa açılımlar yaşanan bir dönemde yabancı dil bilen insan önemliydi. İşe girişte çok önemli bir faktördü.

Ben de bir ihracat şirketinde işe başladım. Eline bir çanta veriyorlar, gittiğin yeri ya inceleyebiliyorsun, ya inceleyemiyorsun. İşte bana da bir çanta verdiler, ver elini Arap ülkeleri. Zaten o dönem çalışanların kartları fiyakalı olsun diye “Area Manager” yazarlardı üzerine! Dolayısıyla neredeyse işe başlar başlamaz “Manager” olarak işe başladınız.

Hakikaten o dönemde işe başlayanlar çok şanslı. Ben şimdi oğluma bakıyorum. Çok daha kuvvetli bir eğitimle kendine uygun bir iş bulmak için çok daha fazla çaba göstermesi gerekti. Biz aldığımız maaşla kendi tuttuğumuz evin kirasını ödeyebilirdik. Ve de akşamları içebiliyorduk. Şimdi oğlum aldığı maaşla mecburen bizim evimizde kalıyor. Ancak cep harçlığı olarak kendi parasını kullanabiliyor.

Şimdinin gençlerinin böyle bir durumu var.

Bizim işe kabul edilmemizde, yükselmemizde ortam müsait olduğu için

çok daha hızlı oluyordu.

İhracattan sonra yine güzel bir tesadüf oldu: Sabancı Holding ilk joint venture’unu kuruyordu. Bu şekilde DUSA (DuPont - Sabancı) hayatım başladı. Sıfırdan kurulan bir firmada görev almak daha da zorlayıcı. İşin yeni olması, iki farklı kültürden gelen ortaklığın zorluğu... Çok farklı bir ortam tabii. Orada dokuz sene oldukça yoğun çalıştım. Ayrıcalıklı bir işti. Bana çok şey öğretti. İki farklı kültürün işe, yatırıma bakış açılarının farkını çok net gözlemleyebildim.

Bir örnek vermek gerekirse: açılış töreninde Sakıp Bey’in yaptığı konuşma ne kadar duygusal ise, Amerikalı DuPont Başkanı’nın yaptığı konuşma o kadar iş odaklıydı. Bir diğer örnek, fabrika kurulduktan sonra yurt dışından görme-ye geldiklerinde onları en çok şaşırtan bizim idari binamız oldu. Kocaman koridorlar, açık alanlar, mermerler, büyük ofisler, ayrı sekreter bölümleri... Oysaki onların ofisi o dönemde benim sekreterimin oturduğu alan kadardı. Başkanın masası hem çalışma, hem toplantı masasıydı. Oysa bizde ağırlama alanı, çalışma masası, bilgisayar masası, toplantı masası ayrıdır. Bir yabancının bakış açısıyla bu kadar detay, şirkete para kazandırmadığı için, anlaşılır gibi değil.

Sonra Vakko yıllarım var. Vakko’da çalışmak bir ayrıcalıktı... Ben oradayken aile büyükleri hâlâ işin başındaydı. Bay Albert Finans Bölümü’ne bakıyordu. Bay Vitali her şeye bakıyordu. Ablaları Bella dikiş bilirdi ve imalat bölümlerine bakardı. Aktif çalışıyorlardı. Başta Vakko’yu eski

alışkanlıklarımdan dolayı bir sanayi kuruluşuymuş gibi düşünmeye çalıştım. Oysaki Vakko atölye düzeninde çalışan bir yerdi. Yaptığı her şey küçük küçüktü. Ama onlar kendi gustolarını hepsine katabiliyorlardı. Dolayısıyla maliyetleri endüstriyel yaklaşımla çıkartmaya çalışınca iş karışıyordu. Ne zamanki bu bakış açısını değiştirdim, o zaman her şey daha kolay ilerledi.

Güzel bir anım var: Vakko’nun gömlekleri hediye edilirdi. Bütçesi de önemli bir yer tutardı. Her sene bir bütçe belirlenirdi. Ertesi sene durum değerlendirmesi yapıldığında hesaplanandan daha az gömlek satıldığı görülünce, adedi düşürüp fiyatı artı-

Vakko’da benim zorlandığım, bir toplantıda karar aldığımız hâlde, ikinci toplantıda konuların en baştan tekrar konuşulmaya başlanmasıydı.

Ailenin hakim olduğu bir firmada çalışınca bazı zorluklar oluyor. Örneğin bir toplantıda bazı karar alınmasına rağmen, katılımcıların (itirazı olanlar toplantı esnasında yorum yapmayıp) toplantı sonrasında kendi ajandaları doğrultusunda hareket etmeleriydi.

Bay Vitali ile ilgili çok anımız var. Mesela, Bay Vitali Mali İşler Müdürü’ne talimat veriyor. Mali İşler Müdürü Bay Vitali’nin verdiği talimatları unuttuğunu bilen birisi. Bu nedenle talimatı yazılı istemiş. Bay Vitali önce bu durumu garipsese de sonunda yazılı olarak vermiş. Aradan zaman geçmiş, Bay Vitali verdiği talimatı unutup sorgulamaya ve eleştirmeye başlamış. Onun üzerine Mali İşler Müdürü cebinden imzalı notu çıkartmış. Söylenecek bir şey olmadığını görünce, Bay Vitali notu

yırtmış “Şimdi hesap sorabilirim” demiş!

Vakko’da 4.5 sene Genel Müdür idim. Vakko’dan ayrılırken Bay Vitali “Kubilay bize bağırıp çağırmadan iş yapılabileceğini gösterdi,” demişti. Bu bana çok gurur verdi. Vakko’da çalışan bütün aile fertleriyle çok iyi şekilde ayrıldım.

Bu da çok önemli bir nokta değil mi?

Yani çalıştığınız yerden ayrılırken size kapıların açık olması, ilişkileri hep olumlu tutmaya çalışmak ilerisi için de çok faydalı.

Evet öyle. Hayatın ne getireceği

belli olmaz. Sonuçta hepimizin aynı ortamlarda yaşıyoruz. Ben Vakko’dan, Bay Vitali’den çok şey öğrendim. Sadece yuvadan ayrılma zamanı gelmişti.

Vakko döneminden sonra BOSSA macerası mı başladı?

Evet. 3 yıl kadar oradaydım. BOSSA daha önce tamamen tüccarlara mal satıyordu. Tüccarı aradan kaldırıp, konfeksiyoncuya ve markalara malı doğrudan biz verelim anlayışına gelmişlerdi. Pazar Geliştirme diye bir bölüm kurmuşlardı. Ben oranın başına geçtim. BOSSA’nın o dönüşümü yapmasını sağlamak için çalıştım. Bu hedefe ulaşınca, üretim yapan birimler pazarlama ve satışı da üstlendiler ki olması gereken de buydu. O zaman ben de ayrıldım.

Tekstil sektörü için hep inişi çıkışı çoktur denir. Bu ne kadar doğru?

Zaman zaman tekstilin zorda olduğu ancak zaman zaman da tekstilci olmanın kolay olduğu dönemler olmuştur. İşini iyi yapanlar hep yaşar. Üstelik büyüyerek, dünya markası olarak yaşıyorlar. Yenilik getiren başarısını sürdürebiliyor. Büyük markalarla kol kola olan, onlar için malı geliştiren firmanın sorunu olmaz. Yurt içi ya da dışında uygun ortamları yakalayan firmanın da problemi olmaz.

Bu da aslında her sektör için geçerli. İşin iyisi kötüsü yok. Bence işin iyi yapılıp yapılmadığı konusu var.

Yeni nesili iş hayatında nasıl görüyorsunuz? Yeterince azimli olmaları söyleniyor. Sizce bu tespit ne

kadar doğru?

Bence çocuklara haksızlık ediyoruz. Kendi oğlumdan gördüğüm kadarıyla eve vakitli gelse de beraberinde getirdiği bilgisayarımı iş için kullanıyor. Yani evde çalışmaya devam ediyor. Şimdiki koşullar ona 09:00-18:00 arasında değil, bu saatler dışında da iş yapmasını gerektiriyor. O da bunu yapıyor. İş yapılış şekilleri artık farklı. Bir de yapı olarak her nesil kendinden sonraki nesili beğenmez. O nedenle arkamızdan gelen nesile haksızlık etmeyelim.

Yeni mezunlara üç öneri verseniz ne olur?

Onlara şunları söyledim:

- 1.Siz eşsizsiniz, siz çok önemlisiniz! Lütfen kendinizin bilincinde olun ve kendinize hep güvenin!
2. Bakış şekliniz yaşamınızı belirler. Neye bakarsanız onu görürsünüz. Lütfen olumlu düşünün, yaşamınızı olumlayın!
3. Güncel kalın! Lütfen kendinizi sürekli yenileyin!

Sizin bir hayaliniz var mı?

TAC’nin yaşadığımız coğrafyanın en önemli olan okullarından biri olmasına katkıda bulunmak. Kendim için hayalim ise; koşullar ne olursa olsun,

hep mutlu yaşamak ve yaşadığı dünyaya elinden gelen katkıyı yapmanın huzuruyla mutlu ölmek...

“Ah keşke” dediğiniz olur mu?

Keşkelerin bugüne faydası yok. Demem, diyenden de hoşlanmam. Yaşamda dünle ilgili dersini alıp yaşama devam edersen; ama keşke demeye başladığında düne takılı kalıyorsun. Bu da insan için çok sakıncalı.

Aile-sosyal hayat-özel hayat-iş denklemini dengeleyebildiniz mi?

Her zaman dengeleyebildiğimi söyleyemem. O konuda eşim çok destek oldu. Çok dalda meşguliyetim var.

Bu da evde geçirdiğiniz süreyi azaltıyor. Evde de her an birlikte olamıyorsunuz. Dengelediğimi söylersem çok iddialı bir laf etmiş olurum.

Hobiler?

Tarsus’tan sınıf arkadaşlarımızla briç oynuyoruz. Ama iddialı değil, Tarsus usulü briç. Zaman zaman sadece sohbet olur.

Deniz kenarında günlük uzun yürüyüşlerim olur. Dernek faaliyetlerimi de hobi sayabiliriz.

Kadınlarla erkeklerin çalışma sistemleri arasında farklılık gözlemleyebiliyor musunuz?

Kadınlar bize göre daha detaycı. Biz daha doğrudan sonuca gidiyoruz. Kadınlar sadece sonuca değil, o sonuca giden yolları da inceleyip bir şeyler çıkartmaya çalışıyorlar. O nedenle süreçleri daha uzun. Enteresan şekilde kadın bir yönetici, kadın elemanla kolay çalışmıyor. Bunu kadınların kendisi de kabul ediyor.

Mert Uğurses
TAC'98

“İnsanımız hasta olmadan hastalıkla ilgilenmiyor”

Mehmet İnal TAC '82

125. yıl balosunda sevgili Erdoğan Kaynak abim, Bizletter için söyleşi yapmamı rica etti. Bu vesile ile ben hayatımda ilk kez röportaj yaparken Mehmet İnal TAC '82 abimin de kendisi ile ilk kez roportajı yapılmış oldu. Cep telefonlarının ilk çıktığı 1996-98 yıllarından bu yana numaralarını hiç değiştirmemiş Mehmet Abi ve ben telefonlaştık ve Friends Restaurant'da bir araya geldik. Bugünlerde cep numarası 15-20 yıl boyunca değişmeyen birisini kolay kolay bulamıyorsunuz. Buluşma yerine gittiğimde kendisini tanımadığım halde telefon açmadım, bir TAC 'li başka bir TAC 'liyi duruşundan tanırsanız misali hemen birbirimizi bulduk. Ortak yönlerimiz çok olunca röportajımızı 5 dakikada bitirdik ve 1 saat sürecek koyu sohbet ve mavraya daldık. Mehmet Abi 'nin sıcak ve samimi sohbetinden çok keyif aldım. Girişimsel radyoloji alanında Türkiye'deki en iyi 3-4 isimden birisi olan Mehmet Abi'yi bir de kendisinden dinleyelim ;

Tıbbın bu yeni dalını herkesin bilmesi ve tanınması gerekiyor. Bu tanıtım sizce nasıl yapılabilir? TAC Mezunlar Derneği bu tanıtım projesinde nasıl aktif olabilir?

Girişimsel Radyoloji'nin tanıtımı (topluma diğer alanlardaki yeniliklerin tanıtımında olduğu gibi) zaman içinde olacaktır. Doktorların bile bir kısmının bilmediği, duymadığı bir alanın tanıtımını konuşuyoruz. Hatta bilen bir grup doktorun da işine gelmeyen bir branştayız. Bazı cerrahlar bizim yaptığımız işten rahatsızlar, ekmeğimizi elimizden alıyorlar gözleriyle bakan cerrahlarımız var. Şimdi size basın-yayın yoluyla tanıtalım diyeceğim ama %5'i gazete okuyan bir top-

lumda yaşıyoruz. TV vs yoluyla tanıtım diyeceğim onda da diziler kadar izlenmeyeceği için reklam geliri olmayan bir programı hiçbir TV kanalı yapmayacaktır. İlan vs yoluyla deseniz anlatımı zor bir konu ve maliyeti yüksek. Ancak özel hastanede çalışıyorsanız, o hastane grubu hitap ettiği kitleye sizi (biraz da abartılı olarak) prezante edebilir. O da sırtınızdan para kazanacakları için. Sonuçta Girişimsel Radyoloji'nin tanıtımı oldukça geniş bir zaman dilimine yayılacak. Ama TAC mezunları bu konuda (en azından kabaca) bilgi edinmiş oluyorlar. Daha fazla bilgi edinmek isteyenler kişisel web sayfamı (www.drmetinal.com) inceleyebilirler.

Tıp ile ilgili TV programları etkili oluyor mu? Tıp hangi mecralar kullanılarak daha yaygın bir şekilde halk düzeyinde anlatılabilir?

Tıpla ilgili konular şu an maalesef biraz reklam amaçlı olarak TV programlarında yer almaktadır. Bu sadece bizim ülkemize has bir durum değil, Mehmet Öz vs de benim gözümde reklam yapıyor. Bilimsellikten uzak programlar görüyoruz TV'lerde çoğu kez. Gerçekten insanlara faydalı olabilecek programlar da var, yok değil. Ama yaygın değil, veya prime-time dışı yayımlanıyor; çünkü tıp ve hastalık dinlemek insanlar için sıkıcı ve medya için de angarya. Reklam gelirinize bakılıyor. Kanımca internet tıbbi

tanıtımların en verimli yapılabilirdiği bir platform. Çünkü insanlar hastalık başlarına gelince derdine düşüyorlar. Ver elini Google oluyor sonra da.

Interventional Radiology 'de nasıl uzmanlaştınız? Türkiye'de bu alanda uzmanlaşmış kaç hekim var? Geleceği nasıl görüyorsunuz? Yeni neslin tıbbı olan ilgisi nasıl? Sizden sonra kimler bu alanı dolduracak?

Interventional Radiology (Girişimsel Radyoloji) serüvenim asistanlığımın 2.ci yılında başladı. Yurtdışında katıldığım bir Girişimsel Radyoloji kongresinde ilk kez heveslendim. Sonra Girişimsel Radyoloji aşkımın peşinden koşarak bugünlere geldim. Türkiye'de bu işi “gerçekten” yapabilen 30-40 kişiyiz. Bunların içinde mesela safra yolu tıkanıklıklarının stent ile açılması, teşhise yönelik iğne biyopsileri gibi konularda Türkiye'de en fazla deneyime sahip Girişimsel Radyoloji uzmanıyım. Birçok yurtdışı derginin Girişimsel Radyoloji alanındaki makalelerini değerlendiriyorum. Bunlar az şeyler değil doğrusu. Ama dediğim gibi medyatik olmadığımız için yaptığımız harika işler dört duvar arasında kalıyor. Satışımız yok yani. Girişimsel Radyoloji yıldızı gittikçe artan ve teknolojinin tıbbı direkt olarak en çok yansıdığı alan. Gelecekte çoğu hastalığın tedavisi ameliyatsız iğne deliğinden yapılacak. Yabancı ülkelerde bu nedenle “pinhole surgery” adı ile de anılıyor Girişimsel Radyoloji. Damar içinden tıkanıklık açılıyor, tümörü besleyen damar tıkanıyor, beyindeki damar yumakları ve baloncuklar kateter denilen damar içi aletlerle tedavi ediliyor, kanserli dokunun içine ciltten bir iğne ile girilerek yakılıyor-donduruluyor, idrar

ve safra yolu tıkanıklıkları yine iğne deliğinden yapılan tedavilerle ameliyatsız açılıyor., abseler ve kistler iğne deliğinden kateterle boşaltılıyor. Tüm bu işlemler üstelik de genel anestezi (narkoz) verilmeden yapılıyor ve hasta hastanede yatmadan aynı gün evine gönderilebiliyor. Bu güzellik tabi ki gelecekte de revaçta olacaktır. Bizden sonra bizim yetiştirdiğimiz öğrencilerimiz bizim yerimizi dolduracaklar, hatta çok daha öteye de götürecekler Girişimsel Radyoloji'yi. Bugün bile yetiştirmiş olduğum öğrencilerim çeşitli hastanelerde bu işlemleri yapıyorlar. Bu da benim için büyük bir gurur doğrusu.

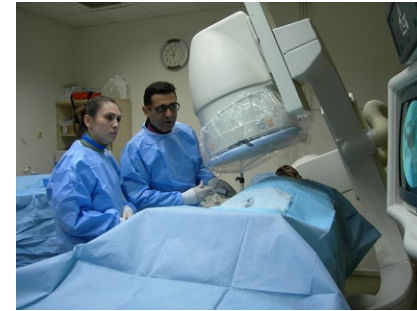
Muhtar Kent abimiz CocaCola CEO'su, siz de bir nevi Interventional Radiology CEO 'sunuz, önce sağlık sonra iş demeliyiz ama bugün herkes Muhtar Kent'i tanıyor sizi bilmiyor. Demek ki işimiz sağlığımızın önünde diyebilir miyiz? Bu dengeyi nasıl kurmalı?

Öncelikle şunu söyleyeyim, abartılacak bir noktada olduğumu düşünmüyorum. Sadece kendimi işime adayıp gerek ülkeme gerekse de hastalarımaya faydalı olmaya gayret ediyorum. Öyle Muhtar Kent vs ile kıyaslanacak bir durum hiç yok yani. İşimin gereğini yapıyorum. Attığımız adımları, kettettiğimiz mesafeyi herkese duyurma amacında da değilim. İnsanlarımızı bilinçlendirmeye çalışıyorum sadece. Girişimsel Radyoloji gibi bir tedavi seçeneklerinin olduğunu bilsinler istiyorum. Gidip hemen cerraha başvurmasınlar. İğne deliğinden yapılabilecek bir tedaviyi karın veya göğüs boşluğunu “yardırarak” yaptırmasınlar. Girişimsel Radyoloji uzmanına tedavi alternatifleri olup olmadığını sorsunlar. Tek derdim bu. İnsanımız hasta olmadan hastalıkla ilgilenmiyor; çünkü toplum kültürümüz böyle. Bilinçli bir toplum değiliz maalesef. Onun için de düzgün ve dürüst tıp doktorları ne yaparsa yapsın rating

almıyorlar. Bu da bizim kaderimiz herhalde.

Damar tıkanıklıkları, kanser, nasıl önlenbilir? Beslenmenin rolü ne kadar var? Başka nelere dikkat etmek gerekir?

Damar tıkanıklıkları kısmen genetik, kısmen de beslenme ile ilgili. Gen mirasınız kötü olmayacak. Ama beslenme sizin değiştirebileceğiniz faktörlerden. Aslında hepimiz neyin sağlıklı neyin zararlı olduğunu bal gibi biliyoruz da uymuyoruz. Bu nedenle burada uzun bir yasaklar listesi vermeyeceğim. Kanser biraz farklı bu konuda. Yine işin genetik yönü var ama çevresel faktörlerin gittikçe kanser oluşumunu artırdığını düşünüyorum. Yediğimiz gıdalar denetimsiz, zararlı, hormonlu vs. Bu denetimsiz gıda işi

nedeniyle de kanser görülmesini 20-30 yaşlarına indirmeyi başardık çok şükür memleketimizde!!! Mesela ben kişisel olarak tavuk yemiyorum artık. Yumurtadan çıktıktan 20-25 gün sonra sofraya gelen tavuktan ne bekliyorsunuz ki. Salatalık, kabak, patlıcan buzdolabında hızla büyüyor yahu. Böyle bir beslenmenin sonucunda tabi ki kanserler de artacak. Saf ve organik olmayan gıdalardan uzak durmaya çalışıyorum. Tabi ki bu toplumdan kendimizi soyutlayamayız, mecburen yemek zorunda kaldığımız durumlar da oluyor. Ama en azından çocuklarımıza bu konuda hassas davranmak, onları zararlı gıdalardan uzak tutmak ve onları bu konuda bilinçlendirmek lazım.

Mehmet Öz (Kalp Hastalıkları Uzmanı), Gazi Yaşargil (Beyin cerrahı) gibi örneklerini çoğaltabileceğimiz birçok Türk doktor Amerika'da yaşıyor ve çalışıyor. Siz de teklif aldınız mı? Neden Türkiye'de kaldınız ?

Gazi Yaşargil Ağabeyimiz çok uzun yıllar İsviçre'de çalıştı ve yaşadığı bilmiyorsam. Benim gerek Amerika gerekse de Avrupa'da çalışma imkanlarım oldu; ancak ülkemi terkederek sonsuza dek bu ülkelerde çalışmak konusunda kararlı olamadım. Aile yüklerimin bana ihtiyaçlarının en çok olacağı dönemde onları terk etmek de istemedim.

Kanserlerin yakılması dondurulması konusunda eğitim için neden Londra'ya tercih ettiniz?

O yıllarda bu konuda en ileri uygulamalar Londra'da bir hastanede yapılıyordu. Halen de öyle.

Başarılar ile dolu ve zengin kariyerinizin oluşmasında TAC 'nin nasıl rolü oldu?

Tabii ki TAC'nin geldiğim noktaya katkıları sonsuz. Bir kere işlediği ruh yeter TAC'nin. Verdiği İngilizce'nin mesleğime katkısını inkar edemeyiz tabi ki.

TAC 'de okurken bugün geleceğiniz noktayı hayal edebiliyor muydunuz?

TAC'de okurken bugün geleceğim noktayı (mesleğimi) hayal bile edemezdim. Zaten bizim zamanımızda meslek tanıtımı diye bir şey yoktu. Moda meslekler vardı. İyi öğrenci doktor olur, avukat olur, mühendis olur vs tarzında. Bilinçsiz olarak seçtim ben de mesleğimi çoğu arkadaşım gibi; ama şimdi işimi çok seviyorum. Yaptıklarımın çok zevk alıyorum.

Emre Toğrul
TAC'81

BAHTİYARIM

Bahtiyarım

Bugün Pazar.

Bugün beni ilk defa güneşe çıkar-
dılar.

Ve ben ömrümde ilk defa
gökyüzünün bu kadar benden
uzak

bu kadar mavi

bu kadar geniş olduğuna şaşarak
kımıldanmadan durdum.

Sonra saygı ile toprağa oturdum.

Dayadım sırtımı beyaz duvara.

Bu anda ne düşmek dalgalara
bu anda ne kavga, ne hürriyet, ne
karım.

Toprak, güneş ve ben...

Bahtiyarım.

Nazım Hikmet Ran'ın bu şiirini ilk okuduğumda orta ikinci sınıfın ilk döneminde idim. Tarsus Amerikan Koleji'nin meşhur kütüphanesindeki şiir antolojisinde, onbeş dakikalık uzun teneffüste bulmuştum hazineyi. Hayatım boyunca hep sevgiyle yadettiğim Türkçe hocam Yalçın Demirtürk'ün yaratıcı ödevlerinden biri için çalışıyordum. Türkçe kitabında, o gün işleyeceğimiz her parça için benzer anlamı olan edebi yapıtlar araştırmamızı isterdi. Kitabın o günkü parçası ‘ Mutluluk ‘ idi ve ben tam aradığım şeyi bulmuştum. Şiiri okuduğumda hissettiğim mutluluk ve sevinci hala bugün gibi hatırlarım.

1976 Kasımında, bu şiiri okumanın sakıncasından bihaber sınıfa girdim. “Evet ; parmaklarınızı bekliyorum” bir tür cesaret sınavıydı hocanın ve hiç düşünmeden elimi kaldırdım. “Sen, gel Emre” ile çıktım ve ödevini ne denli mükemmel yaptığından emin bir öğrenci kıvamında sınıfa baktım. “Bugün Pazar” diye şiire başladığımda, masasının kenarına ilişmiş hocamın yüzünde başlayan ve ben okudukça genişleyen gülümseme hala canlıdır gözümde. O günden sonra defalarca okuduğum, ezberlediğim ve zaman zaman bir türkü gibi mırıldandığım şiiri, özenle ve mutluluğu vurgularcasına okuyuverdim.

“Toprak, güneş ve ben...
Bahtiyarım.”

Son kelime olan bahtiyarlığı iliklerime kadar hissetmiştim. Şiiri bitirdiğimde, gendinden yağlı bazı sırtıfdaşlarımla yüzündeki ‘b..u yedin’ gülümsemesi ile hocamın yüzündeki geniş ve vakur tebessüm arasında nasıl bocaladığımı anlatamam. Konu mutluluksa, sevinçse dedim kendi kendime, işte adam yazmış. Tekrar hocama döndüm,tebessüm ve bakışımı benden kaçırarak “Ver o kağıdı bana Emre” dedi. İnternet, cep telefonu, Twitter'ın olmadığı ve belki televizyonun bile kısıtlı olduğu iletişim fakiri o günlerde, ben bir parça kağıda

yazdığım şiiri hocama uzattım.

Ödev, mutluluk veren bir parça bulmaksa dedim, şiirdeki adam hakikaten mutluydu. O gün, onu ilk defa güneşe çıkarmışlardı, kedimin hergün çıktığı güneşe, bahçemdeki portakalın hergün seviştiği güneşe. Üstelikte Pazar günüydü ve benim için özgürlüğün tavan yaptığı bir gündü. Çocuk aklım aniden özgürlüğün ve kısıtlanmamış merakın etkisiyle empatiyi keşfetmiş ve hocaya kağıdı uzatırken kendimi yazarın yerine koymuştum. O gün, yazarın güneşten irak kalmış bedeninin aksine, akı ve düşüncesi, benim dimağıma aktardığı empatiyle hürriyetin ışığına koşuyordu. Korkuyordum; ama kesinlikle mutluydum.

Yalçın Hoca uzattığım kağıdı alıp dikkatle okuyup incelerken, ben kenarına oturduğu masaya yakın bir yerde, şiirin içinde kaybolmuştum. Ayaktaydım ve üzerimdeki kalın fitilli kadife pantolon bacaklarımı yakıyor, ensemden akan ter belkemiğim boyunca aşağı iniyordu. Nazım Hikmet ise gökyüzüne bakıyordu. “Bu kadar uzak, bu kadar mavi ve bu kadar geniş gökyüzüne”. Özgürlüğün ve kafamın içindeki aklın sınırsızlığının daha güzel bir tanıtımı olabilir miydi? Bugünün dünyasında, sanal bilgi-bulutları ve iletişim uyduları ile yapılan subliminal beyin yıkamanın benzeri bir yükleme ile karşı karşıyaydım. Şairin her kelimesi beynimin içinde çözölen bir şifre gibi akıyor ve ben çırpınan Türkiye'nin Tarsus'unda, sınıfın ortasında çakılmış bekliyordum. O anda hocanın ağzından çıkacak cümleler ya gökyüzünü ilelebet engin kılacak yada karartacaktı.

Şiiri içinden tekrar okuyan hocam kağıdı düzgünce katladı, özenle ceketinin iç cebine koydu. Dilini sol yanağının içinden avurduna yerleştirip, avurdunu şişirdiğinde, her Kolejli'nin saygıyla ürktüğü ama korkmadığı tehlike karşısında çaresizdim artık. Ayaklarım beni zor taşıyor, “saygı ile toprağa oturmak, sırtımı beyaz bir du-

vara dayamak” istiyordum. Bilginin bilgeden alındığı, sığ ve avanakça google'lama ve wiki'lemenin olmadığı, haysiyetli bir kasım sabahının üçüncü dersinde, şairin yerinde olmak için neler vermez halde dururken, hocam aniden elini başımın üzerine koydu. Hayatımın en önemli anlarından birinin fotoğrafı çekilirken, bedenimi inanılmaz bir özgüven sardı.

Gözlerimin içine bakarak ve takdir dolu bir gülümseme ile “ çok mükemmel bir parça bulmuşsun Emre” dediğinde deklanşöre basan beynim, o kareyi 38 yıldır unutmadı. Olaydan yalnızca iki ay sonra sömestre tatilinin siyaseten uzatılacağından, bütün okulların incelenerek bazı kitapların yasaklanıp toplanacağından, ülkenin çok kötü günlere gebe olduğundan bihaber ben, hocamın eli kafamda, gözleri kalbimde, sözleri aklımın taktında kımıldanmadan durdum. Dayadım sırtımı asil ve çağdaş hocama. “O anda ne düşmek dalgalara, ne kavga, ne hürriyet nede yarın”. Ödevimi başarmak, takdir edilmek ve özgürlük, bahtiyardım. Mutluluk işte buydu ve çağdaş bir Türk öğretmenin kılavuzluğunda, hapsediği mapustan sızan bir aklın şiire dönüşmüş ışığında keşfetmişim mutluluğu.

Ne güzel ki, bugün yine Pazar dostlar.

İmkânı olanlar, bugün kendilerini mutlaka güneşe çıkarırlar.

Ve siz, ömrünüzde ilk defa gökyüzünün bu kadar sizden uzak bu kadar mavi bu kadar geniş olduğuna şaşarak kımıldanmadan durun. Sonra saygı ile toprağa oturun. Dayayın sırtınızı herhangi bir duvara.

Bu anda ne düşmek dalgalara bu anda ne kavga, ne hürriyet, ne yarın.

Toprak, güneş ve siz...

Bahtiyar kalın.

Timur Sümer TAC '64

Okuldan Kaçış...

Madem ki yeri geldi, biz de okuldan ilk ve son firarımızı nakledelim de to-runlarımıza ibret olsun.

Fakir orta okul ikide iken, rahmetli pederin bir yılı mukaddem Bilecik'e tayini çıkmış olup, Tarsus'ta leyli okumaktayız ya, bıyıklarımızda bir ter ki aşkolsun, aklımız ise serimizden taşra (başımızdan dışarı), “ah ulan bir buğday döven çıksa da ‘hık’ desek” diyerekten döendiğimiz sıralar.

Şadi Yeşil arkadaşımızın motorlu bisikleti olmakla, “hadi lan Coğrafya'yı kırıp motora binelim” deyip fakiri ikna etmiş, Şadi'nin arkasına oturmamızla da Mersin yoluna çıkmamız bir olmuş idi. Patırdağı bol motorla Mersin yolunda uçmaktayız ki kartal kuşu kaç para. Avurtlarımız rüzgardan şişmiş, göz yaşlarımız şakaklardan süzülmekeyken, heyvah ki ne heyvah, ağzımızdan içeri vinlayan bir sinoğlu sinek şakkadanaktan boğazımız dibine yapışsın, biz de haliyle şerefsiz sineği gurppadanaktan yutalım.

Ayıp değil ya, zatım sinek yutmaktan oldum olası hazzetmem. “Lan oğlum Şadi, çek lan kenara sinek yuttuk” dediysek de Şadi motorun kavi sedasından (güçlü sesinden) olacak bizi katiyyen anlamayıp, Hz. Karagöz misali, “İnek mi tuttun?” deyu sual edip motoru daha bir hızlandırmakta ki, Şadi'nin sırtından ağrı kay etmemize (kusmamıza) ramak kalmışken, neyse insafa gelip motoru yol kenarına çekmiş idi.

Ayıptır söylemesi, istifra etmemiz bittiği anda, amanın bir de görsek ki, kısmetsiz deveyi çölde kutup ayısı severmiş kavlince, okulumuzun tava-tür Volsvagen minibüsü yamacımızda yavaşlayıp durmuş, içinden biyoloji hocamız Mr. MacKay ve muhterem eşi çıkıp bizleri temaşa etmekte ki, korkumuzdan ikimiz de altımıza büyük değilse de küçük abdestimizi ke-sinlikle kaçırmış idik.

Mr. MacKay ise, “Bir durum mu var ?” anlamına, İngilizce olarak, “What the hell you boys are doing here ? Don't you have to be at school ? Get back to school right now or else..” misali lakırdılar etmiş, biz ise “kem ve de küm” anlamına, “bizim it buraya balta ney getirmiş mi acep ?” diye-rekten cevaba ayaz etmiş idik.

Haliyle, ferdası (ertesi) gün, müdürümüz Mr. Maynard bizleri makamına kabul edip, yalan olmasın, sanırım bir tenbih ve bir Cumartesi hapsi ile tecziye olmuş idik.

Bu işler olalı Berdan çayında pek çok sular akmış olduğundan, nisyani-mız affola.

Hakir-i pür taksir

Nihat Taner
TAC'68

ENİS FİKRİ TOKCAN (TAC'33)

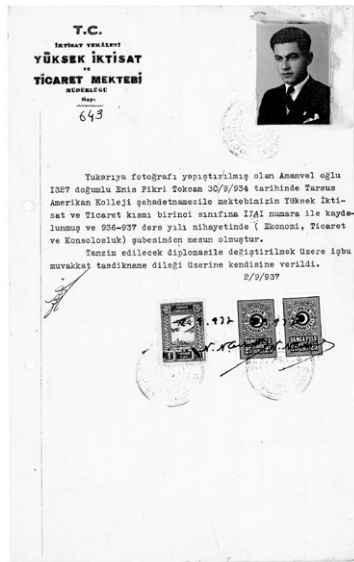
Enis Fikri Efendi 15 Nisan 1911'de Midyat'ta dünyaya geldi. Babası Emanuel Efendi, annesi Suzan Hanım'dır. Enis Fikri Efendinin on kardeşi vardı. 1914 senesi sonunda Dünya Savaşı başladı. Bir sonraki sene ailenin tüm düzeni değişti. Civardaki aşiretlerin tacizleri ve saldırıları karşısında daha fazla dayanamayan ailenin büyük bölümü günümüzde Suriye'de yer alan Kamışlı'ya gitmeye karar verdi. Bir müddet orada yaşadıktan sonra, savaş bitince Irak'a geçerek Basra'ya yerleştiler. Enis Fikri ve kendisinden 10 yaş büyük ağabeyi Habip Kamışlı'dan Irak'a gitmek istemediler. Tarsus'ta, o zamanki adı St. Paul Enstitüsü olan Amerikan misyoner mektebi fakir ve kimsesiz çocuklara kapılarını açıyordu. İki kardeş Tarsus'a gidip bu okula girdiler. Ne var ki Habip 4-5 ay sonra okulu bıraktı ve Kamışlı'ya döndü.

Ailenin Irak'taki fertleri siyasi gelişmelere bağlı olarak orada kaldı, geri dönemedi. Nihayet 1955'te Demokrat Parti döneminde çıkan bir genel af ile Türkiye'ye girişleri için izin çıktı. Ancak bu süre içinde Irak'ta düzen kurmuş olan aileden dönmek isteyen çıkmadı. Enis Fikri'nin bir kardeşi 1963-66 arasında Irak Cumhurbaşkanı olan Abdüsselam Arif'in kızıyla evlenmişti ve Basra liman idaresinde müdürlük yapıyordu.

Cumhuriyetin ilanından hemen sonra, 31 Mart 1924'de Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun (Eğitim Birliği Yasası) kabulü ile diğer okullar gibi St. Paul Enstitüsü'nde de din derslerine son verildi. Bir müddet sonra okulun

adı değişti, Tarsus Amerikan Koleji oldu. 1920'li ve 30'lu yıllarda Tarsus'ta eğitim çok zor koşullarda yapılıyor-du. Harp yorgunu ve fakir ülkemizde yabancı bir okula gitmek, o günlerin yoğun milliyetçi duyguları ile pek uyumlu görünmüyordu. İlerleyen zamanda 1929 ekonomi krizi Türkiye'yi de ciddi şekilde etkilemişti. Amerika'daki yöneticilerin kararı ile Mersin ve Adana'daki Amerikan Kolejleri kapatıldı. Aziz Pavlos'un doğduğu kent olan Tarsus'taki okul ise yaşatılmaya devam edildi.

Cumhuriyet döneminde Tarsus Koleji ilk mezunlarını 1930'da verdi. O sene 3, 1931'de 2, 1932'te 2 ve 1933 senesinde aralarında Enis Fikri'nin de olduğu 8 öğrenci mezun oldu. Diğer

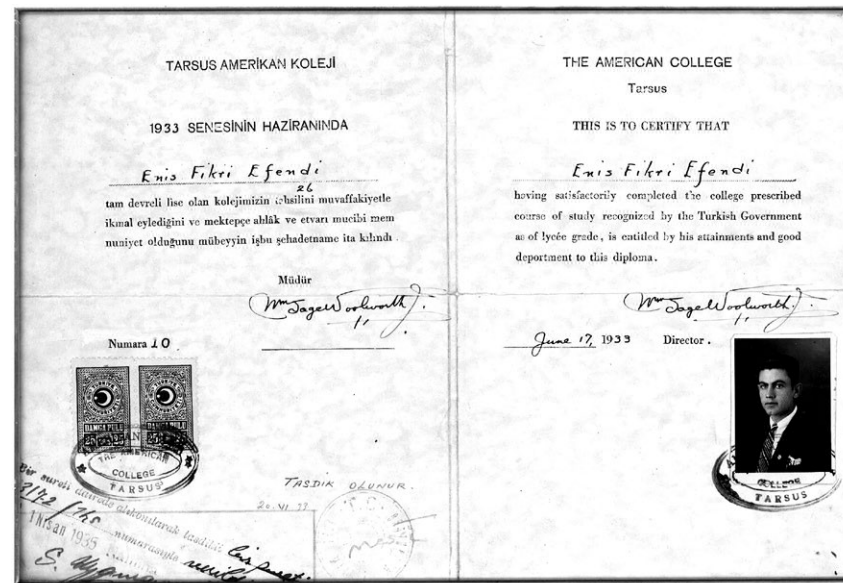

mezunların isimleri şöyleydi: Derviş Abdülkerim, Mehmet Danyal, Cemal Eşref, Süleyman Fehmi, Keçecizade Hilmi, Kemal Hulusi, İhsan Hüseyin. (İhsan Hüseyin Önal tıp eğitimin-

den sonra Adana'da özel bir hastane açtı. Oğlu Demir Önal 1965'te, torunu İhsan Önal 1998'de TAC'den mezun oldu.).

O yıllarda lisan bilen eğitimli kişilere her sahada çok gereksinim vardı. İmkânları kısıtlı olmasına rağmen Enis Fikri hemen iş hayatına atılmak yerine İstanbul'da Yüksek Ticaret Mektebine kaydoldu. Geçimini sağlamak için fotoğrafçılık, zaman zaman da muhasebecilik yapıyordu. Soyadı kanunu çıkınca "Tokcan"ı seçti. 1937 yazında okulun "Ekonomi, Ticaret ve Konsolosluk" şubesinden mezun oldu.

Niyeti bir an evvel askerlik görevini tamamlamak, askerlikten sonra bakliyat ticareti yapmaktı. Askerliğini yaptı ve iş kurmak için hazırlıklara başladı. Bu arada Avrupa'da siyasi ortam giderek ısınıyor, İkinci Dünya Savaşı'nın ayak sesleri duyuluyordu. 1938 yılında müstakbel eşi ile tanıştı. Nazlı Hanım Haymill şirketinde çalışıyordu. Evlilik planlarını yaparken Enis Fikri yeniden askere çağrıldı. Bu arada Haymill şirketi Elazığ-Van demiryolu projesi kapsamında bazı işler üstlenmişti. Enis Fikri'nin yabancı lisan bilmesi, yüksek okul mezunu olması ona ikinci askerliğinde seçme imkânı veriyordu. O da Haymill'in şantiyesinde idare amiri olarak çalışmaya karar verdi. Evlendiler ve Enis Bey 1939 Haziran'ında Elazığ'da işe başladı. 1942 senesinde ilk çocukları Nail dünyaya geldi. Doğu Anadolu'da çalışmaları 1946'ya kadar devam etti. Aynı dönemde Vehbi Koç ta o bölgede iş yapıyordu. Enis Fikri Beyin lisani,

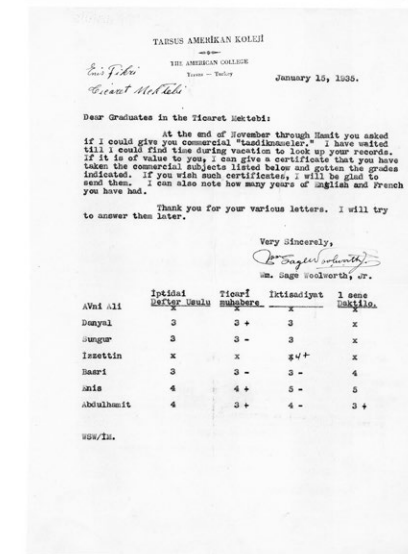

eğitimi ve gayretli çalışması dikkatini çekmişti. Beraber çalışmayı teklif etti. Teklife sıcak bakan Tokcan ailesi 1946 sonunda Ankara'ya yerleşti.

Vehbi Beyin ilk New York ziyaretinde Enis Fikri Bey yanında ve lisani nedeniyle tüm görüşmelerde ön plandaydı.

"... 1946'daki ilk Amerika yolculuğum tüccarlıktan çıkıp sanayiciliğe geçişimin de başlangıç noktasıdır. 1943 yılındaydık; savaş uzuyor, uzadıkça Almanya yıpranıyor, Müttefikler kuvvet kazanıyordu. Yılın ikinci yarısında bende şu görüş belirdi: Bu savaşı Amerika ve müttefikleri kazanacak. Ticaret de serbest olacak. Avrupa bitkin, Amerika ile büyük bir iş yapma olanakları doğacak İş alanıma giren büyük Amerikan firmalarının temsilciliklerini almalydım. Bu yoldan yürümem gerektiğine karar verdim... 1945'te genel müdürüm Özişi gönderdik Amerika'ya ve dönüşünde bana verdiği bilgilere dayanarak 25 bin dolar sermaye ile New York'ta bir şirket kurmayı kararlaştırdık. Hükümet de izin verdi buna. Lexington Avenue'de, General Electric binasının yirmi beşinci katında "Ram Commercial Corp" adıyla bir şirket kurduk. Tarih, 25 Nisan 1945 idi... Amerika'ya gitmeme gelince... 1945 Mayıs'ında

gidecektim, birçok Amerikan firmasının temsilcisiydik ve artık benim bu "Yeni Dünya'yı mutlaka görmem gerekiyordu. Bu ilk gidişimde Amerika'da elli iki gün kaldım. Temsil ettiğimiz firmaların müdürleriyle tanıştım. Gitmemdeki amacım, Türkiye'de bir lastik ve ampul fabrikası kurmaktı. Görüşmelerimin birinde başarılı oldum; General Electric ile alanında ve

ülkemizde Amerikan sermayesiyle ilk olarak fabrikayı kurmuş oldum."

Topluluğun üretime yönelik çabaların başlangıcı olarak, 40'lı yılların sonu görülür. İlk uygulama 1948'deki

General Electric ile işbirliğine gidilerek ilk ampul fabrikasının kurulmasıdır.

Vehbi Koç, Enis Fikri Tokcan ve Vecihi Karabayoğlu 1950 senesinde Teknik Ticaret Ortaklığı (TETICO) şirketini kurdular. Tetico General Electric firmasının Türkiye mümessilliğini yürütüyordu. 1957 yılında demir cevheri çıkarmak, ihraç etmek ve yurda mamul demir ithal etmek üzere Demir Export kuruldu. Şirketin ortakları Koçtaş, Tetico, Aram Agasyon, Hakkı Kök ve Enis Tokcan'dan oluşuyordu. 19.2.1958 tarihinde şirketin adı Demir Export Ltd. Şti. olarak değiştirildi, 1968'de ise anonim şirket oldu. İlk İdare Meclisinde Vehbi Koç, Fazıl Öziş, Hulki Alisbah, Ziya Bengü ve Enis Fikri Bey vardı. 1960'lı yılların sonunda Enis Fikri Bey Demir Export şirketindeki ortaklığından kendi isteğiyle ayrıldı.

Tetico sağlam adımlarla büyüyen ve gelişen bir kuruluştu. General Electric ile farklı sahalarda çalışmalar sürmekteydi. 2 Ocak 1958 tarihli gazetelerde "Amerika'dan 90 Lokomotif Alınacak" haberi yer alıyordu. 24 Nisan'da 5 adetlik bir parti lokomotifin geldiği yazıyordu. Bu alımlarla ilgili olarak Amerika'nın dev firmaları General Electric ve General Motors rakip olarak ihaleye giriyordu. 1960 ihtilali nedeniyle alım işleri bir süre sekteye uğramış, daha sonra yeniden gündeme gelmişti. 33 adet lokomotif için açılan satın alma ihalesi söylentilere yol açtı. Osman Bölükbaşı konuyla ilgili ateşli konuşmalar yaptı. 27 Ağustos 1963 tarihli gazetelerde Millet Partisi milletvekillerinin Meclis Tahkikatı açılması talebi yer alıyordu. Tetico'nun temsil ettiği General Electric General Motors'dan daha ucuz teklif vermişti, imal ettiği lokomotifler Türkiye'de denenmiş ve yeterli bulunmuştu. GM temsilcisinin İsmet İnönü'ye yakın bir isim

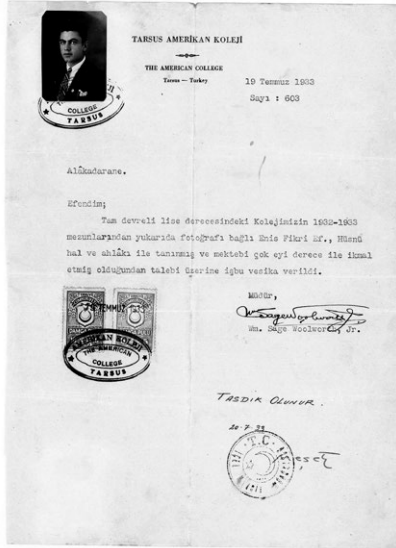
olduğu iddiası, daha pahalı olması ve buna rağmen satın alma komisyonu tarafından tercih edilmesi ciddi tartışmalara neden oldu. Meclis görüşmeleri, bakanların değişmesi, DDY Genel Müdürünün Bakanlık emrine alınması ile tartışmalar sürdü, gitti. Sonunda GM ile imzalanan anlaşma iptal edildi. 10 milyon dolarlık AID kredisi temin edildi. GE firması 40 adet lokomotif alınması koşuluyla % 1 tenzilat yaptı ve sözleşme imzalandı (29.03.1964). İhalede suçlu bulunan 11 yüksek dereceli DDY memuru yargı önüne çıkarıldı.

Yaşanan bu olaylar Vehbi Beyin canını sıkıyordu. Devletin çeşitli organlarıyla ticari münasebeti nedeniyle sorunlu konularla gündeme gelmekten çekiniyordu. Vecihi Bey daha önce ortaklıktan ayrılmıştı. Taraflar anlaşılabilir ve Koç'un hisselerini Tokcan aldı (1964). Tetico bir aile şirketi olarak yaşamaya devam etti. 1971 senesinde General Electric Türkiye'de kendi adına işyeri açınca Tetico GE'yi temsil etmekten vazgeçti.

Tokcan ailesinin dört çocuğu oldu: Nail (1942), Semra (1945), Nurçin (1948), Murat (1952). 1949-50'de Ankara Bahçelievler semti yeni yeni oluşuyordu. Enis Fikri Bey burada görkemli bir ev inşa ettirmişti. Mimar Adli beyin projesini yaptığı 2½katlı konak o kadar ün yaptı ki İsmet İnönü de bir vesile ile görmeye gelmişti.

Oğlu Nail Bey anlatıyor: “Babamın tatil yaptığını bilmiyorum. Her zaman kravat ve ceketli gezerdi. 1967 senesinde Demirel hükümeti cumartesi çalışmasını kaldırınca ‘Türkiye haftada iki gün tatil yapacak kadar zengin değil!’ diye mektup yazmıştı. Eve iş getirmezdi. Yazıhaneyi severdi. Son dönemde bile, vefatından 10 gün öncesine kadar işe geldi. İyi yaşamayı, iyi araba kullanmayı, para harcamayı severdi”.

Enis Fikri Bey 1997 senesinde, eşi

Nazlı Hanım 1998'de vefat etti. Yıllar içinde Tetico faaliyet sahalarını değiştirdi ve geliştirdi. Savunma, turizm, enerji ve ulaştırma konularında uluslararası bir isim olarak, ikinci ve üçüncü nesil Tokcanlar çalışmalarını sürdürüyor.

Teşekkür: Babası Enis Fikri Bey hakkında bilgi ve belgeleri paylaşan Sayın Nail Tokcan'a içten teşekkürlerimi sunarım.

Ek 1:

Türkiye'de Rotary'nin Kuruluşu: 1950 yılından sonra ülkemizde özellikle ekonomik alanda bazı gelişmeler başlar. Türkiye 1952 yılında NATO'ya girer. Bu gelişmelere bağlı olarak bir-

çok yabancı şirket Ankara'da temsilcilikler kurmaya başlar. Ankara'da, gittikçe artan bir yabancı işadamları grubu oluşur. Eski dönemlerle kıyaslanamayacak kadar çok asker ve sivil personel, eğitim ve çeşitli nedenlerle Avrupa ve özellikle Amerika'ya gönderilir. Türkiye'de dışa açılmak isteği ve gereği güçlenmeye başlar. Bunun odak noktası Ankara'dır.

Ankara'da elverişli bir zeminin oluştuğunu düşünen Uluslararası Rotary, 1950-1952 yılları arasında, Ankara'da bir Rotary Kulübü kurulmasını öngörür. Ancak girişimler o günün koşulları içinde sonuç vermez. Bu girişimden altı ay sonra, Karpiç Lokantasındaki bir yemekte, Türk ve Amerikalı işadamları konuyu tekrar ele alır ve Lions başvurusunun reddi nedenlerini ve bu engelin aşılması olanaklarını tartışırlar. Bu aşamada, Uluslararası Rotary'nin Lübnan'daki 245. Bölge Guvernörü Augustin J. Catoni de, bölge sorumlusu olarak konu ile ilgilenmektedir. Bu ilgi o tarihte kendisine bağlı şirketlerden birisinin (American Export Lines Ankara Şubesi) müdürü olan Oğuzhan Koraltan'ın bu çalışmalarda yer almasını sağlar.

TBMM Reisi Refik Koraltan'ın oğlu Oğuzhan Koraltan'ın katılması ile Ankara Rotary Kulübü'nün kurulması çabaları gelişir ve özellikle resmi makamlarla olan temaslar olumlu bir yola girer. Cumhurbaşkanı Celal Bayar'ın 1954 yılında Amerika Birleşik Devletleri'ne yapmış olduğu resmi ziyarette bazı Rotary Kulüplerini ziyaret etmiş olması da Türkiye'de Rotary anlayışının gelişmesinde etkili olur.

Nihayet üç kişiden oluşan Ankara Rotary Kulübü Kurucu Heyeti oluşur: Ekonomist Oğuzhan Koraltan, tüccar Nail Avunduk, Hukuk Doçenti Dr. Mukbil Özyörük. Bütün işlemler tamamlanarak 1953 yılı yazında başlayan çalışmalar 1954 yılı başlarında sonuçlandırılır ve ilk Türk Rotary

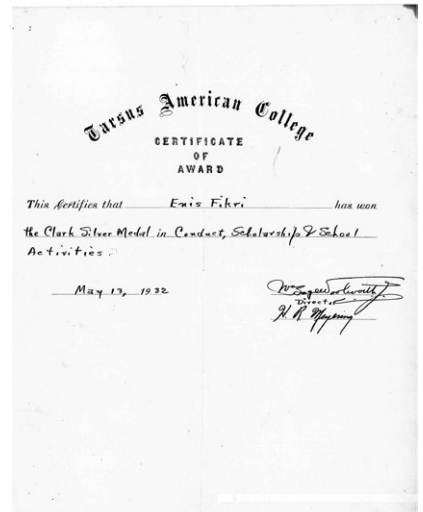
Kulübü “Ankara Rotary Kulübü” 24 Mart 1954 günü Ankara Palas'ta ilk toplantısını yapar. Ankara Rotary Kulübü'nün ilk üyeleri şunlardır: T.P.A.O. Genel Müdürü Şahap Birgi (İlk Başkan), Osmanlı Bankası Bölge Müdürü Cevat Girin, Makine Y. Mühendisi Orhan Koraltan, Koç Ticaret Müdürü Bernar Nahum, Madenci İnşaat Y. Mühendisi Kemal Seler, Tetico Müdürü Enis Tokcan, Pan American Genel Müdürü Walter Pedersen, Cokey Kulübü Başkanı Sait Atıcı, Gazeteci Zeyyat Ebüzziya, Koç Grubu Mühendislerinden Bülent Büktaş, Mimar Tuğrul Devres, İnşaat Mühendisi Vedat Urul, Gazeteci Vedat Abut, Mühendis Ahmet Tokuş (Milletvekili), Mühendis Hüseyin Sermet, İnşaat Mühendisi Vecdi Diker, İnşaat Mühendisi Galip Kardam, Bankacı Bahattin Bursalı, Prof. Dr. İhsan Doğramacı, Hukuk Prof. Hikmet Belbez.

Ek 2:

Enis Fikri Tokcan, Türk ekonomisinin çok zayıf ve kendi içine kapanık yollarında dünyaya açılmanın önemini kavramış nadir iş adamlarımızdandı. Çeşitli firmalarda edindiği bilgi ve deneylerin birikimini iyi değerlendirmişti. Kendini sınırlandırmıyor, her fırsatta doğru ve başarılı işlerin peşini kovalıyordu. Dünyayı iyi tanıyordu. Avrupa'nın her ülkesinden Amerika'ya uzanan büyük şirketlerin yöneticileriyle yakın dostluklar kurmuştu. Türkiye'nin bu firmalar ile köklü ilişkilerinin kurulmasında Enis Tokcan'ın inkâr edilmez payı ve alın teri vardır. Cumhuriyet'in ilk yollarında Güneydoğu Anadolu'nun kalkındırılması projelerinde şükranla anılacak çok önemli hizmetleri olmuştur. Kurtalan'a uzanan demiryollarının her santim rayında, her küçük istasyon binasında Enis Tokcan'ın sabır ve maharetinin yarattığı mükemmel yatırım terkihi vardır.

Türkiye'nin dünya ile bağlantılar kuracak şirketlerini Vehbi Koç ile or-

tak olarak örgütlemişti. Uzun yıllar bu ortaklık Türkiye'nin yatırım ve kalkınma hamlelerinde başarılı hizmetler vermişti. İkinci Dünya Savaşı sırasındaki bütün güçlüklerle rağmen her fırsatı kullanarak bu ilişkilerin düzenli yürütmesinde gayretli olmuş ve Türkiye'nin harp dışında kalmış ekonomik ve ticari yaşamına katkılarını azamileştirmişti. Değişmeyen ilkesi ülke ekonomisinin yararına olan projeleri üretmektir. Zihninin boş durduğu görülmemişti. Yetmişli yıllar, yetmiş sente muhtaç olduğumuz yıllardı. Büyük dünya firmalarından yapılan ithalatın kapandığı zamanlarda Enis Fikri Bey'in itibarı

uzun süre devam etmiş ve bu ithalat, önemli yatırımların makine ve teçhizatını sağlamıştı.

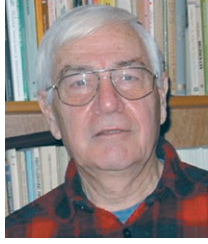
Türkiye için çok şey yaptı ama hatıralarını yazmadı. Yazsaydı, Cumhuriyetimizin kuruluşundan, dünyaya açılma azmini yaşadığımız bugünlere kadar ekonomik yaşamımızın tarihçesini çok yakından ve en gerçekçi ölçülerde izlemek fırsatı bulmuş olacaktık. Birlikte çalıştığı arkadaşları Türk ekonomi tarihinin bilinmesi ve değerlendirilmesi gereken hatıralarla doludur. Bu hatıralar, ticaret ahlakının ve hizmet disiplininin nadir örneklerini yansıtır.

Yılmaz Karakoyunlu 17.02.1997 tarihli gazete yazısı

Ek 3:

Vehbi Bey (Koç) Fazıl Öziş ve Halki Alisbah'ın Ankara bürokrasisi ile ilgili anılarını dinlemekten büyük keyif alırdı. Öziş'in yemek yeme merakı ise hemen herkesçe bilinir ve bununla ilgili hikâyeler sık sık anlatılırdı... İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Vehbi Bey'in ilk Amerika seyahatinde öğle yemeklerinden hemen sonra Fazıl Öziş'in ortadan kaybolması, dikkati çekmeye başlamıştı. Başlangıçta, bu kayboluşlar Fazıl Bey'in istirahat merakına veriliyordu!.. Ancak, aradan birkaç gün geçtikten sonra Enis Tokcan gerçek durumu Vehbi Bey'e anlatmak mecburiyetinde kalmıştı: “Beyefendi, siz, tasarruf yapılınsa düşününce ile öyle bir baskı koydunuz ki, Fazıl Bey sofradan hep doymadan kalkıyordu! O büyük gövdenin açlığa tahammül etmesi mümkün olmadığı için de, istirahat ettiğini sandığımız saatlerde başka bir lokantada karnını doyurmaktaydı!” Rivayete göre, Vehbi Bey bu olayı öğrendikten sonra arkadaşlarının yemeklerine müdahale etmekten vazgeçmişti... Ceket yakalarında ve kravatlarında daima birkaç “mönü” izi bulunan Fazıl Öziş'in unutulmayan bir hikâyesi de Ankara'daki ünlü Karpiç Lokantasında geçmişti. Önemli müşterilerine kendisi servis yapan Baba Karpiç, bir gün Vehbi Bey'in iş misafirleriyle oturduğu masasına, küçük bir sepet içinde turfanda kayısı getirmişti. Fazıl Bey bir taraftan konuşuyor bir taraftan da devamlı kayısı yiyordu. Vehbi Bey'in hesap pusulasını inceleyeceğini ve turfanda kayısı parasını ödemeyeceğini bildiği için, Baba Karpiç, Fazıl Öziş'e şu uyarıyı yapmak zorunda kalmıştı; “Fazıl Bey, afiyet olsun! Ama yok mecburiyet, kayısıları bitirmeyel!”

Can Kırış, Anılarımla Patronum Vehbi Koç

Engin Ünsal
TAC'55

DUVARDAKİ RESİMLER

Özlemek çok güzel ve çok anlamlı bir duygudur. İnsan bu yaşamdan yolcu ettiği yakınlarını, uzun yıllardır görmediği ve belki de hiç göremeyeceği dostlarını, çocukluğunu, gençlik yıllarını ve sisler arkasında kalmış günlerini tarifsiz acılar içinde özler. Bu geçmişe duyulan özlemin bazı kareleri müthiş keyif verici, bazı kareleri hüznün denizinin dalgalarına gömülüdür. Hele bazı geceler odanızda yalnızken, balkonunuzda saksıdaki karanfilin kokusu ile ciğerlerinizi doldururken hele bir de içerideki odadan Mahler'in müziğinin notaları karanlığın üstüne uçuşuyorsa yağmur yüklü bir bulut gibi hissedersiniz kendinizi. Bu güzelliği göz pınarlarınızda biriken iki damla gözyaşı ile zenginleştirdiğiniz zaman özlemin çarmıhına kendinizi germiş sayılırsınız. Ne keyifli, acısı ne doyumsuz duygularla doludur böyle anlar. Bunu ancak yaşayan ve duyan bilir.

Ben tüm bunlardan öte çocukluğum, gençlik yıllarıma geçtiği kasabaları, şehirleri ve onların unuttuğum kokularını özleyorum. Babamın memuriyeti dolayısıyla çocukluğum Tatvan, Bitlis, Diyarbakır, Çankırı, Kozlu ve Zonguldak'da geçti. Bu kasabaların ve şehirlerin yollarında ya kamyonla ya da kara trenle seyahat ettik. Bu yolculuklar ne kadar yorucu ve zorsa vardığımız yerlerdeki anılarım kar altından boy veren kardelen çiçekleri kadar güzeldi. Aradan bunca yıl geçti ve ben bu kasabalara ve şehirlere, çok istediğim halde, bir türlü gidemedim. Bazı geceler düşlerimde o denizin kıyısında, meyva bahçelerinin yollarında kedimi yürürken görüyorum ve tatlı bir heye-

canla ürperiyorum.

Bir süredir geçmişe duyduğum özlemi bir resimde yaşıyorum. Sabahları spor yapmak için gittiğim bir kapalı spor salonu var. Geniş duvarlarına büyük boyutlarda resimler asıyorlar. Son günlerde o duvarlarda ki resimleri hayranlıkla izliyorum. Birinde bir genç adam sarp bir kayalıktan aşağıya, derin bir vadiye ipe tutunarak inmeye çalışıyor. Diğerinde bir delikanlı sörf tahtasının üzerinde, ardından gelen saçları beyaz köpüklerle donanmış büyük bir dalganın önünden kaçmaya çalışıyor. Benim hayran olduğum resim üçüncüsü. O kocaman resimde arkası dönük bir adam bir tepeden yarım ay şeklindeki bir sahile bakıyor. Sahilin sol ucunda, sahilden biraz uzakta, denizin ortasında bir kaya duruyor. Sahili çevreleyen tepelerde sadece ağaçlar var. Deniz dingin ve mavi. Tepedeki adam denizi seyrediyor ve kimbilir neler düşünüyor? O adamı kıskanıyorum; çünkü seyrettiği sahil tıpkı benim çocukluğun en güzel yıllarını yaşadığım Kozlu'nun sahiline benziyor. Benziyor değil tıpkısının aynısı adeta. Fotoğrafı çeken usta sanki evler yapılmadan, insanlar gelmeden önceki bir zamanda Kozlu'nun etrafına kurulduğu o koyun fotoğrafını çekmiş.

Dayanamıyorum, yavaşça duvara doğru yürüyorum, resmin altına geldiğimde resimdeki adama sesleniyorum. “Elini uzat dostum, senin yanına gelmek, çok seneler öncesinde kalmış kasabamı yeniden görmek ve güzellikleri seninle paylaşmak istiyorum” diyorum. Adam hafifçe gülüyor ve bana doğru elini uzatıyor. Uzattığı sınımsız eli tutuyorum ve adam beni

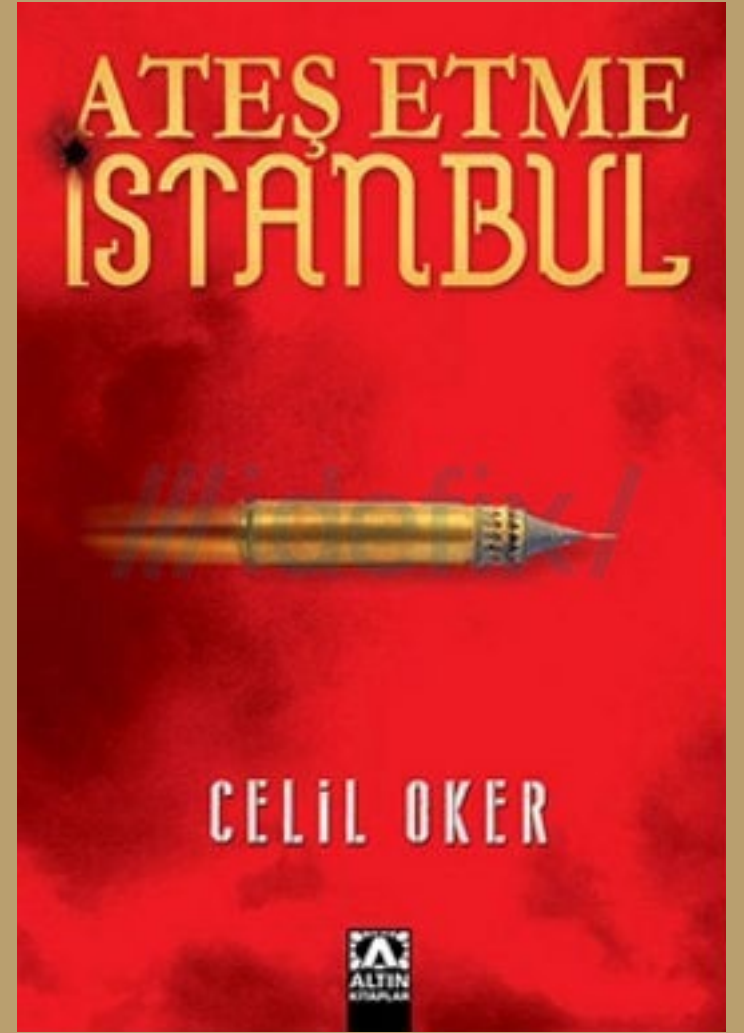
yavaşça bulunduğu tepeye doğru çekiyor. Yüzüme serin bir rüzgârın elinin değdiğini hissediyorum. Sevinçle ürperiyorum. Adama,” sağ ol dostum, ben izinle aşağılara inip bu çok özlediğim sahilde gezinmek istiyorum” diyorum. Adam gülüyor. Bir şey söylemiyor. Sadece başını sallıyor.

Heyecan içinde bayırdan aşağıya sahile iniyorum. Benim yılların gerisinde bıraktığım aynı sahil. Dalgalar kumsalı uykusundan uyandırmak istemez gibi, uyuyan bir çocuğun saçını okşar gibi, usulca geliyor ve beyaz ince köpüklerini bir öpücük gibi kumların üstüne bırakıyor. O küçük dalgaların arkasında oynayan gümüş balıklarını görüyorum. Bunlar acaba gömleğimi ağ yapıp yakalamak istediğim balıklar mı? Daha çok heyecanlanıyorum ve arkama dönüp sahile evler koyuyorum. Sahilin ucundaki yamaçta oturduğum evi yeniden görüyorum. Penceresinde saatler boyu durup dalgaların, martıların sesini dinlediğim pencere öyle karşımda duruyor. Anem mutlaka mutfakta akşam için yemek hazırlıyordur. Kardeşlerim kapının önündeki ağacın altında evcilik oynuyorlardır. Ben Talas Amerikan Okulu'na gitmek üzereyim. Eylül ayını beklerken duyduğum heyecanı yeniden duyuyorum. Birden babam beliriyor kapıda. Evde ne kadar halı, kilim varsa sırtlayıp yan komşumuz bakkalın evine götürüyor. Okul taksidini ödeyebilmek için ondan borç alacak ve karşılığında tüm maddi varlığı olan iki halı ile bir kilimi ona rehin edecek. Babam parasız; ama ideali büyük. Ona saygı duyuyorum ve benim için yaşadığı bu sıkıntıdan müthiş üzülüyorum.

Sonra birden aşağıdan battıkayık Özdemir'in sesini duyuyorum. “ Hadi gel balığa gidelim” diyor. Kayığını sık sık dalgalı denizlerde batırdığı için herkes onu “battıkayık” diye çağırıyor. O ise her seferinde bu seslenişlere gülerek yanıt veriyor. Sevinçle aşağıya iniyorum, Özdemir'in sandalını denize indiriyoruz ve denizin ortasında ki büyük kayayı dolanıp Öküşne'ye doğru kürek çekiyoruz. Deniz balık kaynıyor. Akşama kadar iki kova uskumru tutuyoruz. . Sonra birden ortalık kararıyor. Ne olduğunu anlamaya çalışırken ışıklar yeniden yanıyor ve kendimi o resmin önünde Kozlu'yu özlerken buluyorum. Spor salonunun ışıklarının bir gidip gelmesi beni o tatlı düşümden uyandırıyor. Müthiş üzülüyorum ve gerçeğin aynasına yeniden dönüyorum.

Düşünüyorum da o sislerin ardında kalan kasabalara, şehirlere yeniden gidebilsem kimbilir nasıl mutlu olurum? Beni kimsenin tanımadığı, benim kimseyi tanımadığım sokaklardan geçerken neler düşündüm acaba? Gitmek ve tamamen değişmiş sokaklar, yeniden kurulmuş mahalleler, evler beni mutlu edermiydi bilmiyorum. Gitmek ve özlediklerini göremeyerek üzölmek mi yoksa her şeyin yerli yerinde olduğunu sanarak özlemimi sürdürmek mi? Hangisinin doğru olduğuna karar veremiyorum.

Siz doğduğunuz, büyüdüğünüz, sokaklarında çocukluğunuzun en güzel günlerini bıraktığınız kasabaları, şehirleri özleyiyor musunuz? Özlediğinizde ne yapıyorsunuz? Benim gibi oturup hüznleniyor musunuz yoksa atlayıp bir trene, bir vapura, bir arabaya çocukluğunuzun o yemyeşil kıyılarına mendil sallıyor musunuz? Oraya vardığınızda yaşadığınız duygularınızı, izlenimlerinizi oturup sizinle saatlerce konuşup paylaşmak isterdim. Yaşamın her evresinin güzel olduğunu bilerek bu konuşmayı yapmak kim bilir ne kadar keyifli olurdu.

Yılın Polisiye Kitabı: Ateş Etme İstanbul

Dünya Kitap Dergisi tarafından 21 yıl

önce dağıtılmaya başlanan Yılın En İyileri

Ödülleri'nin sahipleri açıklandı!

Aylık edebiyat dergisi SabitFikir tarafından

belirlenen “2013 yılının öne çıkan 50 romanı”

arasında yerini alan Ateş Etme İstanbul, bu kez

de Dünya Kitap Dergisi'nce Altın Sayfa Yılın

Polisiye Kitabı Ödülü'ne değer görüldü!

Metin Celâl, Nevzat Işıltan, Selim İleri, Sevin

Okyay, Faruk Şüyük ve Erol Üyepazarcı gibi

edebiyat dünyasının değerli isimlerinden oluşan

Altın Sayfa kategorisinin seçici kurulu, Yılın

Polisiye Kitabı olarak Celil Oker TAC'71 imzalı

Ateş Etme İstanbul adlı romanı ödüle değer

buldu.

Semih Fıncıoğlu
TAC'71

Sinema Makinistlerine Saygılarımla

Bir deftere epeyce bir zaman önce “Türkiye Cumhuriyeti’nde kitlesel hakarete maruz kalan kişilerin başında başbakanlar, ardından futbol hakemleri, üçüncü sırada da sinema makinistleri gelir” diye bir not yazmışım, geçenlerde elime geçti. Bu cümleyi görünce yeni teknolojiler nedeniyle makinistliğin, yani eski usul sinema projeksiyon operatörlüğünün bambaşka bir tarafa kaydığı, onlarca yıl cefamızı çekmiş makinistlerin unutulup gittiği geldi aklıma. Türkçe dilinde bu insanlarla ilgili yazılıp çizilmiş ne var diye internette bakındım, çok az şey görebildim. Bu yazıyı bu konuda çok bir şey bildiğimden değil, yalnızca son derece zahmetli ve epeyce de tuhaf ve düşündürücü bulduğum bu mesleğin emektarlarını hatırlatmak için yazıyorum.

Onlu yaşlarımı geçirdiğim Tarsus’taki beş-altı sinema içinde en “nezih” sayılanı, adı üstünde, Aile Sineması idi. Bayağı küçük ama temiz ve düzgün salondaki koltuklar küçük tabelalarla belirtilen üç bölgeye ayrılırdı: BEKAR, AİLE, BEKAR AİLE. “Bekar” kadınsız erkekler, “aile” bildiğimiz kadınlı erkekli aileler, “bekar aile” de yanında erkek olmayan kadınlar anlamına geliyordu. Bir öğleden sonra sinemaya gelmiş iki genç kıza yanında çoluk çocuğu oturan bir adamın bile karanlıkta sarkıntılık etme olasılığını sıfırlayan bir çözüm. Yanında erkek çocukla gelmiş kadınların aile bölümüne mi yoksa bekar aile bölümüne mi oturması gerektiği konusunda yer göstericiyle tartışıklarını da hatırlıyorum.

Bu son derece “duyarlı” Aile Sineması’nda bir cumartesi öğleden sonra bir arkadaşla Hitchcock’un Kuşlar filmini izliyordum. Filmin en gerilimli noktalarından birinde başroldeki Rod Taylor kuşların evin içine girip girmediğini kontrol etmek için sessizce, yavaş yavaş merdivenlerden çıkıp evi kolağan etmeye başladı. Adam bir katı bitirip ötekine yönelirken balkondan makinistin sesi duyuldu: “hamile hanımlar varsa bakmasın, çok korkulu bir sahne geliyor.”

Birçok kişinin buna benzer anıları olabileceğini düşünüp kısa bir süre önce arkadaşlara ve üyesi olduğum sosyal medya gruplarına bir duyuru gönderdim, hazırlamakta olduğum bu yazıdan söz ettim ve sinema makinistleriyle ilgili ilginç anıları olanlar varsa bana yazsın dedim. Kimse-den belirli bir anı gelmedi (herhalde benim radarlarım ötekilerinkinden daha farklı yönlere ayarlıymış) ama birkaç arkadaş “makinist” denince aklına ne geldiğini yazdı.

Hepimizin hatırladığı temelde şu: 1960’lar ve 70’lerde Anadolu sinemalarındaki gösterimlerde çok sık ya bir “teknik arıza” olur ya da elektrik kesilirdi. Ve bu durumlarda hemen ışıklar ve “hoop makinist, uyuma” ya da “sees” bağırtiları başlardı. Arıza devam ederse bu bağırtilar tempolu “ma-ki-nist, ma-ki-nist”e, o da gide-rek “ib-ne ma-ki-nist”e dönüşürdü (bir arkadaş büyük şehirlerin büyük sinemalarında o terbiyesizliğin edilmediğini söyledi). Sorun elektrik kesintisiyse makinist hemen odasından çıkıp “elektrik kesildi” diye bağırıp

duyurmaya ve milletin azmasını önlemeye gayret ederdi.

Arızalar dışında makinist bir de “makası” nedeniyle tepki alırdı. Ailelerin de gittiği sinemaların patronları makinistlerden “uygunsuz” sahneleri (yani, temelde, öpüşmeleri) makaslamasını isterdi; bu da, özellikle makas kesintinin fark edilebileceği bir yerden atılmışsa, yine ışıklar ve yuhalamalarla protesto edilirdi.

Tiyatro da, sinema da belirli uzunluklarda zaman dilimleri sunan sanatlar. Tiyatroda izlediklerimiz etten kemikten insanlar oluyor ve zamanı onların kontrolüne bırakıyoruz, çok büyük bir falso ya da aksama olmazsa sesimizi çıkarmadan oturup izliyoruz. İzlediğimiz tiyatro oyununu çok sıkıcı bulduğumuzda ayağa fırlayıp “yeter be, çok sıkınız” diye bağırarak isteyebiliriz ama hem sahnedekilere hem de diğer izleyicilere ayıp olmasın diye yapmıyoruz. Yapacak olursak da yer göstericiler bizi kaldırıp kapının önüne bırakıyorlar.

Bir sinema yapıtı da belirli bir süreden oluşuyor; ama bu süreyi film karelerinin ardı ardına gözümüzün önünden geçmesi oluşturuyor. Başka bir deyişle, film, tiyatro yanılması yaratıyor ve biz bunun böyle olduğunu, sanal bir tiyatro izlediğimizi bilerek izliyoruz. Sinema salonundaki koltuğa ya da evimizdeki ekranın karşısına “kandırılmak” üzere oturuyoruz. Filmleri artık evlerimizde izleyebilmemiz ve istediğimiz zaman durdurmamız, yeniden başlatmamız, geri ya da ileri almamız mümkün; ama, malum, sinema salonu gibi kit-

lesel izleme ortamlarında “şu filmi bir durdurun da tuvalete gidip geleyim” olmuyor. Sürece dahil olan herkesin üzerinde uzlaştığı bir protokol var: süreyi bütünüyle kesintisiz biçimde film belirleyecek ve izleyici bireyler oturup birbirlerini rahatsız etmeden, sessizce izleyecekler. Filmi yapan da, finanse eden de, sinema işletmesi de, izleyici de bütün düzenini bu belirli uzunluktaki yanılmanın kesintisiz bir biçimde sunumuna göre ayarlıyor. Ve filmin gösteriminin yanı sıra bu kesintisizlik kuralının uygulanması ve sorumluluğu da gidip gidip “sinema makinisti” denen adamcağızın sırtına yükleniyor.

Çocukluk ve gençliğimde sinema makinistliği bana hem tuhaf hem de oldukça adaletsiz bir iş dalı olarak görünürdü. Makinistin işi kandırmaca esaslı bir eğlence türünün, sinema deneyiminin gerçekleşmesini sağlamaktı. Yani, altı üstü üç-beş kuruş para ödenip gelinen, “olsa iyi olur, olmasa

bir zararı olmaz” bir etkinlikten söz ediyoruz: altı üstü sinema. Ama bir salonda, aynı koşullarda toplanan ve kesintisizlik beklentisini paylaşan izleyici (karşısında tiyatrodaki gibi “canlı” bir muhatap olmaması nedeniyle de) hemen kitleleşiverirdi ve beklentilerinin karşılanması konusunda saldırganlaşacak kadar ciddileşirdi. Bu kitlelerin taleplerini ve hislerini yönelttiği kişi de, işte, arkadaki odada oturduğu bilinen tek bir insan, yani makinist olurdu. Bu meslek dalına “adaletsiz” dememin nedeni bu orantısızlık.

Öyle ki, yine yukarda sözünü ettiğim Aile Sineması’nda Karanlığa Kadar Bekle’yi (Wait Until Dark) izliyordum. Ayrıntıları hatırlamıyo-

rum ama filmde kör bir kadın (Audrey Hepburn) evine girmiş kötü adamla mücadele ediyordu ve en gerilimli noktada adam kadını yakalamaya, kadın da evdeki ampulleri birer birer kırıp adamı karanlıkta bırakmaya uğraşıyordu. Tabii ki ampuller söndükçe ev, dolayısıyla da sinema perdesi biraz daha kararıyordu. Bir noktada son ampul de sönüp perde bütünüyle kararınca hiç unutamayacağım bir şey oldu, seyirci ısıklık ve “makinist uyuma” bağırtilasına başladı, makinist de yukardaki odasından çıkıp “kesin be, film icabı öyle, arıza yok, birazdan aydınlanacak” diye azarladı seyirciyi.

Bu yazdıklarımı okuyan, sözünü

ettiğim dönemleri bilemeyecek yaştaki kişiler sinemalarda makinistlerle izleyiciler arasında neredeyse “interaktif” bir ilişki olduğunu düşünebilirler. Bu az çok doğrudur. Örneğin, arkadaşlarla İzmir’de, Karşıyaka’daki bir açık hava sinemasında Çavuş (The Sergeant) filmini izlediğimizi hatırlıyorum. Filmin ortalarında birden sinemanın tepe ışıkları yanıp sönmeye başlamıştı, ne oluyor demeye kalmadan filmin başrolündeki Rod Steiger bir kapıdan girmiş ve “kim yakıp duruyor bu ışıkları?” gibisinden bir şey söylemişti, izleyiciler dönüp makinisti alkışlamışlardı.

1980’lere, hatta paraya sıkışık ülkelerde 90’lara kadar makinistin izleyici kitlesinin beklentilerini karşıla-

makta kullandığı araç gereç, aksaklık çıkarması, yani kesinti yaratması neredeyse garantili bir teknolojinin ürünüydü. Eski sinema projeksiyon makinelerini, özellikle de Anadolu’da kullanılan ikinci, üçüncü el olanları kullanabilmek bayağı bir hüner ve deneyim gerektiriyordu. Aletlerin tasarımındaki karmaşıklığın ve her an bir yerinin aksamasının yanı sıra gözetilmesi gereken daha birçok öge vardı. Örneğin, eski filmlerin bir anda alev alverdiği bilinirdi (selüloz nitrattan yapılmış). Sonradan tutuşmak yerine yalnızca eriyen selüloz triasetata geçilmiş, daha sonraları da yanmaz ve sağlam polyestere. Pro-

jektörlerin ışık olarak çok uzun zaman “karbon ark lambası” kullanması nedeniyle (Türkiye’de “kömürlü sistem” derlerdi), en küçük bir aksamada film yaniverirdi (sinemalarda “kumanda” odalarında yangın çıkması da bildik bir olaydı).

Film yanmanın yanı sıra çok sık da kopardı ve makinistin

makineyi durdurup iki ucu asetonla birbirine yapıştırması, biraz geri sarması ve aleti tekrar çalıştırması gerekirdi (ve aynı noktadan tekrar kopuvmesi de alışıldık bir durumdu). Bunların ötesinde bir de ses ve görüntü senkronu sorunu vardı: özellikle Türk filmlerinde ses birden görüntünün birkaç saniye önünden ya da arkasından gitmeye başlardı. Bütün bu nedenlerden makinistin sürekli aletin başında durması ve arızayı en çabuk tarafından giderebilmesi gerekirdi.

Bu da “ses”le ilgili bir anı:

Tarsus’taki sinemaların en kötüsü arka taraflardaki Saray Sineması idi: ikinci, üçüncü kalite siyah-beyaz filmler gösterirdi ve ahırdan boz-

ma olduğu için hâlâ tezek koktuğu söylenirdi, bizim çevreden hiç giden olmazdı. Bir yaz tatilinde Tarsus'ta babamla kalmıştım. Bir gün sokakta Saray Sineması'nın panosunda bir de baktım ki Ingmar Bergman'ın Sessizlik filmi oynuyor. Koşup babama bu filmin ne kadar ünlü olduğunu, bu sinemaya herhalde kazara düştüğünü, kaçırmamamız gerektiğini anlattım, akşam da adamcağızı çeke çeke götürdüm.

Tarsus yazının dayanılmaz sıcaklığında kapalı salona girdik. Gerçekten de hayvan pisliği kokusu vardı. En ilginç olan da projeksiyon makinesinin bir odada değil, salonun tam ortasında, açıkta duruyor olmasıydı. Makinisti de yanbaşında. Ve Sessizlik filmini kulağımızın dibinde nerdeyse lokomotif gürültüsüyle çalışan bu makineyi izledik. Çok farklı beklentilerle gelmiş az sayıdaki Saray Sineması seyircisi de, bana yan gözle ters ters bakan “avantürnye” Amerikan filmi düşkününü babam da filme akıl erdiremedi. Bir süre sonra birisi makiniste “lan oğlum şunun sesini açsana” diye bağırdı, makinist de “ses açık abi, filmin kendinde doğru düzgün ses yok” diye cevap verdi, başka birileri “ya Sessizlik diye filme gelmişsin, ses niye yok diyorsun” gibisinden espriler yaptı, az sonra da ben, peder ve makinist di-

şındaki hemen herkes kalkıp söylene söylene çıktı sinemadan.

Dünyanın birçok yerinde olduğu gibi, Türkiye’de de sinema makinistliği usta-çırak ilişkisiyle edinilen bir meslekti. Bu işi yapanlar ya sinemada temizlikçi, gazozcu, yer gösterici olarak işe başlayıp elinin yatkın olduğu anlaşılınca makinistin çırak edindiği ya da otomobil, radyo tamirciliği gibi mesleklerden geçiş yapmış kişiler olurdu. Tarsus’tan hep sürekli koşuşturan, asabi ve pislik yapan izleyiciye her an girişmeye hazır, hafif bitirim adamlar kalmış aklımda. Son bir anı daha:

Yine epeyce sıcak bir gece Tarsus’ta birkaç arkadaşla bir binanın terasındaki yerli film gösteren açık hava sinemasına gitmiştim. Sanırım bir yazlığına açılmış, sezonluk bir girişimdi: arkaya derme çatma bir projeksiyon odası yapmışlardı, perde bitişik binanın beyaza boyanmış yan duvarıydı, iskemleler de bildik ucuz kahve iskemleleri.

İkinci film, bitimine 10-15 dakika kala, yani en heyecanlı yerinde koptu. Makinist tepe ışıklarını yakıp tamire koyuldu; ama iş uzadıkça uzadı, izleyiciler arasındaki aileler kalkıp gittiler, geriye kalan bekar erkek takımı da giderek kudurmaya, makiniste hakaretler giderek iskemleleri devirmeye,

yumruklaşmalara falan dönüşmeye başladı. Bir noktada terden sıırıslam olmuş, perişan haldeki makinist bir nara atarak odasından fırladı, seyircinin ortasına gelip bir iskemleye çıktı, nefes nefese “iki saattir uğraşıyorum, tamir olmuyor işte, canımı mı alacaksınız lan?” diye bağırınca millet sus pus oldu. Ondan sonra “dinleyin bakayım” deyip başladı filmin geriye kalanını tane tane anlatmaya, izleyici de efendi gibi dinledi, hatta “Peki kızın babasına ne oluyor?” gibisinden sorular bile sordu, sonra da çıkıp gittik.

Eğer İtalyan yönetmen Giuseppe Tornatore’nin çok ünlü Cinema Paradiso adlı filmini (1988) izlediyseniz, burada yazdığım hemen her şeyden o filmde de söz edildiğini anımsarsınız. Film 1950’lerin Sicilya’sında geçer, ben 1960’lar ve 70’lerin Tarsus’undan söz ediyorum. Herhalde dünya üzerindeki her toplum belirli bir dönemde bu teknolojiyi ve onun uzantısı olan ritüelleri ve absürdlükleri az çok aynı biçimde yaşadı ve bitirdi. Cinema Paradiso’yu görmeyenlere, özellikle de gençlere izlemelerini çok tavsiye ederim: biraz melodramatik olsa da hoş bir filmidir ve sinema makinistliğini bu derecede kapsamlı ele alan tek yapıt da bildiğim kadarıyla odur.

Mahmut Telli
TAC’57

VATAN SEVGİSİ

Avrupa’da doğup büyüyen gençlerimiz arasında vatan duygusu bizim jenerasyonunkilerden biraz farklı, çünkü onlar Avrupa’da doğdu büyüdü; vatan olarak da sadece doğdukları ve doydukları yer olan Avrupa’yı, gördü. Onlara ne kadar, “ana vatan Türkiye” ya da, “yavru vatan Kıbrıs” gibi laflar söylesek bir kulaklarından girer öbür kulaklarından çıkar gider; çünkü onların çoğuna göre vatan Avrupa’da doğdukları ve doydukları, yerlerdir. Halbuki, Türkiye’de doğup büyüyen ve buralara gelen bizim jenerasyona göre vatan Türkiye’dir ve çok kutsaldır; çünkü bizim jenerasyon ilkokuldan başlayıp üniversiteyi bitirinceye kadar sürekli vatan ve millet şiirleriyle ve marşlarıyla yetiştii. Bizlere sürekli Kurtuluş Savaşımız anlatıldı ve çok büyük bir yurt sevgisi aşılandı. O nedenle bizim jenerasyonun yurt sevgisi ve vatan tutkusu çok güçlüdür; nasıl olmasın? Daha ilkokul çağlarında:

“Ey vatan gözyaşların dinsin yetiştik çünkü biz”

Gibi marşlarla kulaklarımız doldu. Daha sonraları İstiklal Marşımızın tamamını ezberledik ve vatanın ne olduğunu biraz daha iyi anladık. İstiklal Marşımızda Mehmet Akif Ersoy:

“Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda

Şuheda fışkıracak toprağı sıksan şuheda

Canı, cananı bütün varımı alsın da hüda

Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda”

Yani, toprağını sıksan şehit fışkıracak olan bu cennet vatanın uğruna kim canını feda etmez ki; “Allah benim canımı, sevdiğimi hatta bütün varlığımı alsın ama beni vatanımdan ayırmasın” diyordu.

Daha sonraları Mehmet Emin Yurdakul’un milli şiirlerinden çok ke-yif almaya başladık.

Örneğin “Bu vatan kimin” şiirinde: “Bu vatan toprağın kara bağrında sıradağlar gibi duranlarındır. istiklal uğrunda namus yolunda kendini toprağa verenlerindir”

Derken hem büyük bir sevgi doğardı içimizde, hem de gurur duyardık milletimizle.

Vatan şiirleri hiç bir zaman eksik olmadı edebiyat kitaplarımızdan. Namık Kemal okurken onun ne kadar güçlü bir vatan şairi olduğunu anladık. Ne diyordu Namık Kemal:

“Vatanın bağrına düşman dayamış hançerini

yok imiş kurtaracak bahtı kara maderini”

Atatürk, kendisinde vatan sevgisini çok küçük yaşlarda uyandıran Namık Kemal’in bu şiirine, istiklal savaşının karanlık günlerinde meclis kürsüsünden şu cevabı vermişti:

“Vatanın bağrına düşman dayasın hançerini

bulunur kurtaracak bahtı kara maderini”

Bunun daha açıkcasını da şair Bedri Rahmi Eyüboğlu “yaaaaa” isimli şiirinde bakın ne kadar sade bir dille, açık ve seçik

Söylüyordu:

“Vatan mübarektir kabuuuul.

toprağı somun, diken i döşek

uğrunda döğüşmeyen eşşoğlu eşşek”

Örnek olarak verdiğim şiirlerden de anlaşılacağı üzere vatan kutsal bir topraktır. Bu, her ülke için aynıdır; çünkü vatan savaşarak kazanılmış, uğruna can verilmiş mukaddes bir topraktır. Vatani sevmek de sadece bu topraklar üzerindeki imkanlardan yararlanmakla olmaz, onun güzel gö-

rünüşünü heyecanla seyretmekle de olmaz. Bakın Namık Kemal vatan makalesinde vatan sevgisini nasıl tanımlıyor:

“Bebek beşiğı, çocuklar eğlendiğı, gençler geçimlerini sağladığı yeri, ihtiyarlar dinlenme köşelerini, evlat annesini, baba ailesini, ne türlü duygularla severse; insan vatanını o türlü duygularla sever.

İnsan vatanını sever; çünkü vatan çocukları arasında dil birliği, çıkar beraberliği ve candan arkadaşlık sayesinde bir kalp yakınlığı ve fikir kardeşliği meydana gelmiştir.

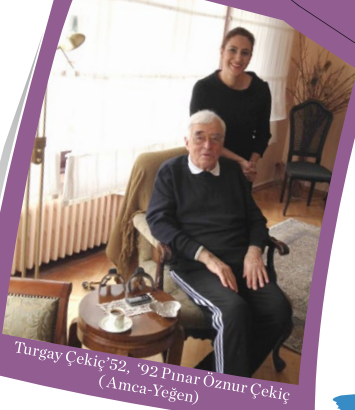
İnsan vatanını sever; çünkü vatan; millet, özgürlük, çıkar, kardeşlik, tasarruf, egemenlik, atalara saygı, aileye sevgi, çocukluk anılarının yad edilmesi gibi bir çok hislerin toplanmasından meydana gelmiş kutsal fikirdir.”

Bundan dolayıdır ki; insanlık tarihinin hangi sayfasına bakılacak olursa, her millette çıkan ilmi fikirler ve yüksek ahlak sahiplerinin hepsi vatan sevgisini dünya işlerinin hiçbirine değişmemiş ve pek çoğu vatan yolunda canlarını feda etmiş görünür. Bundan dolayıdır ki, her dinde, her millette, her terbiyede, her uygarlıkta vatan sevgisi en büyük kutsal görevlerdendir.

O halde vatan sadece üzerinde doğulan toprak parçası değil; kendi çocukları olan insanlar arasında dil birliği, çıkar birliği, fikir beraberliği ve sevgi bulunan kalıtsal bir topraktır, ve o nedenle de vatan kutsaldır.

Bazen vatan sevgisinden yoksun diyebileceğimiz bazı kişiler, parayla ya da ünvanla kolayca satın alınabiliyor ve ülkemiz aleyhinde konuşturuluyor. Bunlara arada sırada medyada ya da bazı gruplarda rastlayabiliyor ve onları kınıyorum.

TAC'li AİLELER

Turgay Çekic '52, '92 Pinar Öznur Çekic
(Amca-Yegen)

Adem Erol Tac '81,
Oğlu Ege Erol Tac 2014

Andaç Avşar (TAC'05)
Doğan Avşar (TAC'12)

Metin Sağır TAC 76
Oğlu Doğan Sağır TAC 05
Kızı Sanem Sağır TAC 09

Zeynep Karamahmet 93
Samsa Karamahmet 65

Rahmetli Dedem Aziz Naci ve kardeşleri soyadı kanunu çıktığında aile olarak "Naci" diye tanındıklarından bu soyadını istemişler. Ancak nüfus memuru "Naci" isimdir isimden soyisim olmaz buyurmuş. Onlar da Gülalp soyadını alıp doğan tüm erkeklerle "Naci" göbek adını vermişler. Gelenek halinde alt nesillere uzamış...

◀ Toplu resim maalesef yok ama gene bir Haldun Naci amcam ve TAC'47 Cevdet Naci Amcam ile fotoğrafımız ... 25. Yıl Reunion'dan

TAC' 47 Cevdet Naci Gülalp
TAC' 84 Ali Naci Gülalp (Cevdet Nacinin oğlu – Ali Nacinin oğulları Ber Naci ve Efe Naci halen Tarsus Sev ve TAC öğrencileri)
TAC'51 Adnan Naci Gülalp
TAC' 88 Ömer Naci Gülalp (Adnan Nacinin oğlu bendeniz)
TAC' 68 Haldun Naci Gülalp - Ortanca Amcam
TAC' 63 Haluk Naci Gülalp - küçük Amcam (TAC orta kısımdan ayrıldı)

Dilem Deniz Yıldırım
TAC'96

Tarsus Amerikan Koleji Kurumsal İletişim Yöneticisi

Seminer | SAĞLIKLI OLMAK

Sağlıklı olmak, insan mutluluğunun öncelik taşıyan bir ögesidir. Sağlık genellikle kendiliğinden var olan bir durum olarak algılanır. Oysa sağlıklı olmak uğrunda çaba gösterilmesi gerekir. TAC Beden Eğitimi Bölümü olarak 14 Kasım 2013 tarihinde, 1990 TAC Mezunu Detoks (Arınma) ve Sağlıklı Yaşam Uzmanı Gül Kaynak'ı ağırladık.

Öğrencilerimize ve velilerimize verdiği seminerde, doğal beslenme, su içmenin faydaları, pozitif düşünmek ve spor yapmak gibi temel yaşam prensipleri doğrultusunda hayatın sırlarını anlatarak büyük ilgi topladı. Görsel olarak yaptığı sunumla da dikkat çekerek, hazırladığı doğal karışımları öğrencilerimize tattırma fırsatı sundu. Son olarak ise, öğrencilerimizden ve velilerimizden gelen soruları itina ile yanıtlayarak, aklımıza takılan sorulara cevap bulmamızı sağladı.

Bizlere, sağlıklı ve kaliteli yaşam yolunda doğru ilerlememizi sağlayacak bilgiler veren Gül Kaynak'a teşekkür ederiz.

Savdağdır geçer sanma bu temiz sevgimi
Yaram derindedir dinle inleyen kalbimi
Sazın teline her vuruşta yüreğim titrer
Mızrapta hatıram kırık, mahzun bu kalpler
Bir gün bu gönül şad olacak diye sanma
Susan kalpte ne sevgi kalır ne aşk sen yanma
Zev-ku sefa bu kısa ömrün bak neresinde
Günler geçer hatıran kalır sessiz ömürde

TAC Mezunlar Derneği neden aıdat toplar, topladığı aıdatla ne yapar?

- Burs verir, çünkü Tuğla Fonu anaparasına dokunulmayan bir fon oluşturduğundan, sadece yıllık getirisi bizim verdiğimiz bursların tamamını karşılamaya yetmez. Ayrıca, tam burs dışında verilen kısmi ihtiyaç bursları, üniversite bursu gibi burslar için, aıdatlar önemli bir kaynaktır.
- Homecoming düzenler, sınıf reunionlarına destek olur.
- Bizletter yayımlar ve adresinize teslim eder.
- Web siteleri düzenler, haber ve bilgi iletişiminde bulunur mezun bilgilerini günceller.
- TAC Spor Klubüne destek verir.
- SEV, Okullar ve diğer kurumlar nezdinde mezunların temsil edilmesini sağlar.
- Dernek kurumsal yapısının mali, idari sorumluluklarını yerine getirir.
- Dernek ofisinin işlemlerini sağlar.
- Tarihimize ve kurumsal kültürümüze sahip çıkar,
- Geleneklerimizi yaşatır,
- Tarihi yapılarımıza sahip çıkar; (Yayla Evinin restorasyonu ve camianın kullanımına sunulması)
- Müze çalışmaları,
- Mezunların her ayın Son Cuma günlerinde bir araya gelmelerinin organizasyonu yapar,
- Yeni gelen öğretmenlere okulu ve ülkemizi tanıtır ve güven duymaları için toplantılar düzenler,
- Okulun ihtiyaç duyduğu ve çağrı yaptığı her durumda yanında yer alır, yardıma koşar,
- Okulun tanıtımı ile ilgili çalışmalar yapar, potansiyel velilere okulu anlatır,
- Genç mezunlara iş ve staj imkanları sağlayabilmek amacıyla iş hayatındaki abi ve ablalarıyla gerçek veya sanal ortamda bir araya getirir, yardımcı olur.

1945	TURHAN UYGUR
1946	NEJAT TOKSOY
1948	YUSUF NECA YAYCIOĞLU
TALAS'49	FETHULLAH ÖZELÇİ
1950	ABDULLAH KASAPÇI
1951	YILMAZ ALP
1951	YAŞAR YAŞER
1952	YÜKSEL ÖZKAYA
1952	MEHMET ACA TUNÇBİLEK
1952	ÇETİN KOCAER
1954	ATA TANRIVERDİ
1955	GÜN KURAN
1955	ALİ CENGİZ DOLUNAY
1955	UĞUR TALASLI
1955	METE AKYOL
1955	MUSTAFA ÜNVER UNGAN
1955	ENGİN ÜNSAL
1955	ERDOĞAN ALTINEL
1956	ATILLA ERÖNCEL
1956	OĞUZCAN ÖZALTIN
1956	TUNCAY ERZİN
1956	ZEKİ SAVATLI
1956	VİTALİ MEŞULAM
1956	AKŞİT GÜCÜK
1956	ERKUT ŞAHİNBAŞ
1956	ENDER VARINLIOĞLU
1956	AYKUT BERK
1956	HASAN GÜLEŞÇİ
1956	YÜCEL ÇETİN
1956	METE NAKİPOĞLU
1956	BEDRETTİN ESENLİ
1957	İBRAHİM UZUNCA
1957	KOREL GÖYMEN
1958	TEMEL BAYKARA
1958	ÖMER YAĞIZ
1958	TAMER ŞAHİNBAŞ
1958	UTKU SÜMERLER
1958	ERTAN SÖYLEMEZ
1958	İLTER TURAN
1959	ABDULLAH ATEŞ
1959	YAVUZ AYATA
1959	METE BORA
1959	ERDİNÇ KARAÜZÜM
1959	HİKMET ERDOĞAN
1959	ERCAN YENER
1959	ZEKİ AYKUT
1960	ÜLKÜN TANSEL
1960	ÜMİT ÖZÜLKÜ
1960	SITKI ANTMEN
1960	YAVUZ GÖMEÇ
1960	TURHAN DOĞAN
1960	İSMAİL YEDİDAL
1961	İBRAHİM MERZECİ
1961	ADİL ÖZTOPRAK
1961	YÜCEL AKYÜREK
1961	TAYLAN ONUL
1961	MENGÜ ALTINORDU
1961	METİN ATAMER
1961	ORHAN AKSOĞAN
1962	ÖMER GÖNCÜ
1962	ÖZHAN AKÇALI

1962	YALÇIN CANATAN
1962	UYGUR GÜLLE
1962	ÖZKAN ESMER
1962	HİLMİ OKTAR
1962	GAZİ TÜRKYILMAZ
1962	TONGUÇ ALP
1962	ERDEN SEZER
1962	METİN OKYAY
1962	İBRAHİM METE
1962	TANERİ YONAR
1962	YÜCEL ERKEN
1962	ZİYANUR BİLGİN
1962	GÜNOK ÖZKER
1962	YAVUZ İŞBAKAN
1963	ZÜHTÜ SEZER
1963	ATAMAN AKSOY
1963	RAGİP YILMAZ AYATA
1963	MEHMET ARTUN
1963	HAZIM KANTARCI
1963	İSKENDER SAYEK
1963	ERKAN DÜLGEROĞLU
1963	İLKER LÖKER
1963	BÜLENT ÖZSOY
1963	MEHMET HİLMİ ERGİN
1963	BÜLENT GÜRSEL
1963	ERDOĞAN KAYNAK
1963	GÜRKAN ERTAŞ
1963	BAHATTİN GÜRSÖZ
1963	SÜHA OĞUZ ERGİN
1963	BÜLENT ARPAÇ
1963	AKAR BURDUROĞLU
1963	NOYAN SANCAR
1963	NURİ ÇARKACI
1963	CANDAN BULUTGİL
1963	DEMİR ÖZKAYA
1963	ERGÜL BAKAY
1963	AHMET TURAN ALTINER
1963	AYKUT TOROS
1963	KEMAL ŞENYUVA
1963	CENGİZ ATASOY
1963	ERCAN ÖZER
TALAS'64	CEM BAYSAL
1964	ULUÇ GÜRKAN
1964	SİNAN BAYRAKTAROĞLU
1964	SERHAN ALTINORDU
1964	SERMET TUNA
1964	ATEŞ AYKUT
1964	YAVUZ ALTAY
1964	ALPASLAN ÖZDOĞRU
1965	KEMAL TORUL
1965	AHMET ECİKOĞLU
1965	SAMSA KARAMEHMET
1965	MUSTAFA ÖNGAY
1965	MEHMET NEJAT DANIŞMAN
1965	ERKUT YÜCAOĞLU
1965	AHMET BOYACIOĞLU
1966	ALİ AÇAN
1966	ŞEFİK ÇAKIR
1966	ALİ ONUR BİLGİN
1966	MUHSİN GÜNAŞTI
1966	TANER AKDOĞAN

1967	KÜRŞAT PURA
1967	SAFFET ESEN
1967	MEHMET DALKILIÇ
1967	ÖZDEN ÖZLER
1967	AHMET CERANOĞLU
1967	SAHİM TEKELİ
1967	CEMAL YALABIK
1967	NECDET ÖZCAN
1967	JOZEF AMADO
1967	MEHMET YALTIR
1968	EMİN ÇULHACI
1968	AYDIN KOÇ
1968	NURİ DOĞAN
1968	NUR ALTINÖRS
1968	TAYLAN DERİCİOĞLU
1968	ATA GİDER
1968	MUSTAFA CÖMERT
1968	MUSTAFA MURAT
1968	ALİ ZALLAK
1968	NIHAT TANER
1968	AHMET ŞEREF ETKER
1968	ENVER PEKİN
1968	HALDUN NACİ GÜLALP
1968	AHMET ZİYA AKYIL
1968	AYDIN NURHAN
1968	SEMİH BİLGİN
1968	LÜTFİ CAN ÇUKUROVA
1969	HALUK ERTÜRK
1969	TUNCAY ÇAKIT
1969	SIRRI ERGUN
1969	MEHMET GÜR
1969	ALPTEKİN ORHON
1970	HAMDİ DEMİREL
1970	TUNCAY SERGEN
1970	TUNCAY ATAÖZ
1971	AYDIN GÜRSOY
1971	ÖZDEMİR AKTAN
1971	TAYYAR ŞEN
1971	KEMAL GÜRSEL
1971	MUSTAFA GÜROL IŞIK
1971	NECİL TOKTAY
1971	MELİH KUTLUER
1971	NİSİM AMADO
1971	CELİL OKER
1971	HAMİT SERBEST
1971	ALİ KÜTÜKCÜ
1971	TANJU ŞAHİNER
1971	VAMİK KURAL
1972	ZİYA DOMANIÇ
1972	SELÇUK KÜÇÜKOĞLU
1972	KEMAL GÖRBİL
1972	HİLMİ KURDAK
1972	CIHAT LOKMANOĞLU
1972	CEM BAYSAN
1972	MEHMET BULDURGAN
1972	CIHANGİR SONAT
1972	MUSTAFA TOKYAY
1972	HAMİT ÇALIŞKAN
1972	ABDULLAH SAMİ PAKSOY
1972	CENGİZ ATALAY
1972	İBRAHİM ORHON

1972	ATAHAN ÇUKUROVA
1972	NIHAT YÜCEL
1973	SAMİ KÖYLÜGİL
1973	MAHMUT NEDİM KARAYEL
1973	KADİR KOKULU
1973	KEMAL ÖZBİÇER
1973	SÜHA YALÇIN
1973	ALP BEKİŞOĞLU
1973	BÜLENT KAR
1973	MUSTAFA ÇONOĞLU
1973	REFET BALATA
1973	HÜSEYİN DİRİÖZ
1973	LEVENT BERİKER
1973	ORHAN ARUN
1973	BÜLENT GÜNCELER
1973	LEVENT BAYKAL
1974	ŞAHİN KOL
1974	OĞUZ DEMİRSOY
1974	ORHAN BEŞKÖK
1974	NECAH BARUTÇU
1974	NURİ KANTARELLİ
1974	ALP ÖTÜŞ
1974	KEMAL TARIM
1974	REFİK KUTLUER
1974	SUAT BAYKUL
1974	UĞUR ÇINAR
1974	ESAT YÜREKLİ
1974	GALİP ŞİMŞEK
1974	HÜSEYİN YALÇIN
1974	ADNAN SAYBAŞILI
1974	TURGAY GÜMÜŞ
1974	GÖKSAN ARMAN
1975	HALDUN ÇATIKKAŞ
1975	KORKUT YÜREĞİR
1975	ALİ RIZA ERSOY
1975	AHMET KODANAZ
1975	MUSTAFA METİN
1975	FERHUN TUNA
1975	SALİM ERDEM
1975	ENGİN AKIŞ
1975	KUBİLAY KEÇELİOĞLU
1975	LÜTFİ ÖVEÇOĞLU
1975	CENGİZ SÖNMEZ
1975	HAKAN MUTLUTÜRK
1975	YURDAL DOĞANLAR
1975	ERDAL AKDOĞAN
1975	YAVUZ SÖKÜN
1975	SERDAR AKÇALI
1975	SAİT TOSYALI
1975	YALÇIN BÜRKEV
1975	TEVFİK FİKRET BULUT
1975	CAN PİYALE
1975	MEHMET KOCABAŞA
1975	YAKUP ERSOY
1975	AZİZ KÖSEOĞLU
1975	EDİP NUR İNAL
1975	ERTUĞRUL TIRAK
1975	AKİF GÜRLEK
1975	CENGİZ ÖZÇELEBİ
1975	AHMET ERK
1975	MEHMET ERK

1975	NECATİ GÜLER
1975	ALEV DİKİCİ
1976	ÖMER İTİL
1976	METİN SAĞIR
1976	GAZANFER GENCER
1976	NAMIK KURAL
1976	SAİT KAYAHAN
1976	ÖMER TARIM
1976	İKLİL ÇELİKTİMUR
1976	SERDAR ÖZER
1976	MAZHAR ÇELİKOYAR
1976	LEVENT SOYLU
1976	ALİ KABAŞ
1976	MELİH APA
1976	HALUK ALPAYTAÇ
1976	EMRE AKKUŞ
1976	RECAİ GÜRSESLİ
1976	SUAT ARSEVEN
1976	RİFAT TOKBEY
1976	AHMET KALYANCUOĞLU
1976	BAHA KERİMOĞLU
1977	AYDIN İZGİALP
1977	SELAMİ GÜLEÇ
1977	ABDULLAH ŞEHOĞLU
1977	ŞEKİP KARAHAN
1977	CAN MERZECİ
1977	BARAN BOLKAN
1977	TALİP GÜNEYİZ
1977	ARMAĞAN ÖMÜR
1977	RAGİP YERGİN
1977	ARİF BİLGİÇ
1977	CÜNEYT CEZAYIRLI
1977	BÜLENT TÜZÜN
1977	SELİM NURLU
1977	EMRE PAKSOY
1977	UFUK YILDIZ
1977	İBRAHİM SAÇLI
1977	ERİN ŞENDOĞAN
1977	ŞEMİ KURDAK
1977	OĞUZ POLAT
1978	BALAMİR YASA
1978	ŞÜKRÜ DİYAB
1978	ALİ FAZİL EDİZ
1978	NECATİ ABACIOĞLU
1978	İHSAN GÜRANİ
1978	ABDULKADİR YARMAN
1978	AHMET ÇİFTÇİ
1978	MEHMET KAZANÇ
1978	BÜLENT KIRPICI
1978	BÜLENT DÖNER
1978	RİFAT KIRAL
1978	MEHMET İNAL
1978	MURAT TERZİOĞLU
1978	TURGUT PAKSOY
1978	ERDAL SEYREK
1978	MEHMET ÇİFTÇİ
1978	MEHMET DEBOOĞLU
1978	MEHMET GÜNAL
1978	MEHMET EMİN SUNGUR
1978	VASFİ YARADANAKUL
1978	RAGİP GÖREN

1978	ETHEM MENEMENCİOĞLU
1978	CENGİZHAN GÜNER
1978	TEKİN AKPOLAT
1978	UFUK ÜNSAL
1978	HALUK ŞANLI
1978	ALİ CERRAHOĞLU
1978	OSMAN UTKAN
1978	HALİM EGE
1979	HALİM ÖZMEN
1979	LÜTFİ SOYUPAK
1979	TANER CİĞER
1979	MEHMET SAÇIT ERDEM
1979	ABDULLAH MİLCAN
1979	MURAT SERBEST
1979	SELÇUK BARLAS
1979	ALİ SEDAT ÖZBERK
1979	MURAT AKANLAR
1979	ABDULLAH AKAY
1979	BÜLENT SANDAL
1979	ORHAN GÜRSOY
1979	HAYRİ UĞUR
1979	SEDAT KARADEMİR
1979	FERİT PEREMECİ
1979	MURAT NEYİM
1979	İSMAİL GÜRLEYİK
1979	SERHAN CENGİZ
1979	SEMİH YAVUZ
1979	GÖKHAN TIRNAKÇI
1979	ŞEREF YORGANCI
1979	HASAN GEZ
1979	MUSTAFA KARAHAN
1979	AKVER AKVERDİ
1979	ŞÜKRÜ PERSEMBE
1979	ÖMER KARAHAN
1979	İSMET SOLMAZ
1979	İBRAHİM TUTAR
1979	CAN TAZE
1979	BEKTAŞ ALİ KÖKSAL
1979	CENGİZ GİRGİN
1979	HAYRULLAH TOK
1980	ZEKİ AKILLIOĞLU
1980	ENİS ÖZGÜL
1980	MURAT KÖSEREİSOĞLU
1980	ÇAĞATAY ÖNAL
1980	KORKUT DEMİREL
1980	BEDİİ CANATAN
1980	CEZMİ KURU
1980	SALİM BERNALTA
1980	FATİH CEZAYIRLI
1980	İRFAN SEVGİ
1980	ALİ TAYFUN DOĞAN
1980	ERBİL KOÇAK
1980	TANJU UCA
1980	MEHMET SAVATLI
1980	AYKUT BAYINDIR
1980	MURAT BURGUCU
1980	ŞEMSETTİN GELGEN
1980	ERDEM BAGATUR
1980	NAMIK YARMAN
1980	ADNAN ÇETİNEL
1980	MEHMET YAŞAR KAYNAR

1980	REŞİT ÖKTEN
1980	ÖNDER ŞİRİKÇİ
1980	AHMET GÖKTEPE
1980	ŞEREF ŞAN
1980	HÜSEYİN ÖZKAYA
1980	MÜMTAZ PAK
1981	KUDRET SÜZER
1981	İSMAİL EKMEKÇİ
1981	TANER KURU
1981	TEMEL TIRAK
1981	EKREM ERDEM
1981	LEVENT OSMAN ŞANLI
1981	ABDULGANİ MELEK
1981	EMRE TOĞRUL
1981	ADEM EROL
1981	ÇAĞRI BAGATUR
1981	ZİYA ŞİHMAN
1981	UFUK ÖZKAYA
1981	CEVDET KIZILKAYA
1981	ALİ SEDAT ULUĞ
1981	HAKAN BAYKARA
1981	BAHA TOYGAR
1981	AHMET ATAKAN
1981	TARIK AÇIKALIN
1981	SERDAR KUTSAL
1981	RAİF ANIL AKÇA
1981	LÜTFİ ARMAN
1981	SELÇUK ÜNVER
1981	UTKU NİSANOĞLU
1981	İSMAİL ERGEL
1981	EMİN TAYAR
1981	FUAT TOGO
1981	ÖMER AYTEK KURMEL
1981	BÜLENT ESEN
1981	HALUK ZİYA TÜRKMEN
1981	ERDOĞAN KONUK
1981	SELÇUK ÖRSEL
1981	BARİŞ GÜRSESLİ
1981	METE MALCIOĞLU
1981	MURAT MOLU
1981	ÜMİT AKYÜZ
1981	FATİH ÖZBAYRAKÇI
1981	ALİHAN IRMAKKESEN
1981	TUFAN EVYAPAN
1982	HASAN MURAT SAVATLI
1982	MEHMET İSMAİL YAĞCI
1982	GÖKHAN AKÇA
1982	MUSTAFA ÖZÜNLÜ
1982	HÜSEYİN VECİHİ AKYOL
1982	FİKRİ AYDIN
1982	BABÜR AKGÜN
1982	FERHAN SAVRAN
1982	SELİM BENYEŞ
1982	KAZIM APA
1982	TAMER BÜYÜKYILMAZ
1982	ALİ ÇEKİÇ
1982	ABDULLAH CANATAROĞLU
1982	MEHMET EMİN İNAL
1982	GÜRKAN VOLKAN
1982	ONUR KİPRİ
1982	HALUK ALİBAZOĞLU

1982 TUNÇ ÖKTENOĞLU
1982 ALİ ÖZDEMİR
1983 HAYRİ AYDIN
1983 SIDIKA KOLUKIRIKOĞLU
1983 YEŞİM BAYKAL
1983 TUMAY KALAY
1983 HÜSEYİN ÖCAL
1983 BERNA YAĞMURCA
1983 HASAN YALI
1983 ÖZKAN ÖZDOĞAN
1983 CEMALETİN KURT
1983 EFE HATAY
1983 MURAT TÜMER
1983 KÜRŞAT ÖZŞAHİN
1983 ÜMİT YÜCEL MERSİN
1983 HASAN ERBİL DOYURAN
1983 CÜNEYT YAĞCI
1983 YASEMİN UZUN
1983 ATILLA DERNEK
1983 DENİZ AKCIĞER
1983 MEHMET CANSUN MERT
1983 SADİ KURDAK
1983 SERHAN ANTALYALI
1983 CEMİL ÖZDEN
1983 FEDON TAHİNCİ
1983 BEKİR GÜRLEYİK
1983 RAMAZAN DİNCER
1983 SERDAR KARACAASLAN
1983 LEVENT SOYLU
1983 TAMER İNAL
1983 BÜLENT ÖZDAL
1983 BAYRAM FIRAT DAYANIKLI
1983 KAAAN UÇAK
1983 MEHMET EMİN ERSOY
1983 CEM AKKAYMAK
1983 MEHMET OK
1983 SAMİ TARIK VESKE
1983 SABRİ USLU
1983 ERMAN SEZEN
1983 ENDER EVCİK
1983 AHMET ERSÖZ
1983 ADNAN İHSAN AYBAŞ
1983 ALP OSMANOĞLU
1983 FATİH OKÇU
1983 BANU SÖNMEZ TUMAY
1983 GÖKHAN PAYDAK
1983 AHMET ERDEM
1983 CÜNEYT CANBOLAT
1983 ERDEM GÖK
1983 MURAT ORHAN
1983 CÜNEYT DEMİRGÜREŞ
1983 HÜSEYİN İMECE
1983 MUTLU GÜR
1983 MURAT BUĞRA ÖKTEM
1983 TİBET AĞIRTAN
1983 MEDİH ÇELİKTAŞ
1984 GÜNHAN UYGUR
1984 RASİM KÜÇÜKKURT
1984 BURAK TÜMER
1984 ATILLA ARIDOĞAN
1984 RUHİ KOÇAK

1984 CELAL TOROĞLU
1984 MEHMET ALTAN KAYA
1984 BORA GÜNER
1984 ADNAN GÖKÇEL
1984 SİNAN KAMILOĞLU
1984 SELAHATTİN ERTEN
1984 KADİRCAN ERKIRALP
1984 MEHMET NANE
1984 ERCAN AKARPINAR
1984 LÜTFİ CAN OK
1984 KEMAL HADRA
1984 ALİ NACİ GÜLALP
1984 CELAL KURDAK
1984 MUZAFFER OKAY
1984 HASAN BAHATTİN TİBET
1984 EYÜPHAN BOYVADAĞLU
1984 SERDAR KALEFETOĞLU
1985 MÜSLÜM ****
1985 ORHAN SAİM DEMİRTÜRK
1985 AYDEMİR ESENCAN
1985 HASAN SERHAT KAYA
1985 BAHA KABAŞ
1985 CENGİZHAN GÖLE
1985 AHMET GÖK
1985 SERDAR ŞİRİKÇİ
1985 OKAN TÜTÜNCÜ
1985 MURAT SAVCI
1985 BAHİRİ ÖZDEN
1985 TEOMAN DEDE
1985 MAHMUT GÜÇÜK
1985 ALPER ŞAFAK
1985 YASİN SAYDANOĞLU
1985 ÖMER FARUK TÜMER
1985 FATİH GÜN
1986 NİKOL DAKAD
1986 ABDURRAHMAN UYAN
1986 NECMİYE KALAV
1986 TAMER TUNÇ
1986 AYŞE AYÇA KABAŞ
1986 TAHİR BATUR
1986 ALİ YAĞMUR EKE
1986 SERDAR TOROĞLU
1986 GÖZDE ÖZGÖDEK
1986 KERİM ÜNVER KARAALİ
1986 ÖZLEM ERDEM
1986 TOLGA GÖRGÜN
1986 BALER ESKİBATMAN
1986 ORHAN KILIÇCI
1986 MUSTAFA TUYAN
1986 HAKAN ALPAĞÜL
1986 ÖZLEM PALABİYİK
1986 NURİYE GÜZEL
1986 MİNE AYDIN
1986 EVREN İNANKUR
1986 CEM BAHADIR MUTLU
1986 MURAT ERGENE
1986 SİNAN BİLGİN
1986 CAN VAR
1986 İBRAHİM ESERCE
1986 ONUR SOKULLU
1986 ERKİN ERSOY

1986 BÜLENT CİNGÖZ
1986 M.NEVZAT ÖZSAVRAN
1986 MUHSİN BAYIK
1986 PEREN NADİRLER ONUK
1986 MİNE BETÜL KAYA ÜÇTAŞLI
1986 ALP NOYAN SEZGİN
1987 GÜNSELİ YÜKSEL
1987 İLTER BAYKAL
1987 TİBET KAĞIZMAN
1987 GÜLAY SEZGİN
1987 İDİL DEMİREL KAYA
1987 UFAK SÜMERLER
1987 RASİM ALPER SARI
1987 TARIK ZAFER NURSAL
1987 TOLGA KABAŞ
1987 MURAT ÖZYAĞMURLU
1987 NUMAN ALİ AYDEMİR
1987 FİLİP TAHİNCİ
1987 ALTAR YILMAZ
1987 VOLKAN AĞAR
1987 OSMAN RECEP BOSNA
1987 ŞEBNEM IŞIK
1987 ALİ ERSİN DOĞAN
1987 ÖNDER KAPLANCIK
1987 MÜGE ADİL
1987 KUDRET ÖZGÜR YAŞA
1987 AYSUN ERDOĞAN
1988 MURAT ÖZYİĞİT
1988 MAHMUT KÖLÜK
1988 LEVENT KALYON
1988 İPEK KERETLİ
1988 AYŞE AKSOĞAN YALNIZ
1988 HÜLYA KOÇAK
1988 KASIM TANRIÖVER
1988 DAMLAGÜL TANRIÖVER
1988 BALKIZ SÜMERLER
1988 CENK ULUDOĞAN
1988 CİHANGİR BİÇER
1988 KEREM İNANOĞLU
1988 CEM GÖMEÇ
1988 SERDAR IŞIK
1988 MURAT AKAY
1988 ŞEYDA TARAKÇIOĞLU
1988 LEVENT DEMİRCİ
1988 ABDULKADİR ORHAN
1988 ALİ MURAT GÜRÇAY
1988 ÇAĞATAY PERSENTİLİ
1988 KEREM MURADİ
1988 CELAL SOYSAL
1988 TUĞRUL KARADUMAN
1988 METE GÜNAL
1988 ALTAN AYTAÇ
1988 HÜSEYİN ŞİMŞEK
1988 FÜSUN YILDIRIM
1988 CENK HAYTAÇ
1988 MEHMET SARAÇOĞLU
1988 ABDULKADİR AKSOY
1988 AVŞAR ÖZKUT
1988 CEM KAYHAN
1988 ELİF YAZMACI OSMANOĞLU
1988 MEHMET TOKER

1988 UMUT YALNIZ
1988 ÖMER NACİ GÜLALP
1988 CUMHUR GÜLER
1988 ESRA TUNCAY ÖZER
1988 ALİ MURAT ATLAS
1989 ORHUN KUTEVU
1989 NEŞE ÖZGÜN SOYBAŞ
1989 AHMET ALPTEKİN
1989 ANIŞ ARUNDAR PAYDAK
1989 OKTAY GÜRMAN
1989 HAKAN ULUTÜRK
1989 AYŞEGÜL HEKİMOĞLU
1989 SİBEL YILDIRIM
1989 AYBERK MENEVŞE
1989 DURUL BOZBEY
1989 BEDRİYE ATEŞ
1989 ÖZGÜR YAYCIOĞLU
1989 ÖZER BENER
1989 MURAT CEM KÜÇÜKCAN
1989 DEFNE ONGUN
1989 OĞUZ YILMAZ
1989 SERHAN ÇELEBİ
1989 ÖZER BENER
1990 OZAN LEVENT
1990 ONUR ÖZGÖDEK
1990 BESİM ÖZEK
1990 SEMİHA SEVİN ÖZTÜRK
1990 AYŞE GÜL BİYIKLI
1990 ŞENİZ İŞCAN
1990 GÜL KAYNAK
1990 CÜNEYT BAŞOK
1990 MERİH AYDINALP
1990 ERCAN ACIMIŞ
1990 OLCA KANBER
1990 ÖNDER DARENDELİ
1990 LEBİBE ÖZVEREN
1990 BORA GÜRKAN
1990 İBRAHİM TEKİN
1990 EMRE YILDIRIM
1990 YUSUF AKÇAYOĞLU
1990 MEHMET ÖZEL
1991 SİNEM BİLGİN
1991 BAŞAK BAŞAR BELELİ
1991 EGE ERKOÇAK
1991 YAKUP ÜSTÜN
1991 KORAY DÖNMEZ
1991 HÜSEYİN BÜYÜKYURTSEVER
1991 ONUR SALIK
1991 ELİF İKBAL ÖZKUL
1991 HAKKI SUNAY
1991 ERİM CEM HÜRCAN
1991 ÖZGÜR CANBAŞ
1991 MEHMET ÖKEM
1991 KAAAN BOZKIRLI
1991 MEHMET FAHRİ CAN
1992 PINAR AKSOĞAN
1992 DOĞA YARMAN
1992 RENİN ARPAÇ
1992 ÖZGÜ İNAN
1992 MEHMET ULUSOY
1992 ASUDE EGÜZ ARAS

1992 NAZLI SİNEM TELATAR
1992 BARIŞ İKİTİMUR
1992 BENAN KAÇAR
1992 SALİH EMİN ÖZGÜR
1992 BANU LEVENT
1992 GÖKHAN ORAN
1992 EMİNE FULSEN HALİL ŞEN
1992 ZAFER KÖKSAL
1993 BÜLENT ÇİĞSAR
1993 ZEYNEP KARAMEHMET
1993 ÖMER ÖZKAN
1993 TUNA DAĞLI
1993 ZEYNEP ÖZDİL
1993 BURAK TEYMEN
1993 EMİR BOZKAYA
1993 ESRA ÖZSOY ERDOĞAN
1993 ERTAN MÜDERRİS
1993 BETÜL NAZLI ÖNER
1993 NEVA DOĞAN
1993 SERDAR DİNÇASLAN
1993 ONGUN ERSUN
1993 EZGİ ÜNER
1993 OZAN YENİGÜN
1993 MUHİTTİN ESER
1993 CAN BOĞA
1993 BURAK KUTLU
1993 ÇAĞLA ÖZGÖREN
1993 AZRA BİLGİN PEHLİVANOĞLU
1994 OĞUZ ATUK
1994 DENİZ ÖZDAL
1994 MÜGE CANATAROĞLU
1994 FATİH KIRCELLİ
1994 CAN YÜCESOY
1994 ONUR BAKIR
1994 BURAK ALİ GÜL
1994 HAKAN AYATAN
1994 PELİN YILDIRIM AYATAN
1994 BAYKAL BAYIR
1994 İBRAHİM ARINÇ
1994 İHSAN KARATAYLI
1994 CENK İŞCAN
1994 GAYE ÜNALAN ÖZPİNECİ
1994 İSA TEKGÜL
1994 MAHMUT NEDİM OKUYAN
1994 YELİZ BAŞGÜL
1994 OYA OKTAR CANBAŞ
1994 ALTUĞ ÖZPİNECİ
1994 RASİM SARI
1994 OSMAN ÖZGÜR KARA
1994 BUĞRA KULAK
1994 SULTAN ŞENZEBEK
1995 AHMET EVREN CAN
1995 ENGİN BİTİK
1995 BURAK SARI
1995 EVREN LEVENT
1995 ENDER ÖZGÜN ÇAKMAK
1995 UMUT KARAGÖZLÜ
1995 REMZİ ÇUBUKÇU
1995 FERHAT GÜRÜZ
1995 UTKU TANSUĞ
1995 SİNEM DİRLİK

1995 ORUÇ YURDAER
1995 LEVENT BAŞŞİŞ
1995 NUR BULUKLU
1995 DENİZ AKAY ŞENYURT
1995 ESMA BAŞAK GÜL
1995 ÇİĞDEM ÇORUM
1995 SERDAR SERİNSÖZ
1995 KONUR ÇUBUKÇU
1996 ÖMER NADİRLER
1996 ONUR TANER
1996 SERHAN KÖSE
1996 EGEMEN YALNIZ
1996 SERHAN BAŞŞİŞ
1996 OZAN CANBOLAT
1996 ALP PEKKOÇAK
1996 TURHAN ARUN
1996 DİLEM DENİZ
1996 MERVE YURDAER
1997 GÖKALP SOFUOĞLU
1997 EGEMEN CANDIR
1997 NİLAY DÖNMEZ
1997 MERT BURİAN
1997 BERNA GÜNCAN
1997 SADİ ESERCE
1997 NUR SEZEN YILMAZ
1997 CEYDA ŞAHBAZ
1997 İLKE IŞIK
1997 EVRE BALTALI
1997 ENGİN ERTUĞRUL
1997 HASAN ÜNALDI
1997 AHMET SEĞMEN
1997 UMUT ERGUNSÜ
1998 JOZEF ERÇEVİK AMADO
1998 ÖZLEM ŞEYDA ULUĞ
1998 BURCU SAYGANER
1998 LEMAN ARACI
1998 AYLİN TÜRKMEN
1998 ASENA ATILLA
1998 ÇİĞDEM DEMİR
1998 AKİF ÜNAL
1998 CEREN ÇOPUROĞLU SEĞMEN
1998 ÖZGE ENER
1998 HAMDİ UĞUR
1998 SELVER AVŞAR
1998 GÖZDE KARKA
1998 SEVİNÇ ENER
1998 İLKER ÜNAL
1998 EGEMEN BURAT
1998 MERT ÇAPAR
1998 CELAL ÇÖLKESEN
1998 ERGUN MERCAN
1998 MURAT BARSLAN
1998 ULAŞ METE
1998 İHSAN ÖNAL
1998 SERVET NADİRLER
1998 ONGUN TAN
1998 EMRE ÖZMAN
1998 MERT UĞURSES
1998 İLTER ERKMEN
1998 ALP KARLI
1998 ÖMER PAKSOY

1998 BARIŞ SÖNMEZ
1998 EMRE UYSAL
1998 DİLŞAD TEK
1998 EREN ZİYA DİK
1998 KEREM BAYRAKTAROĞLU
1998 CEREN KARAAHMETLİ
1998 MURAT ÖZTÜRK
1998 MAHMUT SÖKÜN
1998 GURUR TANER
1998 ONUR KARAÖZ
1998 GÜNNUR ERTONG
1998 SAMİ GÖKNAR
1998 ÇİĞDEM YILMAZ KUŞAKOĞLU
1998 PINAR KOÇAK SARAÇOĞLU
1998 MURAT SARAÇOĞLU
1998 SENA AÇIKOĞLU
1998 ENİS YAZIRLIOĞLU
1998 ZEYNEP ÜNLÜDOĞAN ONUR
1998 MURAT DAĞLI
1998 ALP SEZGİNSOY
1999 İREM KÖKER
1999 CEM CÖMERT
1999 FULYA MEMİŞOĞLU
1999 ONUR ÖZDEMİR
1999 HASAN BÜLBÜL
1999 İHSAN ERTEN
2000 İLTER BAYKAM
2000 ERTUĞRUL ALKİM ARF
2000 GÜNKUT GÜRSOY
2000 DİLA SEVİM
2000 ECE ÖZCAN ŞENKAL
2000 FARUK KARABUCAK
2000 CEMRE TÜYSÜZ
2000 YEŞİM TURHAN
2000 TAHSİN MÜRŞİTOĞLU
2000 FIRAT SEZGİNSOY
2000 OSMAN ALİ HOMURLU
2000 YAPRAK GÖNLÜŞEN
2000 AKIN TOPAL
2000 MEHMET MUSTAFA TANRIKULU
2000 SEDA BAYKARA SAĞLAM
2000 ERDEN TİMUR
2001 EMRAH DEMİRCİOĞLU
2001 ÇAĞLAR YILGÖR
2001 MURAT SOYUPAK
2001 AHMET GÖKNAR
2001 SİNAN ŞENYÜREK
2001 AYŞEGÜL KARSLI ÖZBİLEN
2001 CENKER KARDEŞLER
2001 ECE AKMANLAR KOÇ
2001 OĞUZHAN KOÇ
2001 AYÇA ANDAÇ
2001 NİSA KISACIK ÖNDER
2001 NAZLI BULDURGAN
2001 SABANUR KIRAÇ
2001 GÜNEY YASAVUR
2001 TURGUT YEĞENAĞA
2001 ALPER DARENDELİ
2001 MURAT ÖĞÜTKEN
2002 YUSUF ERKMEN
2002 TUNÇ ERAYDIN

2002 FATMA KOCAOLUK
2002 MERİÇ YEĞENAĞA
2002 BAŞAR KIZILDERE
2002 ORAL CANBOLAT
2002 ÖMÜR YILMAZ
2002 NİLÜFER GİZER
2002 ZEYNEP GÜLŞEN
2002 KEMAL TİMUR SÖNMEZ
2003 UFAK KIRIK
2003 GÜLSEV TEK
2003 MELİH MURAT
2003 ZAHİDE ÇETİN
2003 GİZEM ÇOPUROĞLU
2003 CAN PAKSOY
2003 BERK BARBUR
2003 GİZEM GİZİR
2003 SU ECE ERTÜRK
2003 EMİR BOZKIRLI
2003 İMGE SU ARAL
2003 EDA BEKÇİ
2003 ALİ SARI
2003 NİHAN ÇELİKTAŞ
2003 EGEMEN ŞANLI
2003 ASLI ERDEM
2003 EYLÜL YAYCIOĞLU
2003 ESRA GÜRSOY
2003 MESUT PAKSOY
2003 SEMİH GİZER
2003 DOĞA ÇİĞDEMOĞLU
2003 TAHİR AKAY
2003 ONGUN BURAK GÜZEL
2003 AHMET TURAN BÜLBÜL
2003 SELCEN YALÇIN
2004 DAMLA KÜRKÜLÜ DEMİRCİOĞLU
2004 HANDE GİZER
2004 ÖMER CERRAHOĞLU
2004 ONUR AYAN
2004 SENEM KARAÖĞEN
2005 BILLUR ÖZDOĞMUŞ
2005 KAAAN ÖCAL
2005 CUMALİ ÇETİNKAYA
2005 ALİ CAN POYRAZOĞLU
2005 DİRİM AVŞAR
2005 HASAN CAN DENLİ
2008 ARMAĞAN EKER
2009 YAĞIZ DEMİRSOY

YAŞAR TAĞRAP
SELİN İSKİFOĞLU
SELAHATTİN KUZUCU

Ne giydiğiniz değil,
Ne düşündüğünüz önemli...

Rase Tekstil Sanayi ve Ticaret A.Ş
www.rase.com.tr
Tel: 0 216 385 91 81